ਪੋਲਟਰਜੈਸਟਾਂ, ਕਲੈਰਵੋਯੈਂਟਸ,
ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ
ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ
ਸੈਨੂੰ
ਮਿਲੇ ਭੂਤ
ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ

[redacted]

[redacted]

[redacted]

ਫਾਲ ਰਿਵਰ ਪ੍ਰੈਸ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਫਾਲ ਰਿਵਰ ਪ੍ਰੈਸ ਲੋਗੋ ਬਾਰਨਜ਼ ਐਂਡ ਨੋਬਲ, ਇੰਕ. ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਟ੍ਰੇਡਮਾਰਕ ਹਨ। © 2005, 1965 ਐਸਪੇਰਾ ਐਡ ਐਸਟਰਾ, ਇੰਕ. ਦੁਆਰਾ। ਕਵਰ ਫੋਟੋ © ਗ੍ਰੀਨਹਾਫ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ/ਕੋਰਬਿਸ
ਜੋ ਓਬਾਰੋਵਸਕੀ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ
ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੀ ਪੂਰਵ ਲਿਖਤੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ, ਮਕੈਨੀਕਲ, ਫੋਟੋਕਾਪੀ, ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਸਟੋਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ISBN 978-1-4351-4138-4 (ਈ-ਕਿਤਾਬ) 1 3 5 7 9 10 8 6 4 2
ਕਸਟਮ ਐਡੀਸ਼ਨਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਕਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਅਤੇ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਟਰਲਿੰਗ ਸਪੈਸ਼ਲ ਵਿਕਰੀਆਂ ਨਾਲ 800-805-5489 'ਤੇ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ ਜਾਂ specialsales@sterlingpublishing.com 'ਤੇ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ।
www.sterlingpublishing.com

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]...

ਸਮੱਗਰੀ

ਦ ਗੋਸਟ ਹੰਟਰ ਰਿਟਰਨਸ
ਟ੍ਰਾਂਸ ਜਾਰੀ ਹੈ
ਜਦੋਂ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਟਾਊਨ-ਹਾਊਸ ਭੂਤ
ਸਟੈਮਫੋਰਡ ਹਿੱਲ ਦੇ ਭੂਤ
ਮਿਡਵੈਸਟ ਦੀ ਕਾਲ
ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਭੂਤ
ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਖਾਣ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਦੱਖਣੀ ਮਹਿਲ ਭੂਤ
ਭੂਤ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪਨਾਹ
ਅੱਠਭੁਜ ਭੂਤ
ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਸਿਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ
ਆਰਡਮੋਰ ਬੁਲੇਵਾਰਡ ਭੂਤ
ਭੂਤ, ਭੂਤ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਭੂਤ ਹਨ।
ਭੂਤ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ ਦੀ ਗ੍ਰੇ ਲੇਡੀ
ਭੂਤ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਵਰਕਸ਼ਾਪ
ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ

ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਅਤੇ ਘੋੜਸਵਾਰ ਦਾ ਭੂਤ
ਸਮਰਸੈੱਟ, ਡੋਰਸੈੱਟ, ਵਿਲਟਸ਼ਾਇਰ—ਉਹ ਭੂਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਤੁਰਨਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਸਟ੍ਰਿਪ-ਟੀਜ਼ ਭੂਤ
ਹਾਲ ਪਲੇਸ ਭੂਤ
ਸਕਾਟਿਸ਼ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ
ਭੂਤ ਅਤੇ ਆਰਾਮ
ਭੂਤ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ
ਇੱਕ ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ ਦੀ ਡਾਇਰੀ
ਜੁਮੇਲ ਮੈਂਸ਼ਨ ਵਿਖੇ ਭੂਤ
ਨਿਊਯਾਰਕ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?

ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ

ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ, "ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ" ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ, ਮੈਂ ਕਈ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾਨ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਨਾਲ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਥਾਨਕ ਇੰਟਰਵਿਊ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਆਮ ਕਲੱਬ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ, ਉਤਪਾਦ ਪ੍ਰਮੋਟਰਾਂ, ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਫਿਲਮੀ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਤਸਵੀਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਸਸਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਖੁਰਾਕ ਤਬਦੀਲੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ। ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ, ਟੀਵੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਕਿ ਇੱਕ ਹੱਥ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਧੋਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਅਪਵਾਦ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਪਿਟਸਬਰਗ ਵਿੱਚ, ਜੌਨ ਰੀਡ ਕਿੰਗ ਅਤੇ ਵੈਸਟਿੰਗਹਾਊਸ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਖਰਚੇ ਅਦਾ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਮਹਿਮਾਨ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਕਿਤਾਬ ਨੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ, ਚਿੱਠੀਆਂ ਆਉਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਸਨ - ਉਹ ਸਵਾਲ ਜੋ ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਘਿਣਾਉਣੇ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਾਹਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਣ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਮੰਗਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਏ।

ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹਨਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਭੂਤ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਜਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਮਾਨਦਾਰ। ਮੇਰਾ ਟੈਲੀਫੋਨ ਅਜੀਬ ਘੰਟਿਆਂ 'ਤੇ ਵੱਜਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਡਾਕ ਘਰੇਲੂ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਰਲ ਗਈ।
ਅਕਤੂਬਰ 1963 ਅਤੇ 1964 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, "ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ" ਦੀਆਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕਾਪੀਆਂ ਵਿਕ ਗਈਆਂ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂਚਾਂ ਅਤੇ ਭੂਤ ਹੁਣ ਪਾਗਲਾਂ ਲਈ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਜਿਸਦਾ ਲੋਕ ਨਿਮਰ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਇੱਕ ਲੈਕਚਰਾਰ ਵਜੋਂ ਮੇਰਾ ਕਰੀਅਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਧਣ ਲੱਗਾ। ਮੈਂ ਵਿਦਵਾਨ ਸਮਾਜਾਂ, ਕਾਲਜਾਂ, ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਕਲੱਬਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਚਰਚਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਬੋਲਿਆ। ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਦਰਸ਼ਕ, ਯਕੀਨਨ, ਹੱਸਣ ਜਾਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਕਾਰਨ ਆਏ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਅਰਲ ਵਿਲਸਨ ਵਰਗੇ ਸਿੰਡੀਕੇਟਿਡ ਕਾਲਮਨਵੀਸਾਂ ਨੇ ਭੂਤਾਂ (ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ) ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਲਿਖੀ। ਵਿਲਸਨ ਨੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਮਾਨਦਾਰ ਸੀ।
ਸਥਾਨਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮਾਈਕ ਡਗਲਸ, ਸਟੀਵ ਐਲਨ, ਆਰਟ ਲਿੰਕਲੈਟਰ, ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਕਾਰਸਨ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੈਮਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸਟੀਵ ਐਲਨ ਨੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਚਲਾਇਆ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਦਰਸ਼ਕ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਸਮਝਾਈ ਗਈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਵੀ ਚਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧੀਆ ਸੀ। ਆਰਟ ਲਿੰਕਲੈਟਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਚਲਾਇਆ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਪਾਂਸਰ ਸਨ। ਲਿੰਕਲੈਟਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਸ਼ੋਅ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ, ਕਈ ਸੈਂਕੜੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਭੱਜੇ, ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ।
ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜੌਨੀ ਕਾਰਸਨ ਗੈਬਰ ਭੈਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਮਹਿਮਾਨ ਵਜੋਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਾਦੂ- ਟੂਣੇ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਡੈਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ, ਮੇਰੀ

ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਇੱਕ w-i-t-c-h ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਕਾਰਸਨ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਾਈ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਚੁਣੌਤੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ ਦੇ ਆਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਰਸਨ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ।
ਸੌ ਦੇ ਕਰੀਬ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਬਣਾ ਕੇ ਮਾਨਸਿਕ ਗਿਆਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਟੀਚੇ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਦਫ਼ਤਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਡਾਕ ਦਾ ਢੇਰ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੱਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਨ ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਣਦੇਖੇ ਤਾਕਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਘਿਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਤੁਰੰਤ ਕਰੋ ਜਾਂ ਮਰੋ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਸਵਾਲ ਵਾਲਾ ਘਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਘਿਰੀ ਔਰਤ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਘਰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਕੇਸ ਲਈ ਦਰਜਨਾਂ ਚੰਗੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜਾਂ ਦੇਰੀ ਕਰਨੀ ਪਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਸਾਹਸਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਖੋਜਕਰਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕਾਫ਼ੀ ਬਦਲਾਅ ਆਏ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਕੋਈ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜਾਂ ਮੇਰਾ ਸਹੀ ਉਪਨਾਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ "ਭੂਤ ਆਦਮੀ", "ਭੂਤ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ", ਜਾਂ "ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਾਥੀ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚਿਹਰਾ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਫਿਰ, ਮੈਨੂੰ ਸਮਰਥਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਫੌਜ ਵੀ ਮਿਲ ਗਈ। ਯਕੀਨਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਰੋਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, "ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਟੀਵੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ?" - ਪਰ ਉਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੇਰੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ

ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੰਗੇ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ, ਉਹ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੰਕੇਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕਈ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਜਾਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ "ਆਉਂਦੇ" ਹਨ। ਸੱਚਮੁੱਚ, ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਭੂਤ ਦੋਸਤ ਹਨ।

ਟ੍ਰਾਂਸ ਲਿੰਗਰਜ਼ ਚਾਲੂ ਹੈ

ਇਹ ਗੱਲ ਹੋਰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ, "ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ" ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮਾਮਲੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਲਿਖਦੇ ਜਾਂ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਮੇਰੇ ਮਨਪਸੰਦ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ ਕੇਸ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਥੀਏਟਰਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਗਵਰਨਰ ਕਲਿੰਟਨ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੈਰੇਜ ਹਾਊਸ ਦੀਆਂ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਕੇ ਮੌਤ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ, ਓਲਡ ਮੂਰ, ਅਤੇ ਭੂਤ, ਦਾ ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਸੁਹਜ ਸੀ।
ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਜਨਵਰੀ 1964 ਦੀ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣੀ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਔਰਤ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਐਲਿਸ ਮੌਂਟ੍ਰੂਇਲ ਸੀ, ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਤਜਰਬਾ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ:
1959 ਤੋਂ 1963 ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਡੈਨੀ ਬ੍ਰਾਊਨ ਅਤੇ ਫਰੈਂਕ [ਡਾਕਟਰ] ਬੈਨਰ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਬੈਨਰ ਦੀ ਮਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਛਿਆਸੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਔਰਤ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈਨਰ ਬਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਤਾਲਾ ਲਗਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਬਰਾਂਡੇ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਬਰਾਂਡੇ ਤਿੰਨ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਦੇ ਵੀ ਬੰਦ

ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਦੋ ਕੁੱਤੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਖਿਡੌਣਾ ਪੂਡਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਯੌਰਕਸ਼ਾਇਰ ਟੈਰੀਅਰ। ਇਹ ਕੁੱਤੇ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਘਬਰਾਉਂਦੇ ਜਾਂ ਡਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗਵਰਨਰ ਕਲਿੰਟਨ ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਪੱਟੇ ਉਤਾਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈਨਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪੂਡਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੁੱਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰੇਕ ਲੱਗ ਗਏ ਹੋਣ। ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਤੁਰ ਕੇ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਉਹ ਮੁੜੇ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਏ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾ ਲੱਗੇ, ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸੈਰ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮਿਸਟਰ ਬੈਨਰ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਮੈਂ ਰਾਤ ਭਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਵੇਰੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਸੌਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। (ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇਖਿਆ!) ਮੈਂ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਝਿਜਕਿਆ। ਜੇ "ਮੰਮੀ" ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਬਾਹਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ, ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਨਾਲ ਹਰ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈਨਰ ਹੁਣ ਓਹੀਓ ਵਿੱਚ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ, ਜਾਂ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ, ਇਹ ਕਿਤਾਬ, ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਅਤੇ ਉਸ ਵਰਗੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਨਮੋਲ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਦੂਰੀ ਬਹੁਤ

ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਾਡੇ ਖਰਚੇ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਤਰੇਪਣ ਦੇ ਅਸਲ ਗਵਾਹ ਕਈ ਵਾਰ ਖੁਦ ਦਰਮਿਆਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਮਿਲੀ ਜੋ ਭੂਤਰੇਪਣ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।
ਭਾਵੇਂ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਅਧਿਆਪਕ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਕਰੀਅਰ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਬੈਠਕਾਂ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਹਾਨ ਮਾਧਿਅਮ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮੈਂ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਉਸਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਮੰਗੀਆਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 5 ਮਾਰਚ, 1964 ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜਨਤਕ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮਾਹਰ ਟੈਮ ਨੋਏਸ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਰਨਲ-ਅਮੈਰੀਕਨ ਦੀ ਐਨ ਸਟਾਈਨਰਟ, ਹਿਲਟਨ-ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਹੋਟਲਜ਼ ਦੇ ਬੇਨ ਕੈਰੂਥਰਸ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਸੇਵੋਏ-ਹਿਲਟਨ ਹੋਟਲ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀ ਜਨਤਕ ਸੰਬੰਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਗੇਲ ਬੇਨੇਡਿਕਟ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਜਿਸਦੀ ਪਛਾਣ ਸਿਰਫ਼ ਬੀਆ ਏ ਵਜੋਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਟੋਨੀ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਆਦਮੀ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੋਇਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਮਿਸ ਬੇਨੇਡਿਕਟ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ; ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸੁਰਾਗ ਲੱਭਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਵੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਅਲਬਰਟ ਨੇ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਇਹਨਾਂ "ਖੁੱਲੀਆਂ ਬੈਠਕਾਂ" ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਅਲਬਰਟ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਬੀਆ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਔਰਤ ਜਿਸਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬੈਠ ਗਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੇ ਮੋਹਿਤ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣਨਯੋਗ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਰੀਅਨ...ਮੈਰੀਅਨ।"

ਬੀਆ ਏ. ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿੱਲੀ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਰੀਅਨ" ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਾਰਗਰੇਟ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
ਸੀਨਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਾਰਗਰੇਟ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ, ਜੋ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਬੈਠਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਭੱਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੇ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਵਾਜ਼, ਸੁਰ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਵੀ "ਮੈਰੀਅਨ" ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਸਨ। "ਇਹ ਮਾਂ ਹੈ," ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਬੈਨ ਕੈਰੂਥਰਸ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਫੋਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ "ਭਰਾ ਜਾਰਜ" ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਕੈਰੂਥਰਸ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਭਰਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਜਾਰਜ ਸੀ, ਜੋ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਮਿਸਟਰ ਕੈਰੂਥਰਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਭਰਾ ਜਾਰਜ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਐਲਬਰਟ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ "ਸਾਜ਼" ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਸੰਬੰਧੀ ਕੁਝ ਕਾਰਵਾਈ ਮਿਲੇਗੀ," ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੇ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਟੈਲੀਫੋਨ ਆਇਆ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ।
ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਨਿਊਯਾਰਕ ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਦੇ ਸਵਰਗੀ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੌਕਲੈਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਭੂਤ ਘਰ ਨੂੰ ਮੈਂ "ਭੂਤ ਤੋਂ ਦੂਰ" ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਝਟਕਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ 1960 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੇਵਕਤੀ ਦੇਹਾਂਤ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸਟਾਊਨ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖੇ ਇੱਕ ਨਾਟਕ ਦੇ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੀਨਸ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ

ਮੇਰੇ ਸਵਰਗੀ ਦੋਸਤ ਨੇ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਣਸੁਲਝੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ "ਪਰਿਵਾਰ" ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਕ, ਕੌਨੀ ਸੋਲੋਯਾਨਿਸ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ "ਆਦਮੀ," ਜੌਨੀ ਟੀ. ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਮੈਂ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਰੌਕਲੈਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਘਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ ਗਈ ਸੀ।
ਇਹ ਮੀਟਿੰਗ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਡੈਂਟਨ ਹਾਲਾਤ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ 7 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਹੋਵੇਗੀ।
ਅਸੀਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਈਸਟ ਫੋਰਟੀ-ਸਿਕਸਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ, ਡੈਂਟਨ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਜੌਨੀ ਟੀ. ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਗਏ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਨਰਮ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਪਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਿਲਿਆ। "ਕ੍ਰੇਬਿਲ... ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼..." ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਈ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਡੈਂਟਨ ਦੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਕੈਰਾਬੈਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਘੜੀ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਧਾਤ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਖੰਘਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਹੁਣ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ? ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।"
"ਡੈਂਟਨ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਿਆ," ਜੌਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਚੱਕਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਜੌਨੀ ਟੀ. ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੌਨੀ ਸੋਲੋਯਾਨਿਸ; ਅਨੀਤਾ ਬੀ., ਇੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ, ਅਤੇ ਗੋਰਡਨ ਵੀ., ਦੋਵੇਂ ਸਵਰਗੀ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਦੇ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਸ਼੍ਰੀ ਸੋਲੋਯਾਨਿਸ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਕੌਨੀ...ਚੈੱਕ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਕੌਨੀ ਸੋਲੋਯਾਨਿਸ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਵਾਕਰ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚੈੱਕਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈਆਂ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਪਛਾਣ ਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਦੋਸਤ ਡੈਂਟਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦਾ ਜੁਲਦਾ ਸੀ।
"ਚੱਲ, ਚੱਲ...।"
ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਵਾਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੱਢਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ... ਦਰਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾਈਟ ਕਿਉਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ?! ਮੈਂ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਈਟ ਕਿਉਂ ਬੰਦ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ! ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਉਲਟਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਦਰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਹੈ... ਬਹੁਤ ਡਰੋਲ।" ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ "ਡਰੋਲ", ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ਬਦ, ਡੈਂਟਨ ਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।
ਉਹ ਮੋਹਿਤ ਮਾਧਿਅਮ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਦੋਸਤ ਦੇ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਸੀ। "ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਕੱਚ ਵਾਂਗ ਹਨ, ਕਟੋਰੇ ਵਿੱਚ ਮੱਛੀ ਕੱਚ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। "ਡੁਪਲੀਕੇਟ... ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ..."
ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਹਸਤੀ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਈ। ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਨਾਖੁਸ਼ੀ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡੇ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਖਿਸਕ ਗਿਆ।
1 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਡੈਂਟਨ ਨੇ ਫਿਰ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਵਸੀਅਤਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਵੇਰਵੇ ਇੰਨੇ ਨਿੱਜੀ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
ਫਿਰ, 9 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ, ਡੈਂਟਨ ਨੇ ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਰਾਹੀਂ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਸਟ੍ਰੋਕ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਗੱਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜੌਨੀ ਨੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ। ਇੱਕ ਪਿਊਟਰ ਜਾਰ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਵਰਗੀ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਭੂਤ ਨੇ ਉਸਦੇ ਭਾਰੀ ਭੂਤ ਵਾਲੇ ਅੰਗੂਠੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਮਨੋਰੋਗ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ 1952 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਮਾਈਕਲ

ਬੈਂਟਾਈਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਾਰ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਹੁਣ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਡੈਂਟਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜੌਨੀ ਟੀ. ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ, ਪਰ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਘਾਟ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਾਂਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਉਦਾਰ ਦੋਸਤ, ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।
ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਥਲ ਮੇਅਰਜ਼ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ, ਪਰ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਵੱਖਰੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿੱਧੇ-ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਮਾਧਿਅਮ ਹੈ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਦੀ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਸੀ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਵਾਰ-ਵਾਰ "ਬੈਠੀ", ਅਤੇ ਕੁਝ ਭੂਤ-ਘਰ ਮੁਹਿੰਮਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ।
ਉਸਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾਉਣ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮਾਤਰਾ ਚੁਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।
10 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਬੈਟੀ ਆਪਣੇ ਖਾਸ ਬ੍ਰਾਂਡ "ਵਾਕਿੰਗ ਟ੍ਰਾਂਸ" ਵਿੱਚ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਰਦੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਨੇਹੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਫੇਡੋਰ (ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਭਰਾ), ਮਾਰੀਆ (ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ), ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ A (ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ), ਰੋਜ਼ (ਉਸਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਭੈਣ), ਅਤੇ ਅਨਾਟੋਲ (ਉਸਦਾ ਸੌਤੇਲਾ ਭਰਾ) ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ।
ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਿਸਟਰ ਜ਼ਿਮਰਮੈਨ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਡਰਕ ਜ਼ਿਮਰਮੈਨ ਇੱਕ ਪਿਟਸਬਰਗ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨਿਰਮਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਅਕਸਰ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਪਰ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਬੈਟੀ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗੀਆਂ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਈ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਸਨ।
ਹੋਰ ਚੰਗੇ ਮਨੋ-ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਬੈਟੀ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਤੋਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਬਣਨਾ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਦੋਸਤਾਂ ਜਾਂ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਾਮੂਲੀ ਫੀਸ ਲਈ। ਕਈ ਖੋਜ ਸੁਸਾਇਟੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ।

ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਜੈਕਸਨ ਹਾਈਟਸ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਟਰ ਹੈਨਲੀ, ਅਮੈਰੀਕਨ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਐਲਨ ਮੈਕਰੋਬਰਟਸ ਦੀ ਸਪਾਂਸਰਸ਼ਿਪ ਹੇਠ ਬੈਟੀ ਨਾਲ ਬੈਠੀ ਸੀ।
ਇੱਥੇ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ:
1952 ਦੀਆਂ ਸਰਦੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਠ ਜਾਂ ਦਸ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਟਰ [ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੈਟੀ ਰੋਜਰਸ] ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਵੀਪਸਟੈਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੇਤੂ ਟਿਕਟ ਰੱਖੇਗੀ। ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਜੇਤੂ ਟਿਕਟ ਰੱਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੱਚ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ। ਉਸਨੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਪੈਕੇਜ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਸ਼ੈਲਫ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਖਾਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਟਰ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਡੱਬਾ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਧੁੰਦਲੀ ਯਾਦ ਸੀ।
ਸੁੰਨਸਾਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਟਰ ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਆਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕੈਟਾਕੌਂਬਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ - ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਮਮੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਡੱਬਾ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੂਰਖਤਾ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਇਸ ਛੋਟੇ ਡੱਬੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਹ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਰਹੇ, "ਡੱਬਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਡੱਬਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ।" ਅੰਦਰ ਉਸਨੇ ਦੋ ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੰਮੀ ਦੇਖੀ, ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ; ਉਸਨੇ ਮੰਮੀ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਅੱਖਰ ਵੀ ਦੇਖੇ, ਅਤੇ, ਹੇਠਾਂ, ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉੱਕਰੀ ਸੀ।
ਫਿਰ ਡੱਬਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਟਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਸਹੀ ਪਾਏ ਗਏ। ਇਤਫਾਕਨ, ਸਵੀਪਸਟੇਕਸ ਵਿੱਚ ਜੇਤੂ ਘੋੜੇ ਦਾ ਨਾਮ "ਹਾਈ ਸਪਿਰਿਟਸ" ਸੀ!
ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜ ਦੇ ਦੋ ਸਾਵਧਾਨ ਵਿਦਿਆਰਥੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਰੀ ਸੀ. ਬ੍ਰਿਕਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਬੈਠਕ ਕੀਤੀ।

ਇਸ ਸੀਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਇੱਥੇ ਹੈ:
24 ਜਨਵਰੀ, 1951 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 8:30 ਵਜੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਰੀ ਸੀ. ਬ੍ਰਿਕਰ, ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨਾਲ ਹੋਈ ਬੈਠਕ ਦੇ ਅੰਸ਼।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਇੱਕ W. ਅਤੇ ਇੱਕ E. ਛਾਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਡੂਡਲ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਫਰੈਂਕ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ L ਅੱਖਰ ਵੀ ਲਿਖਿਆ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:
"ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲਾਂ। [H.C.B. ਨੂੰ] ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। W. ਅਤੇ E. ਕੌਣ ਹਨ? ਫਰੈਂਕ ਅਤੇ L.?"
ਇਸ ਬੈਠਕ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਗਰਮੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ ਲਈ ਪੌਦੇ ਲਗਾਉਣ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ - ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰੁੱਖ ਲਗਾਉਣ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ। ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦੀ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਡੂਡਲਿੰਗ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। ਫ੍ਰੈਂਕ ਅਤੇ ਏਐਲ (ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੋਜਰਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਐਲ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ) - ਉਹ ਦੋ ਆਦਮੀ ਹਨ ਜੋ ਪੌਦੇ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰਿਆ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਘੋੜੇ ਦਾ ਸਿਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।" ਮੇਰਾ ਜੀਜਾ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੱਛਮ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਆਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਸਲ ਦੇ ਘੋੜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਦੀ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਤਸਵੀਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਸੀ। ਉਹ ਇਸਦਾ ਅਕਸਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸੇ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਟੰਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਟੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਚੌੜੇ ਮੋਢੇ ਵਾਲਾ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਚੌੜੇ ਹੁੰਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੰਬਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। [ਅਚਾਨਕ] ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਹਾਂ! ਇਹ ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ! . . . ਉਹ ਮੇਸੋਨਿਕ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜੀ ਹੋਈ ਹੈ।. . . ਉਹ ਦੋ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੜੀ ਹੋਈ ਹੈ [ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਇੰਡੈਕਸ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ]। ਮੈਂ ਨੰਬਰ 2 ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਹੈਰੀ! ਹੈਰੀ!'"
ਮੇਰਾ ਜੀਜਾ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਚੌੜਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਮੇਸਨ, ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਈਨਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਦਾ ਸ਼ੌਕੀਨ

ਸੀ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈਰੀ ਹੈ। ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਉਂਗਲਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਿਕਰ: "ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ: "ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਸ਼ਵੇਸਟਰ।' ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ ਸੀ? [ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ]" ਉਹ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਭਰਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਅੱਖਰ A ਨੂੰ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ [ਉਸਦੇ ਪੇਟ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ] ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਬੱਚੀ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਨੰਬਰ ਤਿੰਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਿਕਰ: "ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ?"
ਬੈਟੀ ਹਿਟਰ: "ਨਹੀਂ, ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧ ਜਾਵੇ।" ਐਲਿਸ ਸਾਡੀ ਭਤੀਜੀ ਹੈ, ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੱਚੀ। ਬੈਠਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਪੰਜ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਦਸਤ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਸਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇਗੀ।
"ਉਹ ਤਾਕਤਵਰ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ - ਉਸਦੇ ਕੋਲ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
ਮੇਰੇ ਸਾਲੇ ਦਾ ਦਿਲ ਖਰਾਬ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈਣ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
"ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ R ਅੱਖਰ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਰੋਜ਼, ਵੀ ਮਰ ਗਈ ਹੋਵੇ।
"ਮੈਨੂੰ H ਅਤੇ L ਅੱਖਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।"
ਹੈਨਰੀ ਅਤੇ ਲਿਓਪੋਲਡ - ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ - ਦੀ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਜੀਜਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਨਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜੋੜ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ।
"ਮੈਂ ਉਸ ਤਾਕਤਵਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜੁੱਤੇ ਅਤੇ S ਅੱਖਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਇਸ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਜੁੱਤੇ ਬਣਾਏ ਸਨ? ਕੀ ਉਹ ਜੁੱਤੀਆਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਸੀ?"
ਅੱਖਰ S ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਚਾਚਾ ਸ਼ੇਪ ਲਈ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਪੋਰਟਸ ਫੁੱਟਵੀਅਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਰਜਾਈ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਸਨ।

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜਵਾਨ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਤੋਂ ਆਉਣ-ਜਾਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਿਕਰ: "ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
"ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ - ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਿਕਰ: "ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਵਿਸ਼ਾ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ: [“ਆਤਮਾ” ਨੂੰ]: “ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ... ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ... [ਸਾਨੂੰ]: ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇਗਾ। ਜੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ... [ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ] ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਪਿੰਜਰ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਸੀ?... ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਸੱਪ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ... ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ 8 ਨੰਬਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।”
ਸਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਬਹੁਤ ਜਵਾਨ ਸੀ - ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ। ਉਸਨੇ ਇੱਕੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਐਮ.ਡੀ. ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਚੌਵੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਪਤਲਾ ਅਤੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਰਗਾ ਦਿਖਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਅਤੇ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿਚਕਾਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਅੱਠਵਾਂ ਮਹੀਨਾ।
ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਇਆ,
ਹੈਰੀ ਸੀ. ਬ੍ਰਿਕਰ।
ਮਿਸ ਕੇ ਪੀ., ਜਿਸਦਾ ਪੂਰਾ ਨਾਮ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨਾਲ ਬਿਤਾਏ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਫਲਤਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ:
ਮਈ 1960 ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਠਿਕਾਣੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ, ਮਈ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਾਂਗੀ, ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਾਂਗੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵਾਂਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।
ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ, ਸਹੀ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਠਿਕਾਣੇ ਬਾਰੇ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਉਹ

ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ। ਇਸੇ ਪੜ੍ਹਨ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ, ਗਰਟਰੂਡ ਜੀ, ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ, ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਵਕੀਲ ਨਿਕਲੀ।
ਮੈਂ ਇਸ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਨਾਮ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ। ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਮੈਕਡੌਗਲ ਸਟਰੀਟ ਜਾਂ 8 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਿਤੇ ਮਿਲਾਂਗੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ।
ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਹਿਲੇ "A" ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਬੀਮਾਰ ਜਾਂ ਮੁਸੀਬਤ ਸੀ (ਇਹ ਪਹਿਲੇ "A" ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਲਈ ਸੀ); ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਬਹੁਤਾ ਬੁੱਢਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ (ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 50 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ), ਇੱਕ ਉਂਗਲੀ ਚੁੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਫੋਨ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ "A" ਵਾਲੇ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮਈ 1961 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ, ਮੇਰਾ ਇਹ ਮਾਲਕ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ।
ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਤਾ ਸੀ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਦੱਸੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਪਰਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਮੋਨਿਕਾ ਆਰ. ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਅੱਧ ਵੀਹਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਜੈਕਸਨ ਹਾਈਟਸ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਵਾਰ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ 20 ਨਵੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ:
ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਾਰੇ ਲਿਖ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਵਾਲੇ ਇੱਕ L ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। L ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਕਾਰਨ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਤੀ G ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਪਤੀ ਦਾ ਨਾਮ G ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ S ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ J ਅੱਖਰ ਕੱਢਿਆ। ਮੈਂ

ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਮੰਗਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਜੋਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਜੀਜਾ ਹੈ।
ਫਿਰ ਅਸਲੀ ਝਟਕਾ ਪੀ. ਸੀ। ਦਰਅਸਲ ਮੇਰੇ ਦੂਜੇ ਪਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਡੋਮਿੰਗੋ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ "ਪੇਪੇ" ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਪਨਾਮ ਹੀ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਤ ਹਰ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ "ਪੇਪੇ" ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲਿਖੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਪੱਤਰਾਂ 'ਤੇ "ਪੇਪੇ" ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਹਨ। ਸੁਨੇਹਾ ਸੀ:
"ਆਪਣੀ ਠੋਡੀ ਉੱਪਰ ਰੱਖੋ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" ਫਿਰ ਅੱਖਰ M ਨੂੰ P ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ "ਮੋਡੇਸਟੋ" ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਪੇਪੇ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਜਾ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ।
ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਜਨਮੇ ਜੌਨ ਮਾਇਰਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੋਈ ਵੀ ਕਮਾਲ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਅਮੀਰ ਉਦਯੋਗਪਤੀ ਅਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੈਕ ਬੈਨੀ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਇੱਕ ਹਿਰਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੈਟਰੈਕ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।" ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸਖ਼ਤ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਨੂੰ ਸਵੈ- ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ।
ਅਪ੍ਰੈਲ 1964 ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੌਨ ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਪ੍ਰੈਸ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟਰ ਪੈਟ ਡੇਵਿਸ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੌਰਾਨ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਪੇਪਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਨਾ ਤਾਂ ਜੌਨ ਮਾਇਰਸ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਕਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਤਰਲ ਪਦਾਰਥਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀ।
ਜਦੋਂ ਮਾਇਰਸ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਚਿੱਤਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਬੈਚ ਨਾਲ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਕਾਗਜ਼ - ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਹੀ ਰਹੇ - ਖਾਲੀ ਸਨ। ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਨਤੀਜੇ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਝ ਗਜ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜੈਕਬ ਗਰਸਟਾਈਨ, ਵਕੀਲ-ਐਟ-ਲਾਅ, ਨੇ ਘਟਨਾ ਦਾ ਗਵਾਹ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ:
25 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964, ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਮੈਂ ਡਾ. ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਸਟਨ ਪਲੇਸ ਸਾਊਥ ਸਥਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ। ਇਸ ਮੌਕੇ

'ਤੇ ਮੈਡੀਸਨ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਡਾ. ਐਸ.ਏ. ਬੈੱਲ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਦੋਸਤ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿਸ ਲੀ ਪਰਕਿਨਸ ਮੌਜੂਦ ਸਨ।
ਡਾ. ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ। ਡਾ. ਬੈੱਲ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਪਹਿਲਾਂ ਫੋਰਟੀ-ਥਰਡ ਸਟਰੀਟ ਅਤੇ ਲੈਕਸਿੰਗਟਨ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਵਿਲੋਬੀ-ਪੀਅਰਲੈੱਸ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਪੇਪਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੈਕੇਟ ਖਰੀਦੇ ਸਨ। ਡਾ. ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਟੋਰ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪੈਕੇਟਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਲਈ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਡਾ. ਬੈੱਲ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਡਾ. ਬੈੱਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਪੈਕੇਟਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ; ਕਿ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ।
ਡਾ. ਬੈੱਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਡਾ. ਮਾਇਰਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੈਕੇਟਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਡਾ. ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਟੈਪਲਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ ਹੈ। ਡਾ. ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਡਾ. ਬੈੱਲ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਪੈਕੇਟ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਪੈਕੇਟ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸੈੱਟ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ ਸਨ। ਡਾ. ਬੈੱਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਸਨ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਪੈਕੇਟਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ ਲਗਾਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪੈਕੇਟ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਨੂੰ ਸਟੈਪਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਸਕਾਚ ਟੇਪ ਲਗਾਈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਡਾ. ਬੈੱਲ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ ਉੱਥੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿੱਥੇ ਫਲੈਪ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।
ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਲਗਭਗ 8 ਵਜੇ, ਮੈਂ ਡਾ. ਮਾਇਰਸ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 20 ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ। ਬਾਕੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਖੁਦ ਵੱਡਾ ਲਿਫਾਫਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂ ਛੇੜਛਾੜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।
ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਇਹੀ ਹੋਇਆ। ਪਹਿਲਾਂ, ਤਿੰਨ ਪੈਕੇਟ ਵਾਪਸ ਲਏ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਾਇਨਿੰਗ-ਰੂਮ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਵੱਡੇ, ਖੋਖਲੇ, ਧਾਤ ਦੇ ਪੈਨ ਤਰਲ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ।

ਡਾ. ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਮਿਸ ਡੇਵਿਸ, ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸ ਡੇਵਿਸ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਡਾ. ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਉਸ ਨਾਲ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਹੈਂਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਿਸ ਡੇਵਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਡਾ. ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ। ਡਾ. ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਮਿਸ ਡੇਵਿਸ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਤਿੰਨ ਪੈਕੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦਾ ਪੈਕੇਟ ਲੈ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹੇ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੈਕੇਟ ਖੋਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰੇ ਸਮੇਤ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਇਸਦੀ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਇਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ ਸਨ। ਮਿਸ ਪਰਕਿਨਸ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਡਾ. ਬੈੱਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਹੋਣ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ।
ਡਾ. ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਮਿਸ ਡੇਵਿਸ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਪੈਕੇਟ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਚੁਣਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਚਾਦਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਪੈਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ।
ਮੌਜੂਦ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਫਿਰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ੀਟਾਂ 'ਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਫੋਟੋ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵਰਗੀ ਫਰੈਂਕ ਨਵਰੋਥ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੱਥ ਵਜੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਨਵਰੋਥ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਹਾਂਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਫੋਟੋ ਜੋ "ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ" ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭਤੀਜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਿਆ ਜੋ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਤੀਜੀ ਤਸਵੀਰ ਮਰਹੂਮ ਕਾਂਗਰਸਮੈਨ ਐਡੋਲਫ ਸਬਾਥ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ਕਲ ਸੀ।
ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਮਾਧਿਅਮ ਖੋਜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਤਸੁਕ ਹਾਂ। ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਨੂੰ, ਇਤਫਾਕਨ, ਇਸ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕਾਲਜ ਆਫ਼ ਸਾਈਕਿਕ ਸਾਇੰਸ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਯੋਗ, ਵਿਗਿਆਨਕ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇੱਕ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਸੰਸਥਾ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਮੈਰੀਕਨ ਸੋਸਾਇਟੀ ਆਫ਼ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ, ਐਡਗਰ ਕੇਸ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ, ਅਤੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ

ਦੁਆਰਾ ਦਿਲਚਸਪ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੈ, ਪਰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕਾਲਜ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ।
ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਸਮੂਹ, ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਕਮੇਟੀ, ਕੋਲ ਨਾ ਤਾਂ ਸਟਾਫ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫੰਡ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਢਲੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਚਲਾ ਸਕੇ।
ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ, ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ, ਬੈਟੀ ਰਿਟਰਸ, ਜੌਨ ਮਾਇਰਸ, ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਦੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ਜਦੋਂ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ

ਹਰ ਖੋਜਕਰਤਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਜੁੜਿਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਖੌਤੀ ਭੂਤ ਬਹੁਤ ਅਸਲੀ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਮੈਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਰੋਤ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅੰਟਾਰਕਟਿਕਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਖੁਦ ਕਦੇ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਗਏ; ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰੀਖਣ ਅਤੇ ਨਿਰੀਖਕ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਓਨੀ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥ। ਮੈਂ ਇਹ ਪੁੱਛਦੇ-ਪੜ੍ਹਦੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਮੈਂ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹਾਂ। ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਰਾਏ ਇੱਕ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ, ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਇੱਕ ਫਾਇਦਾ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਤੀਬਰ ਪਰ ਨਿਰਲੇਪ ਅਤੇ ਆਲੋਚਨਾਤਮਕ ਦਿਲਚਸਪੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਸਮੱਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਝੂਠ ਨੂੰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਸੱਚੀ ਸਮੱਗਰੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਵਰਤਦਾ ਹਾਂ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬੱਸ ਇਹੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ

ਵਾਲੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਭਰੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ!
ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਕਨੀਕੀ ਕਿਤਾਬ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ, ਅੱਜ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਕਸਥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ 1960 ਅਤੇ 1961 ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਸਰਵੇਖਣ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਵਲੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂਡ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕੇਸਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੇਂ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਂਚਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ "ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਇੰਟਰਵਿਊ" ਤਕਨੀਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਧਾਰਨ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕਹਾਣੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਗਲਤੀ ਹੈ ਜੋ ਆਰਥੋਡਾਕਸ ਵਿਗਿਆਨੀ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀਕਲ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵੇਲੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਨ ਵੇਲੇ "ਉੱਥੇ" ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਮਜ਼ਬੂਤ ਤੱਥ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸੱਚ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਕੋਲ "ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਥਾਮਸ" ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਗਿਆਨਕ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੇਕਰ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵਿਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕੋਲ ਰੇਡੀਓ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ, ਪੁਲਾੜ ਉਡਾਣ, ਅਤੇ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਹਰ ਹੋਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੰਕੇਤ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਆਰਥੋਡਾਕਸ ਤੱਤ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੱਕ ਅਤੇ ਅਸੰਭਵ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਜੋ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਸਟੀਕ ਅਤੇ ਵੈਧ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਸਿੱਧੇ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਨਿਰਭਰ

ਕਰਦੇ ਹਨ; ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਆਧੁਨਿਕ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਸ਼ਾਖਾ ਹੋਵੇ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਦ੍ਰਿੜਤਾ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਬਣਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ ਨਾ ਹੋਵੇ - ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸੋਚ ਦੇ "ਹੁਣ" ਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਗੱਦੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਗਿਆਨਕ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ: ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਚਾਲਿਤ ਵਰਤਾਰੇ।
ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਡਾ. ਜੋਸਫ਼ ਰਾਈਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਡਾ. ਰਾਈਨ "ਮਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਕਾਰਡ ਟੈਸਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਮਾਂ ਦੇ "ਅਨੁਮਾਨ" ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ "psi" ਕਾਰਕਾਂ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਤਮਕ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਰਸਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ, ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾਵਾਂ, ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ, ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਭੌਤਿਕੀਕਰਨ ਤੱਕ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਵੱਡੇ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ - ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਲ, ਸੱਚੀ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਕਾਰਕ ਜੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਉਹ ਬਿੰਦੂ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਕੁਝ ਆਰਥੋਡਾਕਸ ਵਿਗਿਆਨੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਹਰ ਜਾਇਜ਼ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੱਥ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀਆਂ, ਤਾਰੇ ਟਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ; ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੱਥ ਹਨ।
ਦੇਖਣਯੋਗ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਚਾਲਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਵਾਪਰਨਗੀਆਂ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਪਿੱਠ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰੇ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮਾਨਸਿਕ ਭਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੋਨਸ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਰਾਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸੂਖਮ ਤਬਦੀਲੀ ਹੁੰਦੀ ਵੇਖੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਜੁੜ ਕੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗੁਪਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ "ਕੁਝ" ਅਜੀਬ ਸੁਣਦਾ ਜਾਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਉਭਰਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਕੋਲ ਇਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਗੁਆਚੀ ਜਾਂ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਫੈਕਲਟੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜੋ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰੇਡੀਓ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਕੁਝ ਪਹਿਲੂ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝੇ ਨਹੀਂ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮੈਂ ਹਨੇਰੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਰੂਪ-ਰੇਖਾਵਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਝਾਅ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਸੱਚ, ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਔਖਾ ਹੈ।
ਚੰਗੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਅਨੁਭਵ ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਰਿਵਰਸਾਈਡ ਡਰਾਈਵ 'ਤੇ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਵਾਲੇ ਪੈਂਟਹਾਊਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਛੱਤ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬੰਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਕੁਦਰਤੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਘੱਟ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਅਤੇ ਮਾਈਗ੍ਰੇਨ ਦੇ ਸਿਰ ਦਰਦ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕਈ ਸਿਰਹਾਣਿਆਂ 'ਤੇ ਸਿਰ ਰੱਖ ਕੇ ਸੌਂਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਨੀਂਦ

ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਸਿਰਹਾਣੇ ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਲਟਕ ਗਿਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਮਾਈਗ੍ਰੇਨ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਅਪਾਹਜ ਰਹਿੰਦਾ।
ਅਚਾਨਕ ਮੈਂ ਜਾਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਹੱਥ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਸਿਰਹਾਣੇ 'ਤੇ ਧੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਚੰਦ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਕਈ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ - ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਕੰਧ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਮਾਂ ਦੀ ਚਿੱਟੇ ਗਾਊਨ ਵਾਲੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ, ਜੋ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਈ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਹੋਸ਼ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਲ ਲੱਗੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਉਹ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੁਪਨੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ! ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਦੋਂ ਆਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ।
ਭੂਤ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਸਰੀਰਕ ਸੰਪਰਕ 1962 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਲਈ ਗਏ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ 1,700 ਫੁੱਟ ਉੱਚੇ ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਿਲਿਆ।
ਮੈਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਸਗੋਂ ਮੈਨੂੰ "ਦਾਦੀ ਥਰਸਟਨ" ਨੇ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਗੁਜ਼ਰ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਰੀਗਾ ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ 1754 ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।
ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਲਗਭਗ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਲੱਕੜ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਕਦੇ ਵੈਂਟਵਰਥ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਇਹ ਸਾਟੇਲਸ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭੂਤਰੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।
ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਕੁੱਤਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਟ੍ਰੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਲੈਣ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਕਾਰਨ ਦੇ ਡੁੱਲ ਗਏ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਦਾਦੀ ਥਰਸਟਨ, ਜੋ ਕਿ ਪਿਉਰਿਟਨ ਸੀ, ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਰਾਤ 10 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਇਸ ਸੁੰਦਰ, ਮੋਮਬੱਤੀ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਭਰੇ ਘਰ (ਇੱਥੇ ਬਿਜਲੀ ਜਾਂ ਟੈਲੀਫੋਨ ਨਹੀਂ!) ਪਹੁੰਚੇ। ਘਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹਿੱਸਾ, "ਲੂਮ ਰੂਮ", ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੀ ਇੱਕ

ਔਰਤ ਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੂਮ ਚੱਲਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ - ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ, ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਕੂਹਣੀ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਪਰ ਕੋਮਲ ਖਿੱਚ। ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।
ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਹਾਂ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਕੂਹਣੀ 'ਤੇ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਦੀ ਥਰਸਟਨ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਧਿਆਨ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ! ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਦੂਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਚੱਟਾਨ ਵੱਲ। ਪਹਾੜੀ ਰਾਤ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਸਾਫ਼ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾਈ।
ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੋਰੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਘਰ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਭਾਰਤੀ ਸਨ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਗੋਰਾ ਰੂਪ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡੱਡੂ ਦੀ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਚੀਕਣ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇ।
ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਚਮਕ ਸੀ। ਬੇਚੈਨ ਔਰਤ ਮੁਫ਼ਤ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ।

ਟਾਊਨ-ਹਾਊਸ ਭੂਤ

ਇਸ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਕਮਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਹਕੀਕਤਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਦਾਦੀ ਥਰਸਟਨ ਦੇ ਬੇਚੈਨ ਭੂਤ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਅਨੁਭਵ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਭੂਤ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰੀਖਣ ਸ਼ਕਤੀ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਟਾਊਨ ਹਾਊਸ ਦੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਰੋਕਾਂਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਸੱਚ ਹੈ।
ਨਵੰਬਰ, 1963 ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜਾਨ ਬ੍ਰਾਇਨਟ ਬਾਰਟੇਲ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਟੈਲੀਫੋਨ ਆਇਆ, ਜੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਆਈ:
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਕੁੱਤੇ ਨਾਲ ਹੇਠਲੇ ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਕਿ ਓਪੇਰਾ ਦੀਵਾ ਲਿਲੀਅਨ ਨੋਰਡਿਕਾ ਦਾ ਸਦੀ ਦਾ ਟਾਊਨ ਹਾਊਸ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਘਰ ਥਾਮਸ ਫਾਰਚੂਨ ਰਿਆਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਵੱਖਰੀ ਪਛਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਘਰ ਮਾਰਕ ਟਵੇਨ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਨਿਵਾਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਤੇ ਕਵਿੱਤਰੀ, ਐਮਾ ਲਾਜ਼ਰਸ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਘਰ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਮੌਵ ਡਿਕੇਡ ਦੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰ ਸਨ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਅਜੀਬ ਸੁਹਜ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕੁਝ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਜੋ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਘੇਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਹੁਣ, ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਅਕਾਰਹੀਣ, ਸਗੋਂ ਵਿਆਪਕ ਗੁਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਦੌਰਾਨ, ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ:
1. ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ (ਅਕਸਰ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚੀ) ਜੋ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਤਾ ਚੱਲਦੀ ਹੈ - ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ, ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਕਦੇ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਦੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਣਨਯੋਗ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।
2. ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਾਣੇ ਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ, ਸੁੱਕੇ ਅੰਗੂਰ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਿਠਾਈ ਦੀ ਪਲੇਟ 'ਤੇ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਕੁਝ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਧੀ ਗਈ ਸੀ।
3. ਇੱਕ ਸਫਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦਾ ਡਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਔਰਤ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੈਂ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਵੇਰੇ ਢਾਈ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਗਤੀਵਿਧੀ ਦੀ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਟੁੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨਾੜੀਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵਾਰ; ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਠੋਸ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾਉਣੀ ਨੀਂਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਗਿਆ।
4. ਇੱਕ ਕੁੱਤੇ ਦੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹਰਕਤਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਡੇਢ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ, ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਦਾ ਸੀ।
5. ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਕੁੱਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਭੌਤਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੀ। ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਕਤੂਰੇ ਨੂੰ ਸਵੇਰ ਦੇ ਛੋਟੇ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਲੀ (?) ਕੁਰਸੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸੁੰਘਿਆ, ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਪਿੱਛੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ।
6. ਕੁਝ ਸ਼ਾਮ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਅਚਾਨਕ, ਉਸ ਕਤੂਰੇ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਜੋ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਪਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਧੀ-ਅੱਧੀ-ਅੱਧੀ-ਵਿਲਾਪ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ

ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ (ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼) ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਠੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ, ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਏ ਸਿਰਹਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸੁੰਘਿਆ - ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ।
ਹੋਰ ਵੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ - ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਟੇਪੇਸਟ੍ਰੀ ਵਿੱਚ ਸਮੁੱਚੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਪੇਸ਼ੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰਾ ਅਤੇ ਲੇਖਕ ਹਾਂ - ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਸ਼ੌਕੀਆ ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਚੁੰਬਕਤਾ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਅਕਸਰ ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਜਾਣ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਵਧਦੀ ਹੋਈ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਛੋਟੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੋਟਪੋਰੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਨਸਿਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨਾਲ ਨਿਵਾਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ "ਸੰਜੋਗ" ਦਾ ਲੇਬਲ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੋਰ ਘਰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਸਾਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨਵੰਬਰ 1963 ਵਿੱਚ ਬਾਰਟੇਲ ਦੇ ਘਰ ਗਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ, ਮੂਡੀ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਪਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਬੇਮਿਸਾਲ ਸੁਆਦ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਲਹੀਣਤਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਇਸਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਝੁਠਲਾਉਂਦਾ ਸੀ।
ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੌਂਟੇਸਾ, ਵੱਡੇ, ਭੂਰੇ "ਕੁੱਤੇ" ਵੱਲੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿੱਘਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਕੁੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਵੀ ਔਖਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਣਜਾਣ ਦੇ ਡਰ ਨਾਲ ਜੰਮੀ ਹੋਈ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਲੇਟ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਮਿਸਟਰ ਬਾਰਟੇਲ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਰੈਸਟੋਰੈਂਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਲੜੀ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਵਾਂਗ ਭਾਵੁਕ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਘਰ ਦੇ ਅਜੀਬ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਸਨ।
"ਕੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ?" ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਾਰਟੇਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਬਾਹਾਂ 'ਤੇ ਅਕਸਰ ਹਲਕੇ ਜਿਹੇ ਉਂਗਲੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ, ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਛੂਹਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸੀ?"
ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ - ਇੱਕ ਬੈਠਕ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਖੁਸ਼ਬੂਆਂ ਨੂੰ ਸੁੰਘਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਾਰਟੇਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹ ਕਦਮ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ।"
"ਬਿਲਕੁਲ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗਾ। ਬੈੱਡਰੂਮ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕੰਧ ਨਾਲ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਾਂਝੇ ਗਲਿਆਰੇ ਤੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਇੱਕ ਵਾਰ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਟਾਊਨ ਹਾਊਸਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਢਾਂਚਾਗਤ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕੰਧ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਾਰਟੇਲ ਨੇ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।
"ਆਓ ਬੈਠੀਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ," ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। "ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਾਰਟੇਲ, ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਚਮਕਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਮੁਟਿਆਰ, ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਜੋੜਨਾ ਹੋਵੇ। "ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਸੈਮੂਅਲ ਵੀਜ਼ਰ, ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਜਾਦੂਗਰੀ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹੈ, ਸੰਭਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਟੋਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਕੋਲ ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦਿਨ ਹੀ ਲੱਗਣਗੇ।"
"ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹ ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ।' ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਦਿਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਖਾਸ ਮੁਲਾਕਾਤ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਡਿਲੀਵਰੀ ਬੁਆਏ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ, ਪੀਲੇ, ਕੰਬਦੇ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜੋ ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਹੈਲੋ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ,

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮਹਿਲਾ, ਕੀ ਇਹ ਘਰ ਭੂਤ ਹੈ?' ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ?' 'ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਿਆ!' "ਇਹ ਮੇਰੇ ਇੱਥੇ ਆਏ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ। ਲਗਾਤਾਰ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਲਪਨਾ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਅਜਨਬੀ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਸਭ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸਦਮਾ ਸੀ।"
"ਜਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਉਸ ਦੌਰਾਨ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਛੋਟੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੁਕਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੀ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਘੁਰਾੜੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ।"
"ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਜਾਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਹਰ ਸਵੇਰ 2:30 ਜਾਂ 3:00 ਵਜੇ, ਸੋਫੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲਗਾਤਾਰ ਹਿੱਲਜੁਲ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ 'ਰੱਬ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਰੱਬ ਤੁਹਾਡਾ ਭਲਾ ਕਰੇ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ,' ਅਤੇ ਇਹ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।" "ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਹਾਂ, ਸਵੇਰੇ 2:30 ਤੋਂ 3:00 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ। ਨਾਲ ਹੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਸੀ, ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਿਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।
"ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਖਿੜਕੀਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਰਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਾਨੂੰ ਅਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਮਕਦਾਰ ਚਾਂਦਨੀ ਰਾਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੀਵਾਨ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਬਸ ਸੌਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਈਟਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਜੋ ਕਿ ਕੰਧ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਲਟਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪਲਟਿਆ ਅਤੇ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਾਲਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਉਸ ਕੰਧ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਾਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਚੀਕਿਆ। ਮੇਰਾ ਕੁੱਤਾ ਲਗਭਗ ਛੱਤ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ, ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜਦਾ ਹੋਇਆ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਕੰਬਦੀ ਹੋਈ ਮਲਬਾ। ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਦਰੱਖਤ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।"

"ਫਿਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹੋਣ। ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵੈਜਵੁੱਡ ਦੇ ਆਪਣੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਅਤਰ ਦੀ ਬੋਤਲ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਿਲੇਗਾ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੂਹਿਆ ਗਿਆ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜਿਆ ਗਿਆ, ਕੁਝ ਵੀ ਟੁੱਟਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ। ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹੇ ਮੌਕੇ ਆਏ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਸੌਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਅਣਗਿਣਤ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਪਿਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਅਚਾਨਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਗਦਾ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ।"
"ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਕੇ ਸੌਂਦਾ ਹਾਂ।"
"ਹੋਰ ਕੁਝ?"
"ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਗਈ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਖੈਰ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਾਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਖਾਉਣ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਜਾਨ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ।" ਬੇਸ਼ੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ।" "ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਰੀ ਡਾਇਚ; ਉਹ ਪੰਜਾਹ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਈਸਟ ਸਾਈਡ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"
ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਰੂਪ ਦੇਖਿਆ?"

"ਸਫਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੋਹਣੀ ਔਰਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੋਸਤਾਨਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਣ ਗਏ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ; ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੀ।"
“ਖੈਰ, ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਮੈਂ ਇਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਹ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਡੋਰਥੀ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਲਈ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲੱਗੀ, ਪਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਈ। ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ‘ਖੈਰ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿਣ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ?’ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈਰਾਨਗੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਮੁੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਾਰਟੇਲ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਉਹ ਕਮਰਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ?’ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ‘ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।’ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹੋ?’ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ‘ਹਾਂ, ਹਾਂ।’
"ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। 'ਮੈਂ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ!' ਮੈਂ ਚਿੱਟਾ ਬਲਾਊਜ਼ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਮੌਸਮ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਤੀ ਨੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹਰ ਸਮੇਂ ਆਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ, ਦੁਪਹਿਰ-ਸਵੇਰੇ, ਦੇਰ-ਸਵੇਰੇ, ਸ਼ਾਮ-ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਲੰਬੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਭੱਜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, 'ਕੌਣ ਹੈ?' ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ ਜਾਂ ਔਰਤ ਦੇ?"
“ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹਲਕੇ, ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ।
"ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਸ਼ਾਮ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਭਾਂਡੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸੁਆਦੀ ਮਿਠਾਈ ਖਾਧੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਲੇਟਾਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਸਾਫ਼ ਚੱਟ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰੀ ਪਲੇਟ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਚਕਾਰ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੇਂਦਰਿਤ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੁੱਕਿਆ ਅੰਗੂਰ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੰਗੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਤੁਸੀਂ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੁਣਿਆ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

“ਖੈਰ, ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਜ਼ਾ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਹਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਗਲਾਸ ਲੈਣ ਲਈ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਆਈ। ਮੇਰਾ ਕੁੱਤਾ ਕੌਂਟੇਸਾ, ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ - ਇਹ ਸਵੇਰ ਦੇ ਲਗਭਗ 3:30 ਜਾਂ 4:00 ਵਜੇ ਸੀ - ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਹਰਕਤ ਸੁਣੀ। ਇਸ ਨੀਲੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਕੌਂਟੇਸਾ ਸੀ, ਉਹ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਸਿੱਧੀ ਬੈਠੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁੰਘਦੀ ਅਤੇ ਸੀਟ ਵੱਲ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ।”
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇ?"
"ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਕੋਈ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇਖੀ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਸੌਣ ਲਈ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਅਤੇ ਚਾਦਰਾਂ ਬਰਫ਼ ਵਾਂਗ ਠੰਡੀਆਂ ਸਨ।"
"ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ, ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ?" "ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਅਤੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਧਾਂ ਪਤਲੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਦੋਵਾਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਤੀ ਨੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਹਟ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਆਏ ਜਾਪਦੇ ਸਨ?"
"ਹਾਂ, ਉਹ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਹਾਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ।"
"ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਾਰਟੇਲ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਡੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਮਾਊਂਟ ਵਰਨਨ ਗਈ ਸੀ; ਇਹ ਉੱਥੇ ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਯਾਤਰਾ ਸੀ। ਮੰਮੀ ਅਤੇ ਡੈਡੀ ਨੇ ਮਾਰਥਾ ਅਤੇ ਜਾਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀ ਕਬਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਮੀਂਹ ਪੈਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ 'ਕੁੱਕ ਹਾਊਸ' ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਲਈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁਆਚ ਗਏ।"
"ਮੀਂਹ ਰੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਘਾਟ ਤੋਂ ਕਬਰਾਂ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਬਰ ਵੱਲ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਏ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ

ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, 'ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਬੱਸ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਓ।' ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੇਰਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਗਿਆ; ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬੱਚੇ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਖੈਰ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਬਰ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।"
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ, ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਘਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਖਾਲੀ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਅਣਦੇਖੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੀਵਤ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁਣ ਮਾਸ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ, ਕਈ ਵਾਰ ਨਹੀਂ।
ਇੱਕ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਾਰਟੇਲ ਦੁਬਾਰਾ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਸਨ। ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਜਾਰੀ ਸੀ। ਕੀ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਆ ਸਕਦੀ ਹਾਂ? ਇਸ ਵਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਮਾਧਿਅਮ, ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
27 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਜਾਣੀਆਂ- ਪਛਾਣੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੇ।
ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਲਈ ਸਾਡੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਬਹੁਤ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਉਹ ਪਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹਨੇਰੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੇ ਸੀ
- ਬਾਰਟੈਲਜ਼, ਏਥੇਲ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੈਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿਸਟਰ ਰੌਕਫੈਲਰ, ਬਾਰਟੈਲਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ - ਇਹ ਉਹ ਪਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੇਜ਼ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ। ਇਹ ਉੱਚੀ ਜਾਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਛਾਲ ਮਾਰੀ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹਿੱਲਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਣਦੇਖੇ ਹੱਥ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਹੋਵੇ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਈਰਖਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ; ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਬੈਠਾ ਹੈ।"
ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। "ਉਹ ਕਿਤੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਹੁਣ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਆਨੋ ਖੇਤਰ ਇੱਥੇ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਹੈ।"
“ਠੀਕ ਹੈ,” ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਾਰਟੇਲ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਰਭਪਾਤ ਹੋਇਆ ਬੱਚਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਇੱਥੇ ਰਹੇ ਹਨ।"

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯਮਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਫੈਸ਼ਨੇਬਲ ਸ਼ਹਿਰੀ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ।
ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਹੁਣ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੱਧੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। “ਮੈਲਿਸਨ,” ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਈ, “ਰੇਨੀ, ਜਾਂ ਰੇਨੀ। ਤੀਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਗੰਧ ਆ ਰਹੀ ਹੈ।”
ਫਰੈੱਡ ਬਾਰਟੇਲ ਨੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਵੀ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
"ਇੱਕ ਸੋਹਣੀ ਜਵਾਨ ਸੁਨਹਿਰੀ, ਵੱਡੀਆਂ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਨੱਕ ਵਾਲੀ... ਰੇਨੀ..."
ਹੁਣ ਟ੍ਰਾਂਸ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਉਂਗਲੀ 'ਤੇ ਇਹ ਅੰਗੂਠੀ ਪਾਈ... ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੌਨ ਜੇ. ਮੈਲੀਸਨ। ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਇੱਥੇ ਹੋਇਆ ਸੀ... ਉਨੱਤੀ ਸਾਲ... ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਮਾਰਚ, ਅਠਾਰਹ ਅਠਤਾਲੀ... ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹੈਨਰੀ... ਹੈਨਰੀ ਮੈਕਡਰਮੋਟ," ਮੋਹਿਤ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ... ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਹੋਰ ਨਹੀਂ।"
"ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ!"
ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਕਿਸ ਸਾਲ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।
"ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।"
"ਕਿਸਨੂੰ?"
"ਅਬਰਾਹਾਮ।"
"ਹੁਣ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਐਂਡਰਿਊ ਜੌਨਸਨ।"
ਅਚਾਨਕ, ਹਸਤੀ ਨੇ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। "ਜੌਨ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।" ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਜੌਨ ਬਾਰੇ ਦੱਸੇ।

"ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ, ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਮਰ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਛੋਟੇ ਨਾਲ ਖੇਡ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਪਤੀ ਕੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ?"
"ਉਸਨੇ ਗਹਿਣੇ ਬਣਾਏ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਅੰਗੂਠੀ ਬਣਾਈ।"
"ਉਸਦੀ ਦੁਕਾਨ ਕਿੱਥੇ ਸੀ?"
"ਤਾਈ... ਤੇਈ... ਤੇਈ..." ਉਹ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕੀ ਕਰਦੇ ਸਨ?"
"ਸਪਲਾਈ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ..."
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋ?"
"ਪਾਪਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।. . . ਉਹ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਹੈ, ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ।. . ਮੈਂ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹਾਂ।. . ਹੁਣ ਅੰਗੂਠੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਹਾਂ।. . ਪਾਪਾ ਨੇ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।. . ਜੌਨ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।. . ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ, ਅਬਰਾਹਾਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।. . . "
ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੇ ਮੋਹਿਤ ਮਾਧਿਅਮ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਹਸਤੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਈ, ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਬੇਜਾਨ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਪਲ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਲਬਰਟ ਨੇ ਕੰਟਰੋਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਆਮ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ।
"ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਰਭਪਾਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਉਹ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਸਨ।
"ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਗਰਭਪਾਤ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ; ਦੋ ਬੱਚੇ ਸਨ; ਮਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਜਣੇਪੇ ਦੌਰਾਨ ਇਕੱਠੇ ਮਰ ਗਏ। ਪਤੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੀਨੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਇਰੀਨ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਲੀਸਨ ਨਾਮ ਸਹੀ ਹੈ। ਆਇਰੀਨ ਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਵੀ ਜਣੇਪੇ ਦੌਰਾਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ; ਚਾਰ ਵੱਡੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਮੁੰਡੇ ਸਨ।"
"ਮੈਕਡਰਮੋਟ ਨਾਮ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ "ਸਾਜ਼" ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਢੇ ਦਸ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, 28 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਾਰਟੇਲ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ।

ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਸਹੀ ਨਾਮ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਕਡਰਮੋਟ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮੈਕਡੇਵਿਟ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
29 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਕੁਝ ਠੰਢ ਲੱਗਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਮੇਰਾ ਵਿਦਾਇਗੀ ਭਾਸ਼ਣ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਚਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਠੰਢ ਜਲਦੀ ਲੰਘ ਗਈ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁਝ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦਾ ਸਮਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਮੈਲੀਸਨ ਕੁਝ ਸਰੋਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟ੍ਰੌ ਦੀਆਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵਪਾਰਕ ਸੂਚੀਆਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੈਨਰੀ ਮੈਕਡਰਮੋਟ ਮਿਲਿਆ ਜੋ 1868 ਵਿੱਚ, 203? ਵੈਸਟ ਨਾਈਨਟੀਨਵੀਂ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ, ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਾਰਟੇਲ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਠੀਕ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਕੌਂਟੇਸਾ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸੁੰਘਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਖ ਜਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੀ ਕੋਈ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ।
ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਨੌਜਵਾਨ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਵਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਾਈ ਹੋਵੇ ਜਿੱਥੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ।

ਸਟੈਮਫੋਰਡ ਹਿੱਲ ਦੇ ਭੂਤ

"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਲਜ਼ਰ," ਫੋਨ 'ਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ।"
ਹੈਰਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਪੈਨਸਿਲ ਲਈ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਕਲਰਕ ਵਾਂਗ, ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਆਰਡਰ ਲੈ ਕੇ, ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਲਿਖਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।
ਰੌਬਰਟ ਕੋਵਾਨ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਲਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਸੀ ਜੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਏਜੰਸੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਰੁਚੀਆਂ ਵਿਆਪਕ ਸਨ - ਕਲਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸੰਗੀਤ, ਥੀਏਟਰ, ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੀ ਹੈ। ਪਰ ਭੂਤਾਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅਭਿਨੇਤਰੀ-ਪਤਨੀ, ਡੋਰਥੀ, ਸਟੈਮਫੋਰਡ ਹਿੱਲ ਵਿੱਚ 1780 ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸਭ ਤੋਂ ਸਰਲ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: ਇਹ ਉਸ ਸਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੋਵਾਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਿਰਾਏ-ਦਾਤਾ ਮਹਿਮਾਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਉਤਸੁਕਤਾ ਕਿ ਭੂਤ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਭੂਤ ਕੌਣ ਹੈ, ਨੇ ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਨੂੰ ਭੂਤ ਹੰਟਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਕੋਵਾਨ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਾਂ?"

ਮੈਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਲਿਖਣੀਆਂ ਪਸੰਦ ਹਨ (ਜੇਕਰ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ) ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਾਂ ਜੇਕਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ," ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲਿਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ।"
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮਿਲੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 1780 ਦੇ ਹਾਊਸ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਇਤਿਹਾਸ ਸੀ।
ਇੱਥੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਢੇ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਅਨੁਭਵ ਕਾਫ਼ੀ ਸਰਲ ਹਨ।
ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ (ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ) ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਦੇ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਅਣਪਛਾਤੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਹਨ... ਦਿਨ ਜਾਂ ਰਾਤ। ਅਕਸਰ, ਮੈਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਪਾਰਲਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਹਿੱਲਦਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਮਿਆਂ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਜਾਗਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਆਰਕੈਸਟਰਾ ਦੁਆਰਾ ਵਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੁੰਦਰ ਪਰ ਅਣਪਛਾਤਾ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰੇਡੀਓ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਪਰਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸੌਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਬਾਅਦ ਯਾਦ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਠਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਰੇਡੀਓ ਤੋਂ ਸੰਗੀਤ ਸੀ ਜੋ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਪਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਕਸਰ ਮੈਂ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਸਤਕ ਅਤੇ ਟੱਕਰਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਦੇ ਢਾਂਚਾਗਤ ਸੈੱਟਅੱਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਟੱਕਰ ਹੋਈ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਉੱਪਰੋਂ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ, ਆਮ ਵਾਂਗ, ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਡੋਰਥੀ, ਦੇ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜੀਵੰਤ ਤਜਰਬੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਾਂ ਰਸੋਈ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ। ਉਹ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸਿੰਕ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਝਾਕਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਹਨੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਕਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ; ਇਹ ਬਹੁਤ ਨਫ਼ਰਤ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਹੈ ਪਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ 'ਤੇ, ਇਹ ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਸੀ ਜੋ ਸਿੱਧਾ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਇਹ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਗਾਇਬ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ!
ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਪਿਛਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਝਪਕੀ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਗਣ ਅਤੇ ਸੌਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਬਾਹਰ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ - ਰੇਕ, ਅਤੇ ਬਾਗ ਦੇ ਸੰਦ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕੀ।
ਉਸ ਸਮੇਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਲਾਅਨ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਹੀ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਟੀਮ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜੋ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਸੋਚਦੇ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਬਾਹਰੋਂ ਮਰਦਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਦੀ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਕੋਨੇ ਤੋਂ "ਚੀਜ਼ਾਂ" ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਪਿਆਰਾ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਨ ਦੇ ਮੇਰੇ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਘਰੇਲੂ ਸ਼ੋਰ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ "ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਢਾਂਚਾਗਤ ਸ਼ੋਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ"... ਜੋ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਸੱਚ ਹੈ।
ਸਾਡੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਘਰ ਕਲੇਟਨ ਰਿਚ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਗਭਗ 25 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਜੀਆਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਰਿਚ ਦੀ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ, ਤਿੰਨੋਂ ਬੱਚੇ ਸਾਰੇ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਦੂਰ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ।
ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੇਵਿਡ ਕਾਉਲਸ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀ ਫਰੈਡਰਿਕ ਕਿਨਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ। 1927 ਜਾਂ 1928 ਤੱਕ, ਇਹ ਘਰ 1780 ਤੋਂ ਵੀਡ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਸੀ। ਲਾਈਨ ਦੀਆਂ ਆਖਰੀ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਸਨ ਜੋ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੈਣ ਦੇ ਪਤੀ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਪੌੜੀਆਂ ਵਾਲੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਆਮ

ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਪਾਰਲਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ "ਤਾਬੂਤ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ" ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਵੇਚ ਰਹੇ ਸਨ - ਭੂਤਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਆਵਾਂਗੇ।
ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਸਕੀਏ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੋਟ ਸੀ। 9 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ, ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਗਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਫਿਰ ਸੁਣਿਆ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਹੀ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਸਟੈਮਫੋਰਡ ਹਿੱਲ ਗਏ। ਕਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਐਤਵਾਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਲੈਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਘਰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ।
ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਛੇ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਾਡੀ ਨਿਊ ਹੈਵਨ ਰੇਲਗੱਡੀ ਆਈ। ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਉਹ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਬਰੇਟ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਨੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਸਕੀਏ। ਘਰ ਇੱਕ ਘੁੰਮਦੀ ਸੜਕ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜੋ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਅਤੇ ਛਾਂਦਾਰ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਲਗਭਗ ਦਸ ਮਿੰਟ ਚੱਲਦੀ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਬਾਜ਼, ਅਤੇ 1780 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਾਮ ਢਲ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੈਟਲ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੱਧਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੋਵਾਨ ਆਪਣੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਲਈ ਰਸੋਈ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਸੈਲਰ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਪੱਧਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਅਮਰੀਕੀ ਪੁਰਾਤਨ ਵਸਤਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਨਮੋਹਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿੱਘ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਤੋਂ ਕਈ ਮੀਲ ਦੂਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਅਗਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕੋਰੀਡੋਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਬੌਬ ਦਾ ਰੰਗੀਨ ਡੇਨ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਦੋ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਅਟਾਰੀ ਸੀ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਰੀ ਅਤੇ ਪੌੜੀ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਮਰੀਕੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦੌਰਾਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਢਲਾਣ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਨਾਮ ਵੁੱਡਪੇਕਰ ਰਿਜ ਫਾਰਮ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ।

ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਬਾਗਬਾਨੀ ਮਾਹਰ, ਹੈਰੋਲਡ ਡੋਨਲਡਸਨ ਏਬਰਲਿਨ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ:
ਇਸਦੀਆਂ ਚੱਟਾਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਟੀਸਾਂ, ਇਸਦੀਆਂ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਚਰਾਗਾਹਾਂ ਅਤੇ ਹਵਾ ਨਾਲ ਉੱਡਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਤਿੱਖੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਸਤ੍ਹਾ ਵਰਗੇ ਇਸਦੇ ਤਿੱਖੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਰੂਪਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਭੂਗੋਲਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੇ ਘਰੇਲੂ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਿਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਚਾਨਕ ਪਹਾੜੀ ਸਥਾਨਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਗ੍ਰੇਨਾਈਟ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਵੁੱਡਪੇਕਰ ਰਿਜ ਫਾਰਮ ਵਿਖੇ ਘਰ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਘਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਭਾਈਚਾਰਕ ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੁੱਡਪੇਕਰ ਰਿਜ ਦਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਵਰਣਨਯੋਗ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵੁੱਡਪੇਕਰ ਰਿਜ ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰੰਪਰਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਵੁੱਡਪੇਕਰ ਰਿਜ ਫਾਰਮ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਮਲ ਏਕੜ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਭਾਰਤੀ ਮੁਖੀ ਪੋਨਸ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸਥਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।
ਪੁਰਾਣਾ ਪੋਨਸ, ਸ਼ਾਇਦ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮਿਥਿਹਾਸਕ ਅਤੇ ਪਰਛਾਵੀਂ ਜਾਪ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚਲੇ ਆ ਰਹੇ ਸਰਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਅਸਲੀ, ਔਗਸਟਸ ਵੀਡ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ 1780 ਵਿੱਚ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਕਤ ਔਗਸਟਸ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਤਰ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਢਾਂਚਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੰਗ ਦੇ ਬੱਦਲ ਅਜੇ ਵੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸੰਘਣੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਅਗਾਂਹਵਧੂ, ਉਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਅਤੇ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਘਰ ਬਣਾਇਆ, ਜੋ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕੁਝ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵੀ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।
ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਔਗਸਟਸ ਇੱਕ ਇੰਨਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਿਸਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੇਤਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਮਾਣ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਘਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਹਰੇਕ ਡੇਜ਼ੀ ਲਈ ਇੱਕ ਡਾਲਰ ਇਨਾਮ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ।
1825 ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਘਰ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। ਕੁਝ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਜਾਂ ਦਿਖਾਵੇ ਵਾਲੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਵ-ਯੂਨਾਨੀ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਦੋਵੇਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪਾਣੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਰੇਡੀਓ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਨੇੜਲਾ ਘਰ ਜਾਂ ਪਾਰਕ ਕੀਤੀ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਰੇਡੀਓ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਉੱਠੇ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਅਸੀਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਖੜ੍ਹੇ ਫਰਨੀਚਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਾਵਾਂ, ਨੇ ਉੱਪਰੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ।
ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਿਲਹਰੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਸ਼ੋਰ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕੋਈ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੁਣਿਆ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਲਗਭਗ ਬੇਲੋੜਾ।
"ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ," ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਮੈਂ ਕਿਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ?" ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ, ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸਾਡੇ ਸਿਰਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕਮਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਵਿੱਚ ਚਾਲੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਉਸ ਖਾਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ।
"ਇਹ ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਚਾਨਕ ਆਈ ਅਤੇ ਚਲੀ ਗਈ।" ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਜਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਲੰਘਦੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਦੇਖਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਖਿੜਕੀਆਂ, ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ, ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੜਕ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹਨੇਰੇ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀਆਂ ਸਨ।
ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ, ਅਤੇ ਕਾਵਾਂ ਨੇ ਕੁਰਸੀਆਂ ਲੈ ਲਈਆਂ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਵੀਹ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਬਿਨਾਂ ਲਾਈਟਾਂ ਦੇ, ਸਿਵਾਏ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਤੋਂ। ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਯਕੀਨਨ ਸੌਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨੇਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਕੰਧ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਦਮਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਇੰਨੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਚਿੱਟੀ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਵੇਖੀ। ਇਹ ਆਈ ਅਤੇ

ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਜਿਸਦਾ ਸਿਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਮੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸਨੂੰ ਗੁਆ ਬੈਠੀ। ਪਰ ਡੋਰਥੀ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।" ਇਸਦੀ ਸੰਖੇਪਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਉਲਟ ਕੰਧ 'ਤੇ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।
ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਘਰ ਲਿਆਉਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਫੋਨ ਆਇਆ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਕੈਥੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਵਾਧੂ ਗਤੀਵਿਧੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਡੌਟੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਦਸਤਕ ਦਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸ਼ਨੀਵਾਰ, ਉਨੱਤੀ ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਝਪਕੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ... ਉਹੀ ਕਮਰਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਿਛਲੇ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਬੈਠੇ ਸੀ।"
“ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਘਟਨਾ ਵੀਰਵਾਰ, 27 ਫਰਵਰੀ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇਕੱਲੀ ਘਰ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਡੌਟੀ ਅਜੇ ਵੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੁੱਖ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਈਟ ਜਗ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਿਲਾਈ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਲਾਈਟ ਜਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਜੋ ਡੌਟੀ ਰਿਹਰਸਲ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਡੌਟੀ ਨੇ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਕੇ ਗੈਰਾਜ ਵੱਲ ਗਿਆ, ਕਾਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਤੁਰ ਪਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਲਾਈਟ ਹੁਣ ਬੰਦ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੁੱਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਨ (ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਕਾਫ਼ੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ)। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਲਾਈਟ ਵੀ ਬੰਦ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਘਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਹੁਣੇ ਉੱਥੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇ... ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ।"

ਐਤਵਾਰ, 15 ਮਾਰਚ ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ ਦੁਬਾਰਾ 1780 ਹਾਊਸ ਪਹੁੰਚੇ। ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਆਦੀ ਭੋਜਨ ਸਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ।
ਅਸੀਂ ਉਸ ਵੱਡੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਉੱਪਰੋਂ ਅਜੀਬ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਚਿੱਟੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ," ਏਥਲ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ। "ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੱਥਾ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ," ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲਿਆ - ਇੱਕ ਕਮਰਕੋਟ ਜੋ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਔਰਤ ਜਾਂ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਫਿੱਟ ਕਰੇਗਾ।"
ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਕੱਪੜਾ ਦਿਖਾਇਆ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਗੰਦਾ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਸਨ - ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ। ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਕੇਤ ਦਿਖਾਏ। ਅਸੀਂ ਲਾਈਟਾਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਿਛਲੀ ਲਾਈਟ ਚਾਲੂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਢੰਗੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹੀ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। “ਤੂੰ ਬੋਲ ਸਕਦੀ ਹੈਂ,” ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈਂ।” ਹੁਣ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਰੋਣ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈਆਂ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹਾਸਾ ਸੀ - ਕੁੜੀਆਂ ਵਰਗਾ ਜਾਂ ਪਾਗਲਪਨ, ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਔਖਾ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਮੈਂ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮਾਧਿਅਮ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਾਬੂ ਪਾ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ," ਉਹ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਬੁੜਬੁੜਾਈ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
ਜਵਾਬ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸਮਝ ਸਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਪੁੱਛਣਾ ਪਿਆ। "ਲੂਸੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ, ਲੂਸੀ, ਕੀ ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈਂ?"
"ਰੱਬ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?"

"ਮੇਰਾ ਘਰ."
"ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?"
ਹਸਤੀ ਇੱਕ ਪਲ ਝਿਜਕੀ, ਫਿਰ ਡੋਰਥੀ ਵੱਲ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈਂ।" ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।
"ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕੀ ਹੈ?"
"ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ।"
"ਕਿੰਨਾ ਪੁਰਾਣਾ?"
"ਰੱਬ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ।"
ਗੱਲਬਾਤ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੇਰੇ ਪਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਤਾਂ ਭੂਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਿਆ ਹੋਵੇ।
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਿਹਾ?" ਉਹ ਲਗਭਗ ਚੀਕੀ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ। "ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਰੱਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ - ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸੀ?" ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। "ਪਤੀ, ਪਤੀ," ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਚਾਰ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਹ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।
"ਫਿਰ ਤੁਹਾਡਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕੀਤਾ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਫਿਰ?"
"ਲੂਸੀ... ਮੇਲਾ ਦਿਨ... ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਮੇਲਾ ਦਿਨ... ਸੋਹਣਾ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੂਲ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖ ਸਕੇਂਗਾ।
"ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ।
ਪਰ ਭੂਤ ਨੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੀ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਲੂਸੀ, ਲੂਸੀ - ਸੋਹਣੀ - ਅਲੈਕ - ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਏ - ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕਰਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ..."
"ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਸੀ?" ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਸਾਲ, ਸਾਲ?" ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ। "ਹੁਣ, ਹੁਣ!"
"ਇਸ ਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਹੁਣ ਕੌਣ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
"ਕਿਉਂ, ਉਹ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ।"
"ਰਾਜ ਕੌਣ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
"ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਏ... ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ। ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ।" "ਉਹ ਕਦੋਂ ਮਰਿਆ?"

"ਹੁਣੇ."
ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ।
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ - ਮੈਂ ਪੂਲ 'ਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਹਾਂ - ਦੇਖੋ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੈ!" ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰੋ
- ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਤ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਲਗਭਗ ਬੇਝਿਜਕ। ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੁਝ ਨਫ਼ਰਤ ਭਰੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ - ਕਦੇ ਨਹੀਂ - ਸਾਰੇ ਸੰਤ!"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਘਰ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਭੂਤ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।
"ਮੈਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝੋ-"
"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਕਿਵੇਂ ਆਏ?" ਮੈਂ ਹੁਣ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਪਿਤਾ ਜੀ—ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਘਰ ਸੀ?"
"ਹਾਂ।"
"ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਪਰ ਲੂਸੀ ਦਾ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਖਿਸਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਲਬਰਟ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਉਸਦੀ ਤਿੱਖੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਏਥਲ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।
"ਇਸ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਕੀ, ਲੂਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਕਈ ਵਾਰ ਕੰਟਰੋਲ ਵਾਧੂ ਵੇਰਵੇ ਦੇਵੇਗਾ। "ਉਹ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ... ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ," ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਤੀ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲ ਨੇ ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਹੰਗਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਹਿਤ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੀ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ, ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਯੂਰਪ ਚਲੇ ਗਏ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਮੈਂ ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਸਟੈਮਫੋਰਡ ਹਿੱਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਵੇਂ ਸੀ? ਸ਼ਾਂਤ? ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ।

"ਜੂਨ ਵਿੱਚ," ਬੌਬ ਨੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, "ਮੈਂ ਅਤੇ ਡੌਟੀ ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੇਅਰ ਡ੍ਰੈਸਰ, ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਰੋਗੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸੀ, ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲੋਂ ਮਨੋਰੰਜਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ। ਅਚਾਨਕ, ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਨਾਲ ਭੰਗ ਹੋ ਗਈ। ਜਲਦੀ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪਿੱਛਾ ਵਿੱਚ ਵੇਖੇ। ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਘਰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੈਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਰ ਵੇਚਣਾ ਔਖਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। "ਹੋਰ ਕੁਝ?"
“ਹਾਂ, ਜੁਲਾਈ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਘਰ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਆਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਤੁਲਿਤ ਵਿਅਕਤੀ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਿਲਾਈ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸਾਮਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਸੀ, ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਅਣਦੇਖੇ ਹੱਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉੱਥੇ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ! ਮਾਰਗਰੇਟ, ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾਨ, ਨੇ ਵੀ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧੁਨ ਗਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਨਵੰਬਰ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ। ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਜਦੋਂ ਮੈਂ 'ਜਹਾਜ਼' ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਡੌਟੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ।
"ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ।"
"ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਡਰਾਉਣਾ ਅਨੁਭਵ," ਡੋਰਥੀ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਅੰਦਰ ਆ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਗਦਿਆਂ, ਬੱਤੀਆਂ ਜਗਾਏ ਬਿਨਾਂ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਬੌਬ ਨਾ ਜਾਗ ਸਕੇ। ਸੌਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੀਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਗਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਤੁਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਖਾਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਣ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ 15 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੇਚੈਨ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਥਲ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣ ਲੱਗ ਪਈ।
"ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਤਾਬੂਤ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਇੱਕ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ।" ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੀ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਬੁੱਢੀ ਘੜੀ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਟਿਕ-ਟਿਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। "ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੈਗੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ," ਏਥਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਾਰਗ੍ਰੇਟ।" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"
"ਇੱਕ ਔਰਤ, ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਦੋ, ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਵਿੱਚ, ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੀ। ਵਾਲ ਹੇਠਾਂ, ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਵੰਡੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਗੁੱਤਾਂ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਹੈ... ਲੌਰੀ... ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਚਿਹਰਾ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ... ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ, ਹਾਂਸ..."
"ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਆਦਮੀ, ਘੁੰਗਰਾਲੇ, ਚਿੱਟਾ ਬਲਾਊਜ਼ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੁੱਟਾਂ ਤੋਂ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਭੂਰਾ ਵੈਸਟਕੋਟ, ਪਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਕੋਟ ਨਹੀਂ..."
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਮਾਧਿਅਮ ਕੁਝ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
"ਖੂਹ ਦੇ ਹੇਠਾਂ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਈ, "ਖੂਹ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪੱਥਰ।"
ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਸੀਟਾਂ ਬਦਲੀਆਂ, ਤਾਬੂਤ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਠੰਡ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਖਿੜਕੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸੀ। "ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਸੋਟੀ ਸੀ," ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ, "ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਨੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਦੀ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਸਟੋਕਿੰਗਜ਼ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਸਲੇਟੀ ਅਤੇ ਥੋੜੇ ਲੰਬੇ ਹਨ; ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਉਹ ਸੋਟੀ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਨ ਪਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ," ਏਥਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ!'
"ਪਰ ਉਹ ਬੇਕਸੂਰ ਸੀ, ਉਹ ਖੂਹ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੈ? ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਸੀ, ਉਹ... ਮੈਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਗਿਆ..."
ਏਥਲ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਹ ਦੁਖੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਕੀਤਾ।"

"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
"ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਹਨ... ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹਨ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੂਹ ਦੇ ਕੋਲ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਇਸ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਰ ਗਿਆ?" ਬਾਹਰ, ਸਿਰਫ਼ ਵੀਹ ਗਜ਼ ਦੂਰ, ਖੂਹ ਸੀ, ਹੁਣ ਰਾਤ ਦੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਸੀ।
"ਉਹ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਸੀ?"
"ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ... ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ... ਮੈਂ ਗਲਤ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਗਲਤ ਕੀਤਾ... ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ।" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?" ਭੂਤ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ," ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ।
"ਓਹ, ਹਾਂ ਇਹ ਹੈ," ਭੂਤ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣ ਲਈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਮਾਸ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਹੱਡੀ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਖਿੜ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਮੀਰ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਵਾਂਗਾ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਕੁਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਇੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਈ ਗਈ ਹੈ?" ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲਣ ਲਈ ਪੁੱਛਿਆ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ।"
ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਕਿੱਥੇ ਆਖਰੀ - ਜਾਂ ਇੰਨਾ ਅੰਤਮ ਨਹੀਂ - ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਮਝਾਈ, ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਲਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨਰਮ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬ ਆਇਆ, "ਸਮੂਏਲ।"
"ਅਤੇ ਲੌਰੀ?"

"ਮੇਰੀ ਧੀ...ਓਹ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਸੀ...ਮਾਰਗ੍ਰੇਟ, ਮਾਰਗਰੇਟ!" ਉਹ ਹੁਣ ਡਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਵੱਡੀ ਘੜੀ ਵੱਜਣ ਲੱਗੀ। ਭੂਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਉਹੀ ਹੈ।
"ਨਿਰਣਾ, ਨਿਰਣਾ... ਲੌਰੀ... ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ ਹੈ! ਉਹ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਪਰ ਇਹ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸੈਮੂਅਲ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਅੰਤਰਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਏਥਲ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ। ਇਹ ਲੌਰੀ ਸੀ।
"ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਓ," ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"
ਆਵਾਜ਼ ਮਿੱਠੀ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਵਰਗੀ ਸੀ।
"ਸਮੂਏਲ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਲੌਰੀ ਹੋ-ਹੋ-...ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਨਾਮ ਮਿਲ ਜਾਵੇ।"
ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ।
ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਾਮ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮਾਰਗ੍ਰੇਟ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਕਿਸ ਸਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ, ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸੱਤ-ਤੀਹ-ਛਪੰਜ।"
"ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?"
"ਸਤਾਰਾਂ ਚੁਹੱਤਰ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਤਾਰਾਂ ਚੁਹੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ।"
"ਚਰਚ ਵਿੱਚ?"
"ਨਹੀਂ, ਦਾਦਾ ਜੀ ਇਹ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਖੁਦਾਈ ਕੀਤੀ।" "ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।"
"ਇੱਥੋਂ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਹੈ?"

"ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਮੱਖੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ?"
"ਓਹ ਨਹੀਂ।"
"ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਹੁਣ ਘਰ ਨਹੀਂ, ਚਲਾ ਗਿਆ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਲੌਰੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਘਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਹੱਥ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੂਤ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਸਾਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਕਾਫ਼ੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੌਣ ਕਹੇ ਕਿ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ?
ਲੌਰੀ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ "ਆਪਣੇ" ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇਗੀ। ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਐਲਬਰਟ, ਜੋ ਕਿ ਏਥਲ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਸੀ, ਨੂੰ ਮਾਧਿਅਮ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਾਕੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਦਫ਼ਨਾਏ ਗਏ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਲ ਸਤਾਰਾਂ ਸੱਤਰ ਦੌਰਾਨ... ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ। ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਈਸਾਈ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ।"
"ਕਬਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਪਿਆ ਹੋਇਆ," ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਟੀਕ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ। ਕਬਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਨੇੜੇ। ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਭੰਨਤੋੜ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੈ। ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ ਹੈ।"
"ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?"
"ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਰੱਖਿਆ।"
"ਉਹ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ?"
"ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ। ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਕਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਹ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ?"

"ਉਹ ਮੁੱਖ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਭੀੜ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਲੂਸੀ ਕੌਣ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਸ ਕੁੜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸਨੇ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਉਹੀ ਕੁੜੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੂੰ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਲੌਰੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲੂਸੀ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ।"
"ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
"ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪਛਾਣਨਗੇ ਨਹੀਂ। ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਸਨ... ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਲਈ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ-ਦੋ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ, ਏਥੇਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪਰੰਪਰਾ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਸਤਾਰਾਂ ਅੱਸੀ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ?" ਮੈਂ ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਰੰਪਰਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਸਲ ਤਾਰੀਖ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੇ ਸਿਲਾਈ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਨਵੀਨਤਮ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਏਥੇਲ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਘੱਟ ਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਹੁਣ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਰਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ।
"ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਸਾਰਜੈਂਟ-ਮੇਜਰ...” ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਸੀ। "ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਸੁਹਾਵਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ?"
"ਸਾਰਜੈਂਟ-ਮੇਜਰ ਹਾਰਮ।"
"ਪਹਿਲਾ ਨਾਂ?"
ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ "ਦੋਸਤ ਸੀ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ।" ਮੈਂ ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੌਬ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ। "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚਾਹਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ," ਨਵੇਂ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ

ਜਾਵਾਂਗਾ; ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖੋਗੇ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।
ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਲੰਘ ਗਏ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ। ਪੋਟੋਮੈਕ ਦੇ ਕੰਢੇ... ਸਤਾਰਾਂ ਛਹੱਤਰ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੀ?" ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਯੌਰਕ. . . . ਅੱਠ. . . . ਮੈਂ ਪੈਦਲ ਸਿਪਾਹੀ ਸੀ. . . ਅਠਾਰਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ..."
"ਕਿਹੜੀ ਫੌਜ?"
"ਵੇਨ... ਵੇਨ..."
"ਤੁਹਾਡਾ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਜਨਰਲ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਬ੍ਰੋਡਰਿਕ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦਾ ਕਰਨਲ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਵੇਨ, ਵੇਨ।"
"ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਜੈਂਟ-ਮੇਜਰ ਸੀ?"
"ਸਾਰਜੈਂਟ-ਮੇਜਰ, ਅਠਾਰਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ, ਪੈਦਲ ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?"
"ਨ੍ਯੂ ਯੋਕ."
"ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ?"
"ਚੈਂਪਲੇਨ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਕਮਾਂਡਰ ਫਿਰ?"
"ਬ੍ਰੋਡਰਿਕ।" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭਾਵੁਕਤਾ ਦੇ, "ਮੈਂ ਅੱਗ ਹੇਠ ਮਰ ਗਿਆ, ਪੋਟੋਮੈਕ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਲੜਾਈ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ?"
"ਫੋਰਟ ਟਿਕੋਂਡੇਰੋਗਾ, ਨਿਊਯਾਰਕ।"
ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪੋਟੋਮੈਕ ਦੇ ਕੰਢੇ ਲੜ ਰਹੇ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ "ਪੋਟੋਮੈਕ" ਸ਼ਬਦ ਇੰਨਾ ਹੌਲੀ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਤ ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼?"
"ਸਤਾਰਾਂ ਛਿਆੱਤਰ।"
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਰ ਵੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, "ਮੈਂ ਹੁਣ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਵਾਂਗਾ ਜੋ... ਜੋ ਭੁੱਖੇ ਹਨ..." ਆਵਾਜ਼ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ।

ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਏਥੇਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸਿਰ ਦਰਦ ਨਾਲ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ, ਪਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਭਾਅ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮੋਹਿਤ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੋਵਾਨ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਗੇ, ਅਤੇ, ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਕਿ ਜਲਦੀ ਹੀ 1780 ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮਾਲਕਣ ਹੋਵੇਗਾ।
ਮੈਂ ਵੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲਾ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੁੜਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਉਭਾਰ ਸਕੇ ਸੀ। ਜੋ ਸੰਗੀਤ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੂਰ ਦੇ ਰੇਡੀਓ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਮੈਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਇਸ ਸਦੀ ਦੇ ਮੋੜ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੰਗੀਤ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਸਿੰਫਨੀ ਆਰਕੈਸਟਰਾ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਪਰਤਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਅਕਸਰ ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਸੋਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।
ਸਾਰਜੈਂਟ-ਮੇਜਰ ਬਾਰੇ ਕੀ?
ਮੈਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਰਿਕਾਰਡ ਚੈੱਕ ਕੀਤੇ। ਹਾਰਮ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿਪਾਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਕਈ ਅਫਸਰਾਂ (ਅਤੇ ਆਦਮੀਆਂ) ਨੇ ਹਾਰਮਨ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਟੇਪਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਚੈੱਕ ਕੀਤੀਆਂ। "ਹਾਰਮ" ਨਾਮ ਭੂਤ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਾਰਮਨ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਲੁਕਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਪਤਾ ਲੱਗੀ। ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਰਾਜ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਹਾਰਮਨ, ਜੂਨੀਅਰ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ, ਜੋ 1776 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਪਛਾਣ "ਬੈਂਜਾਮਿਨ" ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹਾਰਮ ਜਾਂ ਹਾਰਮਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭੂਤ ਹੈ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੌਜਵਾਨ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ?
ਬੇਸ਼ੱਕ, 1780 ਵਾਲਾ ਘਰ ਸਿਰਫ਼ 1780 ਦਾ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਕੀ 1780 ਵਾਲਾ ਘਰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਦਾ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਲਿਖਤੀ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ?
ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਖੰਡਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਨਰਲ "ਮੈਡ" ਐਂਥਨੀ ਵੇਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਨਕਲਾਬੀ ਫੌਜਾਂ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਸੀ ਜਦੋਂ ਚਰਚਾ ਅਧੀਨ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਆਵਾਜ਼ ਅਧਿਆਪਕ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜੋ ਕਿ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮਿਡਵੈਸਟ ਦਾ ਕਾਲ

ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਮੱਧ ਪੱਛਮ ਦੇ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਰਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਅਤੇ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੱਧ-ਪੱਛਮ - ਸੱਚਮੁੱਚ!
ਫਿਰ ਵੀ, ਦੇਸ਼ ਦੇ ਦਿਲ ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਣਕ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਚਿੱਠੀਆਂ, ਫ਼ੋਨ ਕਾਲਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਸਿਲਸਿਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੈ। ਮੱਕੀ ਦਾ ਵੀ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡੁਬੁਕ ਅਤੇ ਓਸ਼ਕੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਤਜਰਬੇ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਲੋਕ ਇੰਨੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ "ਹਿੱਕ" ਵਜੋਂ ਜਾਣ। ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਨੁਭਵੀ ਦਿਮਾਗਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਮੇਰੀ ਆਰਟ ਲਿੰਕਲੈਟਰ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹੜ੍ਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਲੋਕ ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।
ਜੋਇਸ ਸੋਲ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜੈਕਸਨ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ ਤੋਂ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਕਿਸੇ ਅਣਦੇਖੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੀ ਸੀ; ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਸਫਾਈਨ ਯੋਂਕਰ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਾਲਟ ਲੇਕ ਸਿਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੀ; ਵਿਚੀਟਾ, ਕੈਨਸਸ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੈਂਡਰਾ ਸਟੋਵਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸਦਾ ਭੂਤ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ; ਕੁਝ ਪੱਤਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ

ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਤਿਮ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।
ਕੁਝ ਘੱਟ ਮੁੱਲ ਵਾਲੇ ਪੱਤਰ ਵੀ ਸਨ, ਜਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋੜ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੱਟ ਸਨ। ਫਿਰ, ਲਗਭਗ ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਸਾਦਗੀ ਵਾਲੇ ਪੱਤਰ ਵੀ ਸਨ। ਸ਼ਿਕਾਗੋ, ਇਲੀਨੋਇਸ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਐਂਥਨੀ ਕਲਿਮਸ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ "ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੈਪਿੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਛੱਤ 'ਤੇ ਧੱਕਾ ਮਾਰਦਾ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਸੀ।"
ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਖਾਸ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡੇਕਾਟੂਰ, ਇਲੀਨੋਇਸ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਥਿਲਡਾ ਆਲਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਲਗਭਗ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਸੀ:
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਬੱਚੇ ਮਿਸੂਰੀ ਚਲੇ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਟਰੂਮੈਨ ਦੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਲਾਮਰ, ਮਿਸੂਰੀ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਨੌਂ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ। ਲਾਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੱਕ ਘਰ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਰਹਿਣ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਲੋਕ ਇਸ ਘਰ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਏ ਸੀ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੋਲੇ ਦੀ ਅੱਗ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦੀਵਾ ਨਹੀਂ ਜਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਵੇ। ਘਰ ਦੇ ਉਸੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਇੱਕ "ਖਿੜਕੀ" ਆਈ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਲਟੈਣ ਲੈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਇਹ ਪਰਛਾਵਾਂ ਸਾਡੀ ਰਸੋਈ ਦੀਆਂ ਚਾਰੋਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਘੁੰਮਦਾ-ਫਿਰਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣ ਗਏ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਸੌਂਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਰਾਤਾਂ ਸਾਡੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਤੋਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਾਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰੇ ਤੱਕ ਹੀਦਰਬਲੂਮ ਪੇਟੀਕੋਟਸ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਮੇਰੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸਿਲਾਈ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਕੁਝ ਵੱਡਾ ਸ਼ੋਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਡਰੈਸਰ ਜਾਂ ਅਲਮਾਰੀ ਉੱਪਰ ਡਿੱਗੀ ਹੋਵੇ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਗਈਆਂ ਕਿ ਰੌਲਾ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਫਿਰ ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਸੌਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਉੱਤੇ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਰਸੋਈ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਸਕੂਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਖੈਰ, ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੁਰਸੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਰਸ਼ ਉੱਤੇ ਕੰਧ ਤੋਂ ਕੰਧ ਤੱਕ ਇੱਕ ਕਾਰਪੇਟ ਵੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮਾਂ ਨੇ ਉੱਪਰ ਜਾ ਕੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕੁਝ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਦੇਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।
ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਸਕੂਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਰਸੋਈ ਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਦੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਮੱਕੀ ਦੇ ਛਿਲਕੇ ਕੱਟਣ ਲਈ ਮੱਕੀ ਦੇ ਪੰਘੂੜੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਪੌੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੁਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕੇ।
ਮੈਂ ਲੈਂਪ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਮੋੜ 'ਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਲੰਬੇ-ਲੰਬੇ ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਖੜੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੋਟੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਡਰਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ!
ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰ ਕੇ ਮੱਕੀ ਦੇ ਪੰਘੂੜੇ ਵੱਲ ਭੱਜੇ ਤਾਂ ਜੋ ਮੰਮੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕੀਏ, ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਦੇਖਣ ਲਈ ਘਰ ਵੱਲ ਭੱਜੀ, ਪਰ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਵਪਾਰੀ ਦਾ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਸੌਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਵਪਾਰੀ ਪੈਕ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਨਾਲੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ ਵੀ।
ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਦੋ ਸਾਲ ਰਹੇ ਪਰ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਐਪੀਸੋਡ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉੱਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ।
ਪੀ.ਐਸ. ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਸੀ ਕਿ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਖੂਨ ਦਾ ਧੱਬਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਵਿਆਸ ਤਿੰਨ ਫੁੱਟ ਤੱਕ ਸੀ, ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਦਾਗ਼ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ

ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਕੰਧ ਤੋਂ ਕੰਧ ਤੱਕ ਇੱਕ ਕੱਚਾ ਕਾਰਪੇਟ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਇਹ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ।
ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਬੋਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਬੋਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਟੀਕ ਅਤੇ ਭਾਵੁਕ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਸੀ ਜਿਸਦੀਆਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕਈ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਹਨ।
ਐਲਕਾਡਰ, ਆਇਓਵਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਰੋਲਡ ਸ਼ੁਲਟ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:
ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਈ ਤਜਰਬੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 3:00 ਵਜੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜੰਕਸ਼ਨ ਸਟਾਪ ਸਾਈਨ 'ਤੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਹਾਈਵੇਅ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਕਬਰਸਤਾਨ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਤੁਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਲਗਭਗ 200 ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੰਕਸ਼ਨ 'ਤੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਨੂੰ ਮੋੜ ਕੇ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਰਦੀ ਰਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਚਮਕ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਅਨੁਭਵ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਮੈਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਵੀ ਮਾਨਸਿਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ੁਲਟ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮਵਾਦੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਭੂਤ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਕਬਰਸਤਾਨ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੁਆਰਾ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ "ਦੂਰ ਚਲੇ ਜਾਣਾ" ਹੋਵੇਗਾ।
ਅਮਰੀਕੀ ਆਬਾਦੀ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੂੰਘੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਗੋਸਟ ਹੰਟਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ ਆਇਆ ਹੈ, ਲੋਕ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਇੰਡੀਪੈਂਡੈਂਸ, ਮਿਸੂਰੀ ਤੋਂ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰਿਆ ਨੋਟ ਆਇਆ:
ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਜਣੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਧਿਆਨ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਨੇ ਇੱਕ

ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੇਖੀ; ਅਸੀਂ ਇੰਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਰੂਪ ਸੀ, ਲਗਭਗ 6 ਫੁੱਟ ਲੰਬਾ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ ਪਰ ਸਾਰੀਆਂ ਨਹੀਂ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੇਖੀ ਜੋ ਲਗਭਗ 5 ਫੁੱਟ ਲੰਬੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਛਾਣ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਵਾਰ ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਿਨਾਂ ਬੋਲੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਅਸੀਂ ਠੰਢੀਆਂ ਹਵਾਵਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਖੁਸ਼ਬੂਆਂ ਨੂੰ ਸੁੰਘਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹਨੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤਾਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੋਨਾ ਜੌਨਸਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਿਥ ਟੇਟ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਰੀ ਵਰਥ।
ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀ ਜੀਨ ਲੰਧਹੋਮ, ਜੋ ਕਿ ਜਾਦੂਗਰੀ ਦੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਸੀ, ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ, ਮੈਂ ਸੁਪੀਰੀਅਰ, ਵਿਸਕਾਨਸਿਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ। ਗਵਾਹ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਦਰਜੇ ਦੀ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਨਰਸ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ:
ਅਸੀਂ 1909 ਵਿੱਚ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਆਏ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਚਰਚ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸੀ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉੱਪਰ, ਪਿਛਲੇ ਸਟੋਰਰੂਮ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਫਰਸ਼ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਕਿ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਚੂਹੇ ਜਾਂ ਚੂਹੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਨੇ ਫਰਸ਼ ਨੂੰ ਹਾਈਲੈਕਸ ਆਦਿ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਕੁਝ ਡੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।
ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਮਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੰਤਰੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ "ਮਾੜਾ ਘਰ" ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਮਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਵੱਡੇ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਵਿਲੀਅਮ ਪੈੱਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਕਦੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਧੀ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰੇ ਵਰਗੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਭੂਤ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾ ਹੈਂਡਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਲੱਗਾ। ਅਸੀਂ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਕੇ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜੋ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਰਸ ਸਿਖਲਾਈ ਘਰ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈਣ ਵਾਲੀਆਂ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਰਸਿੰਗ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਘਰ ਆਉਣ 'ਤੇ ਇਸ ਖਾਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ।
ਅਕਸਰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਹਟ ਸੁਣਦੇ ਸੀ: ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਤੱਕ। ਮਾਂ ਨੇ ਖਿੜਕੀਆਂ 'ਤੇ ਠੋਕਰ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਵਾਂਗ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦਰੱਖਤ ਘਰ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਹਿਲਦੁਰ ਲੰਧਹੋਮ।
ਸੇਂਟ ਲੁਈਸ, ਮਿਸੂਰੀ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚਾਰਲਸ ਈ. ਵੌਫੋਰਡ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕੀ ਭਾਰਤੀ ਖੂਨ ਦੀ ਬਹੁਤਾਤ ਸੀ।
ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ (ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਸੀ) ਚੈਰੋਕੀ ਇੰਡੀਅਨ ਅਤੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ "ਸੈਕੰਡ ਸਾਈਟ" ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਔਖਾ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਮਰ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖ ਕੇ ਜਾਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ "ਮੰਮੀ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?—ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਗਏ ਹੋ!" ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਈ। ਮੈਂ ਰੋ ਪਈ। "ਓਹ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਪਿਆਰੇ, ਹੁਣ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋ। ਮੈਂ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ।" ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ। ਅੱਜ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕੌਣ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਫਰਨੀਚਰ ਦੇ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮਾਂ ਦੇ ਦੋ ਕੁੱਤਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੋ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦੇ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੌਫੋਰਡ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨਾਲ ਕਈ ਮੁਕਾਬਲੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਤੱਕ ਸਨ। ਨੌਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੋਈ ਕਦੋਂ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜਾਂ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸੌਤੇਲਾ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਪੌਪ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਸ਼ਾਮ ਦੇ 5:15 ਵਜੇ ਸਨ। 5:20 ਵਜੇ, ਮੇਰਾ ਫ਼ੋਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ 9:00 ਵਜੇ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਿਹਾ। ਇਸਦੀ ਘੰਟੀ ਨੌਂ ਵਜੇ ਵੱਜੀ - ਇਹ ਪੌਪ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ...
"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬੁਰੀ ਖ਼ਬਰ ਹੈ, ਡੌਟ।"
"ਪੌਪ ਪੰਜ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੈ ਨਾ?" "ਹਾਂ! ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ... ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦੱਸਿਆ?"
"ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਮ ਇੱਥੇ ਬੈਠਾ ਤੁਹਾਡੇ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਅੰਗਮਈ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਲੋਕ ਜੋ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਫੋਰਟ ਵੇਨ, ਇੰਡੀਆਨਾ ਦੀ ਕੈਂਡੀ ਬੋਸਲਮੈਨ ਸਿਰਫ਼ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ:
ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਦਾਤ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਸਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਬਹੁਤ ਮਾਨਸਿਕ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਜਾਂ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਠੋਕਰ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੁੰਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾ ਮਿਲੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਚੀਕ ਉਦੋਂ ਸੁਣੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਈ। ਹਰ ਵਾਰ, ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਹੇਠਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ...
ਇੰਡੀਆਨਾਪੋਲਿਸ, ਇੰਡੀਆਨਾ ਦਾ ਕਲਿਫੋਰਡ ਸਟੀਲ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਲਗਭਗ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਨੌਜਵਾਨ ਇੰਡੀਆਨਾਪੋਲਿਸ ਦੀ ਮੇਰੀ ਆਖਰੀ ਫੇਰੀ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਾਡੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮੀਲ ਦੂਰ ਵਾਪਰੀ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ। "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੂਬੀ ਵੈਨ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਨੌਜਵਾਨ ਕਲਿਫੋਰਡ ਕੋਲ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ। "ਜਦੋਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਚੁਣੇ ਗਏ ਸਨ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਹੀ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਲ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਇਹ 1960 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਕਲਿਫੋਰਡ ਸਿਰਫ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ "ਗੋਰੀ ਸ਼ਕਲ" ਦੇਖਣ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।
1962 ਵਿੱਚ, ਪਰਿਵਾਰ ਬੇਲਮੋਂਟ, ਓਹੀਓ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜੌਨ ਫਰਾਲੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਘਰ ਸੀ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਥਰਡ ਸਟਰੀਟ ਘਰ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਰਸਿੰਗ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੀ ਵਧਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਮਾੜੀ ਹਾਲਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਘਰ ਤੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ "ਮੌਜੂਦਗੀ" ਦੇਖੀ। ਬ੍ਰਿਕ-ਏ-ਬ੍ਰੈਕ ਨੂੰ ਕੁਚਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅੰਦਰੋਂ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਫਰੌਲੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸਨ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਟੀਲਜ਼ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਇੰਡੀਆਨਾਪੋਲਿਸ ਵਿੱਚ, ਹਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਹਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚੋਂ ਰੀਂਗ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਲਿਫਟ ਸ਼ਾਫਟ ਬੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੈਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਾਫਟ 'ਤੇ ਰੁਕਦੇ ਸਨ। ਕਲਿਫੋਰਡ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕ ਸ਼ਾਫਟ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ।
ਓਹੀਓ ਦੇ ਐਕਰੋਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਿਥ ਓ'ਬ੍ਰਾਇਨ ਦਾ ਅਣਜਾਣ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਾਂਝ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੰਨਾ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਾਰ ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਪੈਟਰਨ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ:
ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਦੋਸਤ ਦੇ ਘਰ ਕਮਰੇ ਸਨ ਜੋ ਲਗਭਗ ਅੰਨ੍ਹਾ ਸੀ। ਹਰ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਇੱਕ ਅਧਿਆਇ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਉਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾ ਲਈ। ਇਸ ਖਾਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ

ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ 7:30 ਵਜੇ ਉੱਠਿਆ, ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੁੱਧ ਵਰਗਾ ਚਿੱਟਾ ਆਇਤਾਕਾਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਜੋ ਬੰਦ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਸਨ; ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਕਰਟ ਬਾਹਰ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕੇ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਇਹ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਮਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਚ. ਜੇ. ਵੀਡਮੈਨ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੇ ਡੁਕੇਸਨੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਉਮਰ "ESP" ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਮ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨਦੇ ਸਨ।
ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੈਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਜਾਗੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਵੇਰੇ 4:00 ਵਜੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਬਿਲ ਸ਼ਮਿਟ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬਿਲ ਸ਼ਮਿਟ ਹੁਣੇ ਮਰ ਗਿਆ," ਅਤੇ ਠੀਕ ਸਵੇਰੇ 4:00 ਵਜੇ, ਬਿੱਲ ਸਾਡੇ ਘਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਮੀਲ ਦੂਰ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ। ਸਾਨੂੰ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ "ਵੱਖਰਾ" ਸੀ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਮੌਤ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਲੈਂਪ ਜਗਦੇ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਸਾਡਾ ਕੁੱਤਾ, ਜੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਚਾਨਕ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪੂਛ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਥੈਡ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਟੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਮੁੰਡਾ, ਮਾਈਕ, ਇੱਥੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਹੋਇਆ।
ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।
ਭੂਤ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਘਬਰਾਹਟ ਜਾਂ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਲੌਕਿਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ

ਜੀਵਨ ਦੇ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਵਿੱਚ "ਪਰਲੋਕ" ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।
ਪਿਟਸਬਰਗ, ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੀ ਜੇਨ ਡੈਂਪਸੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੀ ਹੈ।
1947 ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਹੋਇਆ। ਮੇਰੇ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ, ਜੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇਨ, ਤੇਰਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਾਂਗੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਡਾਕਟਰ ਸੋਚਣਗੇ ਕਿ ਤੂੰ ਮਰ ਰਹੀ ਹੈਂ, ਪਰ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਮਰੇਂਗੀ।" ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੌਂ ਘੰਟੇ ਚੱਲਿਆ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ।
1953 ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਅਕਤੂਬਰ, 1963 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਲੇਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਜੀਜਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਲੈਣ ਆਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ।
ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬੋਲ਼ੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਉਸਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੇ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸੀ, "ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਲਸਟਨ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ।" ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਜੇਨ ਬੈਡਨਾਰਡਸ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ।" ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਹੈ।" ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈ ਜਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਲਸਟਨ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੋਲ ਇਹ ਹੋਣ।"
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੈਂਪਸੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਦੇ ਉਭਰਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ।
ਵੈਸਟ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ, ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਤੋਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਲਨ ਟੋਸੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨੋਟ ਆਇਆ, ਜਿਸਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਬਾਰੇ "ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ" ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਖਾਣਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਇੱਕ

ਰਾਤ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਆਰ ਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਉੱਚੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ।
ਉਹ ਆਦਮੀ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮਿਸਟਰ ਫਰਾਈਡੇ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਵੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।
ਅਤੇ ਇਹ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਜਾਗੀਰ ਘਰ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਕੋਲਾ ਖਾਣਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਭੂਤ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਾਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਹਨ।
ਪਰ "ਕਾਲ ਆਫ਼ ਦ ਮਿਡਵੈਸਟ" ਦੇ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵੀ ਹਨ। ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੌਨ ਜੇ. ਸਟ੍ਰੈਡਰ ਵਰਗੇ ਲੋਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਨੇ ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਉਸ ਦਰਿਆਈ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਮੋਹਰੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਠੋਸ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਜੈਕ ਸਟ੍ਰੈਡਰ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਿਕਸਥ ਇੰਸੈਂਸ ਵਰਤਾਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸੁਣੇਗਾ।
ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦ੍ਰਿੜ ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਮਾਂ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ ਵਿੱਚ ਸਟ੍ਰੈਡਰਸ ਦੇ ਮਹਿਮਾਨ ਵਜੋਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਡਿਨਰ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਸਟ੍ਰੈਡਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਪਾਰ ਲੈ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਡੇਢ ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਬਚਾਅ ਲਈ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮਿਠਾਈ ਲਈ ਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਡਾ. ਲੈਂਗਸਮ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਸਨ।
ਸਟ੍ਰੈਡਰਸ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਰਾਸਲੀ ਬ੍ਰੌਡਕਾਸਟਿੰਗ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਰੂਥ ਲਿਓਨਜ਼ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਆਰਟ ਲਿੰਕਲੈਟਰ ਅਤੇ ਸਟੀਵ ਐਲਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਈ ਹੋਰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ 17 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ ਰੂਥ ਲਿਓਨਜ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਲਾਕ ਟੀਵੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸਾਡੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਮੁਨਕਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ:

ਮੈਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਤਾਬ 'ਗੋਸਟ ਹੰਟਰ' 'ਤੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ "ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ" ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੇਲਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਲਈ ਸਮਝਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ।
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਮਿਸ ਲਿਓਨਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਿੱਖਾ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਾ ਸਮਝੇ।
ਜਦੋਂ ਜੈਕ ਸਟ੍ਰੈਡਰ ਨੂੰ ਲਿਓਨਜ਼ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੰਨਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ ਦੀ ਫੇਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ, ਰੇਡੀਓ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਸ ਕਵਰੇਜ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਵਰੇਜ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸੀ।
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੈਕ ਅਤੇ ਜੋਨ ਸਟ੍ਰੈਡਰ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ, ਜੈਕੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡੂੰਘੇ ਹਮਦਰਦ ਪਰ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਲੋਚਨਾਤਮਕ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਲਿਖਣ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਵਰਗੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਸਟ੍ਰੈਡਰਸ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਘਰ ਜਾਦੂਗਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਸਟ੍ਰੈਡਰ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਦਰਦਨਾਕ ਪਲ ਬਿਤਾਏ ਸਨ, ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕੁਝ ਅਣਜਾਣ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਸਤਕ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਵੇਰ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਜਨਵਰੀ 1964 ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਸਟ੍ਰੈਡਰਸ ਪਲੈਂਚੇਟ ਦੇ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਅਤੇ ਸੁਧਰੇ ਹੋਏ ਸੰਸਕਰਣ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟ੍ਰੈਡਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਿੱਧੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜੋੜ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਧਿਅਮਵਾਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ ਸ਼ਾਮ ਲਈ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਟ੍ਰੈਡਰਸ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਲਗਭਗ 12:30 ਵਜੇ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਡੀ ਧੀ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਘਰ ਆ ਗਈ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਸਮੇਤ। ਮੈਂ ਸੰਮਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਦੋ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਚਿਮਟੇ ਆਪਣੀ ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਉੱਠਦੇ ਅਤੇ ਆਮ ਆਰਾਮ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ।

ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜੈਕਲੀਨ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਲੈ ਕੇ, ਉਹ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਕੋਲ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸਨੂੰ ਹੌਲੀ ਕਰੋ, ਅੱਜ ਰਾਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਗੂੰਜ ਰਹੀਆਂ ਹਨ!" ਨੌਜਵਾਨ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ... ਅਤੇ ਉਹ ਵਾਪਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਧੂ ਊਰਜਾ... ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੱਗ ਦੇ ਚਿਮਟੇ ਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਣਾ ਅਤੇ ਸੁੱਟਣਾ ਸੰਭਵ ਬਣਾਇਆ। ਮੇਰਾ ਅੱਗੇ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ "ਸ਼ੋਅ" ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਾਡੇ ਅਣਦੇਖੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਾਡੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੰਪਰਕ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਤੋੜਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ।
ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਫੇਰੀ ਲਈ ਚਿਮਟੇ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿਆਂਗਾ - ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ!
ਖੈਰ, ਚਿਮਟੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਉਤਰੇ, ਪਰ ਉਹ ਜੈਕ ਸਟ੍ਰੈਡਰ ਦੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਰਗਨ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਲਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਸੀ। ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਚਿਮਟੇ ਅਤੇ ਡੱਬੇ ਆਰਗਨ ਤੋਂ ਕਈ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਸਨ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਜੋ ਮੈਂ ਲਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਆਰਗਨ 'ਤੇ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਕੈਮਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਬਲ-ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਪਰੂਫ ਹੈ। ਅਣਦੇਖੇ ਦੋਸਤ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸਟਾਈਲ ਵਿੱਚ ਸਵਾਗਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਭੂਤ

ਮੈਂ ਪਿਟਸਬਰਗ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ 1963 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਸਟੇਸ਼ਨ KDKA-ਟੀਵੀ 'ਤੇ ਜੌਨ ਰੀਡ ਕਿੰਗ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਟੈਲੀਕਾਸਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਟੀਮ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿੰਨਾ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਐਮ—— ਵਿੱਚ ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਗਏ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਕੁਦਰਤੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਜਾਗ ਪਈ। ਇੱਥੇ ਪਿਟਸਬਰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ? ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਠਹਿਰਾਅ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਐਮ—— ਦਾ ਭੂਤੀਆ ਵਿਅਕਤੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਤੰਬਰ 1963 ਵਿੱਚ ਪਿਟਸਬਰਗ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ।
ਸਟੇਸ਼ਨ KDKA ਵਿਖੇ ਜਿਮ ਸੀਗਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਘੁੰਮਦੇ ਰਿਪੋਰਟਰ, ਜੌਨ ਸਟੀਵਰਟ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਕਾਰ, ਇੱਕ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਪੋਰਟੇਬਲ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ, ਅਤੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਜਿਮ ਸਟਾਰਕ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ। ਮੇਰੇ ਟੈਲੀਕਾਸਟ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਮਿਲਵੇਲ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ।
ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਨਤੀਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੇ ਚਾਹੇ ਹੋਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਪੈਟਰੋਲ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੌਂਟੇਡ ਚਰਚ ਵੱਲ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਚਰਚ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਾਦਰੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਲੁਕਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਕਹਾਣੀ ਸੱਚ ਹੈ।
ਹੌਂਟੇਡ ਚਰਚ ਪੱਥਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰੋਮਨੈਸਕ ਇਮਾਰਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਿਟਸਬਰਗ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ ਬਲਫ ਉੱਤੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਰੈਕਟਰੀ

ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਕੁਸ਼ਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਭੂਤ ਜਾਂ ਰਹੱਸਮਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਰੈਕਟਰੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ, ਤਾਂ ਸਵੈਟਰ ਅਤੇ ਸਲੈਕਸ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਭਾਰੇ, ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਆਦਮੀ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਚਰਚ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਛੇਵੀਂ ਇੰਦਰੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਲਾਵਿਕ ਲਹਿਜ਼ੇ ਨਾਲ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਆਮ ਕੱਪੜਿਆਂ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਫਾਦਰ ਐਕਸ., ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ, ਲਗਭਗ ਪੰਤਾਲੀ ਜਾਂ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ, ਨਰਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ "ਆਤਮਾਵਾਂ" ਬਾਰੇ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸੀ ਉਹ ਉਸਦਾ ਉੱਤਮ, ਫਾਦਰ ਐੱਚ ਸੀ।
ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ "ਅਧਿਕਾਰ" ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਚੰਗੇ ਫਾਦਰ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭੂਤ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਏ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦਿਖਾਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਹਰਕਤ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ।
ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗਾ ਰਿਹਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਾਦਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਪਰ ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲੇਖਕ, ਲੂਈਸ ਐਡਮਿਕ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ, ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਲੇਖਕਾਂ 'ਤੇ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ ਸੀ।
ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਡਮਿਕ, ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਕ੍ਰੋਏਸ਼ੀਅਨ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਵੇਦੀ 'ਤੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ - ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਡਮਿਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਕੋਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਲਈ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ—ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸੀਸਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਅਲਵਿਦਾ।" ਉਸਨੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਪਾਦਰੀ, ਫਾਦਰ ਐਕਸ. ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ।

"ਕੀ ਅਸੀਂ ਚਰਚ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਹਾਇਕ ਪਾਦਰੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇਗਾ।
"ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਬਿਨਾਂ!" ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ। ਫਾਦਰ ਐਕਸ. ਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਦਾਨ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਕ੍ਰੋਏਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ।"
ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਿੱਖ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਚਰਚ ਵੱਲ ਗਏ, ਅਸੀਂ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਸਾਨੂੰ ਵੇਦੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਚਮਕਦੀ ਚਿੱਟੀ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਵੇਦੀ ਨੂੰ ਅਰਧ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਭਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਰਾਫੇਲ ਦੇ ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਸੀ।
ਇਸ ਚਰਚ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯੂਰਪੀਅਨ, ਸਲਾਵੋਨੀ ਰੰਗ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਮੂਲ ਦੇ ਨਸਲੀ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਵੱਡੀ ਨੇਵ ਇੱਕ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ - ਯਾਨੀ ਕਿ, ਗੈਰ-ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ, ਗੈਰ-ਆਟੋਮੈਟਿਕ - ਅੰਗ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਵਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਅਨੁਭਵ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਵੇਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਏ, ਜਿਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ, ਭਾਰੀ ਚੌਕਸੀ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਦਿਆਲੂ ਯੂਰਪੀਅਨ ਸਦੀਵੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। "ਇਸ ਪੇਂਟਿੰਗ ਨੂੰ ਵੇਖੋ," ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਵੇਦੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ, ਪੂਰੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਗੁੰਬਦ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਵਾਲੇ ਵਕਰ ਵਾਲੇ ਫਰੈਸਕੋ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਪੇਂਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੋਏਸ਼ੀਆ ਦੇ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕ੍ਰੋਏਸ਼ੀਅਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਚ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਡਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇਹਨਾਂ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚਮਕਦਾਰ ਰੰਗਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ, ਆਦਿਮ ਸ਼ੈਲੀ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਮੈਂ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੈਕਸਿਮ ਹਵਾਤਕਾ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਨਾਮ ਇੱਕ

ਮਸ਼ਹੂਰ ਯੂਗੋਸਲਾਵ ਕਲਾਕਾਰ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਫ੍ਰੈਸਕੋ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਜਗਵੇਦੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਫਾਦਰ ਐਕਸ. ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ 'ਆਤਮਾਵਾਂ' ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ।"
ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸਹਾਇਕ ਪਾਦਰੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਬਾਰੇ ਕਾਫ਼ੀ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।
"ਠੀਕ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਖੈਰ, ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਅਤੇ ਇਹ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਹਵਾਤਕਾ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਵੇਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਨ। ਹਵਾਤਕਾ ਵੇਦੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਹਵਾਤਕਾ ਨੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਦੇਖੋ, ਪਿਤਾ ਜੀ - ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ - ਇੱਥੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ, ਵੇਦੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਹੈ!' "ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਚਰਚ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਅਤੇ ਪੇਂਟਰ ਹੀ ਸਨ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। 'ਕਿੱਥੇ? ਕੌਣ?' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਹਵਾਤਕਾ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੇਦੀ ਦੇ ਕੋਲ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਚੌਕਸੀ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਵਧੇ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।"
"ਹੁਣ ਇਸ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਲੋਅਰ ਜਾਂ ਪੱਖੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਬੁਝਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨਾਲ ਬੰਦ ਅਤੇ ਧਾਤ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ, ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਹਵਾ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਆਮ ਹਵਾਵਾਂ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਸਾਹ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਸੱਜਣੋ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਏਜੰਸੀ ਹੀ ਉਸ ਚੌਕਸੀ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਬੁਝਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।"
ਫਾਦਰ ਐਕਸ. ਰੁਕ ਗਏ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਫਾਦਰ ਐਚ. ਸਾਡਾ ਹਿੱਸਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਬਿਨਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖੇ? ਅਸੰਭਵ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ।

ਫਾਦਰ ਐਕਸ. ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਏ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਤਜਰਬਾ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਕਰੋਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮਾਨਸਿਕ ਅਧਿਐਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ - ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਸਨ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਜੋ ਉਸਦਾ ਰੂਮਮੇਟ ਸੀ, ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ, ਇੰਨੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ - ਜੋ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰੇਗਾ ਉਹ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਨਿੱਘੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਫਾਦਰ ਐਕਸ, ਅਚਾਨਕ ਜਾਗ ਪਏ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਉਸੇ ਪਲ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ, ਹੱਸਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੱਥ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ। ਫਾਦਰ ਐਕਸ. ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੁਣ ਸੁੱਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ; ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵੱਜੇ ਸਨ। ਜਲਦੀ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀ ਸ਼ੱਕ ਸੀ - ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਪਲ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੈਮੀਨਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ!
"ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਹੈਂ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
ਫਾਦਰ ਐਕਸ. ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। "ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਅਸਿੱਧੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਨ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਚਰਚ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਸ਼ੁੱਧੀਕਰਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੈ।"
ਫਾਦਰ ਐਕਸ. ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। "ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।"
ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ। ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਵੇਦੀ 'ਤੇ ਭੂਤ ਕੌਣ ਸੀ? ਫਾਦਰ ਐਕਸ. ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
“ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ,” ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਿੰਸਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਰਿਆ ਸੀ?” ਫਿਰ, ਇੱਕ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਜਵਾਬ।
"ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਚਰਚ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤ ਸੀ?"

“ਨਹੀਂ,” ਫਾਦਰ ਐਕਸ. ਨੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਅਜੀਬ ਹੈ," ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਹੈ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਫਾਦਰ ਐਕਸ. ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਿਗਲ ਲਿਆ।
"ਅਸਲ ਵਿੱਚ," ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ। ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦਾ ਚਰਚ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਪੱਥਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਹੈ। ਫਾਦਰ ਰੈਂਜਿੰਗਰ ਨੇ ਲੱਕੜ ਦਾ ਚਰਚ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇਹ ਅਠਾਰਾਂ ਪਚਾਨਸੀ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨੋਟਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।
"ਸ਼ਾਇਦ ਸਹੀ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਹੁਣ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। "ਲੱਕੜ ਦੇ ਚਰਚ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਪਿਤਾ ਜੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।
"ਓਹ, ਇਹ ਸੜ ਗਿਆ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ, ਪਰ ਚਰਚ ਨੂੰ, ਇਹ ਪੂਰਾ ਨੁਕਸਾਨ ਸੀ।"
ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਾਦਰ ਰੈਂਜ਼ਿੰਗਰ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਚਰਚ ਅੱਗ ਦੀ ਲਪੇਟ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇੱਜੜ ਨਾਲ ਬਿਤਾਏ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਲਗਾਵ ਦਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬੈਕਲਾਗ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੀ ਇਹ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਫਾਦਰ ਰੈਂਜ਼ਿੰਗਰ ਦਾ ਇਮਾਰਤ ਨਾਲ ਲਗਾਵ ਪੱਥਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ?
ਕੀ ਇਹ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਵੇਦੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ? ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦਾ, ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਰ ਪਿਟਸਬਰਗ ਦਾ ਹੌਂਟੇਡ ਚਰਚ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ - ਭੂਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਖਾਣ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ

ਅਗਸਤ 1963 ਦੇ ਦੂਜੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਹਰ ਅਖ਼ਬਾਰ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੇ ਹੇਜ਼ਲਟਨ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਮਾਈਨਿੰਗ ਗੁਫਾ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੋ ਆਦਮੀ, ਡੇਵਿਡ ਫੈਲਿਨ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਥ੍ਰੋਨ, ਇੱਕ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗੀ ਖਾਨ ਸ਼ਾਫਟ ਦੇ ਤਲ 'ਤੇ ਚੌਦਾਂ ਦਿਨ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡ੍ਰਿਲ ਕੀਤੇ ਫਨਲ ਰਾਹੀਂ ਬਚ ਗਏ।
28 ਅਗਸਤ ਨੂੰ, ਫੈਲਿਨ ਨੇ ਐਸੋਸੀਏਟਿਡ ਪ੍ਰੈਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:
ਹੁਣ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਭਰਮ ਸਨ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸਾਡੇ ਮਨ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚਲਾਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ, ਸਖ਼ਤ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ ਕੋਲਾ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਈਆਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਚੌਥੇ ਜਾਂ ਪੰਜਵੇਂ ਦਿਨ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਖਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰੋਂ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਹੈਲਮੇਟ ਤੋਂ ਕੋਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਚਮਕਦਾਰ ਨੀਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਸੀ, ਧੁੱਪ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ।
ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ, ਆਮ ਦਿੱਖ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ, ਖਾਣ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ, ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸੁੰਦਰ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ ਦੇਖੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਕੀਨ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਾਂਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੱਢਣਾ ਪਵੇ।
ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ। ਅਸੀਂ [ਹੈਨਰੀ ਥ੍ਰੋਨ ਅਤੇ ਲੂਈਸ ਬੋਵਾ] ਉਸ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਖਾਨ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਢਿੱਡ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਚਲੋ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਲਈ ਬਾਹਰ ਚੱਲੀਏ।"
ਪਰ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ।
ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸੁਰੰਗ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, 300 ਫੁੱਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੇਠਾਂ ਰੁਕੇ। ਲੂਈ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਹੈਂਕ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ।
ਲੂਈਸ ਨੇ ਬੱਗੀ [ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਡੀ ਜੋ ਸਤ੍ਹਾ ਤੱਕ ਪਟੜੀਆਂ 'ਤੇ ਕੋਲਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ] ਲਈ ਬਜ਼ਰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਬਜ਼ਰ ਦਬਾਇਆ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਇਹ ਹੋਇਆ।
ਅਚਾਨਕ ਸਭ ਕੁਝ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਲੱਕੜ, ਕੋਲਾ, ਪੱਥਰ। ਸਾਡੇ ਅਤੇ ਲੂਈਸ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਮਾਨ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਅੱਧੇ ਮਿੰਟ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਫਿਰ ਕਾਹਲੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ, ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਰੁਕਦਾ ਰਿਹਾ।
ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਲਈ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ। ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ 14 ਤੋਂ 16 ਘੰਟੇ ਲਗਭਗ 6 ਫੁੱਟ ਲੰਬੀ, 5 ਫੁੱਟ ਚੌੜੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ 3 ਫੁੱਟ ਉੱਚੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ।
ਹੁਣ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਹੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਵੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਵੇਖੀਆਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਤੋਂ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕੁਝ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕੀਤੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਡਰ ਲੱਗਿਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਲਾਈਨਮੈਨਾਂ ਵਾਂਗ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਹੇਠਾਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ।

ਹੈਂਕ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਰੌਸ਼ਨੀ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ।
ਪਰ ਹੈਂਕ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹੈਂਕ ਨੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਓਏ, ਦੋਸਤ, ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਉਣ ਬਾਰੇ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ?"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
ਖੈਰ, ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ; ਆਰਥਰ ਫੋਰਡ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪਰਦੇ ਦੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕੇ।
ਕੀ ਡੇਵਿਡ ਫੈਲਿਨ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਣਦੇਖੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਮਾਨਸਿਕ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਝਲਕ ਸੀ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ, ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਤਾਕਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵਿੱਚ ਫੈਲਿਨ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।
ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਵਾਪਰਿਆ, ਗਾਈ ਡੀ ਮੈਗੀਓ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਮਿੱਲ ਵਰਕਰ ਨੇ ਫੈਲਿਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਬਿਓਂਡ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਫੈਲਿਨ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ। ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਕਈ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ ਅਤੇ ਫੈਲਿਨ ਨੂੰ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕੀ ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਇੱਕੋ ਸੁਪਰਨੋਰਮਲ ਵੇਵ-ਲੰਬਾਈ 'ਤੇ ਟਿਊਨ ਇਨ ਕਰਦੇ ਸਨ?
ਸਥਾਨਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਫੈਲਿਨ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਭਰਮ ਹੈ। ਪਰ ਫੈਲਿਨ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ।
ਮੈਂ ਦੋ ਖਾਣ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿਟਸਬਰਗ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਡਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਸੰਡੇ ਬੁਲੇਟਿਨ ਦਾ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ ਘਟਨਾ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਗਿਆ।
ਹਾਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ ਕਿ ਡੇਵਿਡ ਫੈਲਿਨ ਨੇ ਸੁੰਦਰ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਸਨ, ਪੌੜੀਆਂ

ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਹੈਂਕ ਥ੍ਰੋਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੀ ਸੀ?" ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬਾਗ਼, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਫੁੱਲ ਧਰਤੀ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੰਦਰ ਸਨ, ਘਾਹ ਹਰਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਹੈਂਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਚੀਕਿਆ, ਪਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਿਆ।"
"ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਹੈਂਕ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: 'ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਹਥੌੜਾ ਦੇ ਦੇ। ਮੈਂ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਆਂਗਾ।' ਹਥੌੜਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ, ਫਿਰ ਹਥੌੜਾ ਉਸ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਇੱਕ ਹੱਡੀ ਟੁੱਟ ਗਈ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਗਲ੍ਹ 'ਤੇ ਸੱਟ ਮਾਰੀ।"
"ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚਲੀ ਗਈ।"
"ਕਿਹੜੀ ਰੌਸ਼ਨੀ? ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ?"
"ਇਹ ਨੀਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ, ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਹੈਂਕ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ?"
"ਹਾਂ। ਪੋਪ ਜੌਨ ਵੀ। ਪਰ ਹੈਂਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪੋਪ ਜੌਨ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਹਸਪਤਾਲ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਪਾਦਰੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਜਿਸਦੇ ਕਵਰ 'ਤੇ ਪੋਪ ਜੌਨ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ।" (ਪੋਪ ਜੌਨ XXIII ਦੀ ਮੌਤ 3 ਜੂਨ, 1963 ਨੂੰ ਹੋਈ।)
"ਆਓ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ।"
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੈਂਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ [ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ] ਹੋ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਮੋਢੇ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੋਪ ਜੌਨ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਪਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਹੈਂਕ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ?"
"ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ, 'ਕੀ ਸਾਡਾ ਦੋਸਤ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ?' ਜਾਂ 'ਸਾਡਾ ਦੋਸਤ ਅੱਜ ਕਿਵੇਂ ਹੈ?' ਹੈਂਕ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪੋਪ ਜੌਨ ਸੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਹੈਂਕ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ।"

"ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?"
"ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਏ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪਾਦਰੀ ਮੈਨੂੰ ਪੋਪ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਹੈਂਕ ਨੇ ਕਿਤਾਬ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਓਏ, ਉਹ ਬੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਡੇਵ।'"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਹੈਂਕ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਠੋਕਰ ਖਾਧੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਖਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਫਸੇ ਹੋਏ ਸੀ 'ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਕਬਰਿਸਤਾਨ'। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਕਬਰਿਸਤਾਨ 'ਤੇ ਠੋਕਰ ਖਾਧੀ ਹੈ।"
ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਥ੍ਰੋਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਪੌੜੀ ਅਤੇ ਪੋਪ ਜੌਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਪੋਪ ਜੌਨ XXIII, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਰਦੇ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪਾਸੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੋ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਖਾਣ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਰੂਪ ਦੇਖਿਆ। ਲੰਡਨ ਸਾਈਕਿਕ ਨਿਊਜ਼ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ:
ਘੁਸਪੈਠਿਆ ਮਾਈਨਰ
ਡਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ
ਹੋਰ ਮਰਨਾ
ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਗੇ, ਤਾਂ ਨਹੀਂ।

ਦੱਖਣੀ ਮਹਿਲ ਦੇ ਭੂਤ

ਦੱਖਣੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਜਾਂ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਜਿੰਨਾ ਦਿਆਲੂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਭੂਤ ਜਿੰਨਾ ਰੰਗੀਨ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਸੱਚ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਮੈਗਨੋਲੀਆ-ਸੁਗੰਧ ਵਾਲੇ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਕੱਟ ਕੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਦੱਖਣੀ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਤੱਥ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਉੱਥੇ ਹਨ, ਉਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੱਖਣ ਦੀਆਂ ਦੁਖਾਂਤਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਜਾਂ ਸਖ਼ਤ ਪੱਛਮ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕੋਮਲ ਹੋਣ, ਨੇ ਸਪੈਕਟ੍ਰਲ ਪਾਤਰਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਪਾਇਆ ਹੈ।
ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮਈ 1963 ਵਿੱਚ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ।
ਦੋਵਾਂ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਅਸੀਂ "ਸਹੀ" ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਡਾ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ - ਇੱਕ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ - ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਰਾਜ਼।
ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਨੂੰ ਹੀ ਲੈ ਲਓ। ਇਸਦਾ ਭੂਤ ਭੂਤਾਂ ਵਾਂਗ ਬਹੁਤਾ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਘਰ ਖੁਦ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੀ।
ਉਸ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਕਰਨਲ ਕਲਾਰਕ ਲਾਰੈਂਸ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਰੰਗੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਰਨਲ ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ: ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 1741 ਵਿੱਚ ਡਾ. ਥਾਮਸ ਵਾਕਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਨਿਕੋਲਸ ਮੇਰੀਵੇਦਰ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ 15,000 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਰਾਜਾ ਜਾਰਜ II ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗ੍ਰਾਂਟ ਸੀ।

ਮਿਸ ਜੂਡਿਥ ਪੇਜ ਵਾਕਰ, ਡਾ. ਵਾਕਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਫਰਾਂਸਿਸ ਦੀ ਧੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਵਿਲੀਅਮ ਕੈਬਲ ਰਿਵਜ਼ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਰਿਵਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸਤੰਬਰ, 1947 ਵਿੱਚ ਕਰਨਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਲਾਰਕ ਜੇ. ਲਾਰੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਰਹੀ। ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਹੁਣ 1,183 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ।
ਇਹ ਘਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਘਰਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ: ਪਹਿਲਾ, 1765 ਵਿੱਚ ਡਾ. ਥਾਮਸ ਵਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਫਰੇਮ ਕਲੈਪਬੋਰਡ ਢਾਂਚਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਡੂੰਘਾ ਅਤੇ ਡੇਢ ਮੰਜ਼ਿਲ ਉੱਚਾ, ਜੋ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸੁਹਜ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੀਆਂ ਛੇ ਡੋਰਮਰ ਖਿੜਕੀਆਂ ਅਤੇ ਠੋਸ ਪੱਥਰ ਦੇ ਬਲਾਕਾਂ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਵਰਾਂਡਾ, ਜੋ ਕਿ ਡਾ. ਵਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਢਾਂਚੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਬੌਲਿੰਗ ਗ੍ਰੀਨ ਤੋਂ ਵਾਲਨਟ ਮਾਉਂਟੇਨ ਤੱਕ, ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ।
ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਾਲ ਘਰ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪਾਈਨ-ਪੈਨਲ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਹਨ।
ਘਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ਫਿਰ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਸੀ। 1820 ਵਿੱਚ ਜੂਡਿਥ ਪੇਜ ਵਾਕਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਸੈਨੇਟਰ ਵਿਲੀਅਮ ਕੈਬਲ ਰਿਵਜ਼, ਜੋ ਕਿ ਦੋ ਵਾਰ ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਮੰਤਰੀ ਸਨ, ਨੇ ਬਾਰਾਂ ਫੁੱਟ ਛੱਤਾਂ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਟ੍ਰਿਮ ਦੇ ਨਾਲ ਰਸਮੀ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਜੋੜ ਬਣਾਇਆ। 1840 ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਲੌਗਜੀਆ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਵਿੰਗ ਜੋੜਿਆ।
1820 ਦੀ ਬਣਤਰ ਨੇ ਹਵੇਲੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਘੰਟਾਘਰ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਲਾਅਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਬਾੜੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਈਵਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਵਿਛਾਏ ਅਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਇਹ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਵਿਖੇ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮੇਜਰ ਜੈਕ ਜੂਏਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਵਾਰੀ, "ਚਮੜੇ ਲਈ ਨਰਕ" ਨੂੰ ਲੁਈਸਾ ਕੋਰਟ ਹਾਊਸ ਤੋਂ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲ ਤੱਕ ਤੋੜਿਆ। ਉਹ ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿ ਜਨਰਲ ਟਾਰਲੇਟਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸੈਨਿਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਆ ਰਹੇ ਹਨ।
ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜੂਏਟ ਦੀ ਮਾਊਂਟ ਲੇਟ ਗਈ। ਡਾ. ਵਾਕਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਘੋੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਗਤੀ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, 4 ਜੂਨ, 1781 ਨੂੰ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ, ਟਾਰਲੇਟਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਪਾਹੀ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਡਾ. ਵਾਕਰ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪੁਦੀਨੇ ਦੇ

ਜੂਲੇਪ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਨੇ ਜੈਫਰਸਨ ਦਾ ਭੱਜਣਾ ਸੰਭਵ ਬਣਾਇਆ। ਅਜਿਹੀ ਤਰਲ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਦੇ ਨਰਮ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਟਾਰਲੇਟਨ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਡਾ. ਵਾਕਰ ਨੇ ਲਿਵਿੰਗ-ਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਆਰਡਰਲੀ ਨੂੰ ਮਾਪਿਆ।
ਇਹ ਟਰੂਪਰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਛੇ ਫੁੱਟ ਨੌਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਇੰਚ ਕੱਦ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਡਾ. ਵਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਜੇ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਜਾਮ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਘਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ 1820 ਪੌੜੀਆਂ ਵਾਲੇ ਹਾਲ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ।
ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਦਿਲਚਸਪ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਵਾਨ ਜੈਫਰਸਨ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਛੋਟੀ ਮੈਡੀਸਨ ਨੂੰ ਨੱਚਣ ਲਈ ਵਾਜੜੀ ਵਜਾਈ। ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਜਨਰਲ ਲਾਫੇਏਟ, ਡੌਲੀ ਮੈਡੀਸਨ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਐਂਡਰਿਊ ਜੈਕਸਨ, ਮਾਰਟਿਨ ਵੈਨ ਬੁਰੇਨ ਅਤੇ ਜੌਨ ਟਾਈਲਰ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਵਿਖੇ ਆਏ ਸਨ।
ਇਹ ਲੇਖਿਕਾ ਅਮੇਲੀ ਰਿਵਜ਼ ਦਾ ਘਰ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਸੀ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਕਲਾਕਾਰ ਪਤੀ, ਪ੍ਰਿੰਸ ਪੀਅਰੇ ਟ੍ਰੌਬੇਟਜ਼ਕੋਏ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਭੂਤ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਬੈੱਡਰੂਮ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਿੰਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਲੇਖਕ ਜੂਲੀਅਨ ਗ੍ਰੀਨ, ਜੋ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਭੂਤ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਾ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈਗ ਪੈਕ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਇੱਕ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਲੰਬੀ ਠਹਿਰ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ।
ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਟ੍ਰੌਬੇਟਜ਼ਕੋਏ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਨੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਔਰਤ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਅਜੀਬ ਪਰਫਿਊਮ ਦੀ ਸੁੰਘਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਹਾਣੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ।
ਮੈਂ ਕਰਨਲ ਲਾਰੈਂਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਦੱਖਣੀ ਲੋਕ ਜੇਕਰ ਚਾਹੁਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਰਨਲ ਸਾਊਥਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੋੜ ਸੀ, ਉਹ ਦੱਖਣੀ ਮਹਿਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਮਾਲਕ ਵਾਂਗ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪਿੰਕ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂ

ਰਹੇ ਲੋਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਬੇਚੈਨ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀ ਦੱਬੀ, ਕੋਮਲ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕਦੇ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਰੀਲੀ ਅਪੀਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਰਨਲ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸੀ।
ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਇਤਿਹਾਸਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਇਹ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਕਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮੋਨਰੋ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਤੇ ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ ਅਕਸਰ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਫੈਸਲੇ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਸਾਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਘਰ ਹੁਣ ਨਿੱਜੀ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਘੰਟਿਆਂ 'ਤੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਬੁਰਾ-ਭਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਤਸਵੀਰ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਨਾਲ ਹੀ, ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਸ਼ ਲਾਨ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਲਈ "ਭੂਤ" ਸ਼ਬਦ ਅਣਚਾਹੇ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਘਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਭੂਤਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਲੱਕੜ ਦੀ ਰੌਕਿੰਗ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਸਨ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹਿੱਲਦੀ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਵਰਜੀਨੀਆ ਕਲਾਉਡ ਦੇ ਗਾਈਡ ਦਾ ਧਿਆਨ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਭਟਕਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਕੁਰਸੀ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਵਾਲਾ ਭੂਤ ਜੰਗਲਾਂ ਵੱਲ ਭੱਜੇਗਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਘੰਟੇ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਗਾਈਡ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣਨੀ ਪਵੇ।
ਇਹ ਮੋਨਰੋ ਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਘਰ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਰੀਅਰ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਉਹ "ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ" ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਦੋਸਤ ਜੈਫਰਸਨ ਨਾਲ ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਮੀਲ ਦੂਰ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਦੇ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਕੁਰਸੀ ਦੀ ਚੱਟਾਨ ਦੇਖੀ ਹੈ? ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਵਸਨੀਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਸਫ਼ ਮੈਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਮਾਂ ਕਦੇ ਘਰ ਅਤੇ ਬਗੀਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸੀ:
"ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਜਾਣੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਰੌਕਿੰਗ ਚੇਅਰ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੱਲਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਜੌਨ ਨੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਰੁਕ ਗਿਆ।"

ਹੋਰੇਸ ਬੁਰ ਇੱਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਲਾ ਦਾ ਮਾਹਰ ਵੀ ਸੀ। ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਘਰ ਕਲਾ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਫਰਨੀਚਰ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਾਰਸਗਰੋਵ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਘੁੰਮਦੇ-ਫਿਰਦੇ ਪੇਂਡੂ ਸਥਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੀ ਬਣਤਰ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹਿੱਸਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਡੇਢ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਜਾਇਦਾਦ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਲਗਭਗ 1956 ਵਿੱਚ, ਬੁਰਜ਼ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨੁਕਸ ਹੈ।
ਇਹ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸੀ।
ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ "ਹੌਂਸਿਆਂ ਭਰਿਆ" ਭੂਤ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਲਨ ਬੁਰ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ। ਹਰ ਸਵੇਰ 3:45 ਵਜੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਸੋਗਮਈ ਹਉਕੇ ਸੁਣੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੰਧ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਵੀ ਇਹ ਸੁਣਿਆ।
ਬੁਰ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਜਾਗ ਪਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਮੈਕਕਿਊ ਸੀ, ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਨਰਸ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸਵੇਰ, ਲਗਭਗ 1910 ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਕਕਿਊ ਦੀ ਧੀ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਬੱਚੀ ਆਮ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਜਣੇਪੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਫਿੱਟ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਜ਼ਹਿਰ ਖਾ ਲਿਆ। ਠੀਕ 3:45 ਵਜੇ, ਨਰਸ ਨੇ ਬੁਰ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਪਿਤਾ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਸਿਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ, ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।
ਇਹ ਉਹੀ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਹਾਸ ਸੀ ਜੋ ਬਰਸ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੌਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਭੂਤ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋਇਆ। ਬਰਸ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਰੌਲਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ। ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਭੂਤਾਂ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨਕ ਜਾਂਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਠੋਸ ਨਤੀਜੇ ਦੇਵੇ। ਪਰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਇੰਨੀ ਅਸਲੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਲੋਕ ਇੰਨੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਇਰਾਦਿਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਪਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਥੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਗਲੀ ਕਹਾਣੀ ਲਈ, ਹੋਰ ਅਨਮੋਲ ਮਦਦ ਦੇ

ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਮੈਂ ਵਰਜੀਨੀਆ ਕਲਾਉਡ, ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਅਤੇ ਲੇਖਕ, ਜੋ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਦਾ ਰਿਣੀ ਹਾਂ।
ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਘੱਟ ਦਿਖਾਵੇ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਬੱਚੀ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਦੀ ਪਾਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੁਦ ਸੌਣ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੌਂ ਰਿਹਾ?" ਮਾਂ ਨੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਛੋਟੇ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।"
ਮਾਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਿਸਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਧੀ ਨੇ ਵੀ ਉਸੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਉੱਥੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਕੱਦ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਬਹੁਤ ਚਿੱਟੀ ਸੀ।
ਇਸ ਸਭ ਨੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦਾਦਾ ਜੀ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਦਾ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਿਸਤਰਾ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਬਹੁਤ ਚਿੱਟੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਲੰਬਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ!
ਕੁਝ ਲੋਕ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਡੀ.ਸੀ. ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਉੱਤਰੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੱਖਣੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੱਖਣੀ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ।
ਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵੱਲ ਸਾਡੀ ਮੁਹਿੰਮ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੱਠਭੁਜ ਵੱਲ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। 21 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ, ਬੋਸਟਨ ਸੰਡੇ ਗਲੋਬ ਨੇ ਨਿੱਕ ਰੋਪਰ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਚਲਾਈ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸੀ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।" ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਚਾਰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਰੋਪਰ, ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਐਨ, ਇੱਕ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ, ਅਤੇ ਜਾਰਜਟਾਊਨ ਵਿੱਚ ਹਾਲਸੀਓਨ ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਣੇ ਜਾਰਜੀਅਨ ਮਹਿਲ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਰੋਪਰ, ਜਿਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਰੋਪਰ, ਸੀਨੀਅਰ, ਇੱਕ

ਰੀਅਲ-ਐਸਟੇਟ ਬ੍ਰੋਕਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਜਾਰਜਟਾਊਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਫਿਰ ਇਸਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਰੋਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਨੌਜਵਾਨ ਰੋਪਰ ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਪੈਕਟ੍ਰਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਸਦਾ ਨਵਾਂ-ਮਿਲਿਆ ਉਤਸ਼ਾਹ ਬਾਕੀ ਰੋਪਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:
ਪਿਤਾ ਜੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੱਕੀ ਰਹੇ। ਪਰ ਉਹ ਜਿੰਨੀ ਮਰਜ਼ੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ, ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਉਤਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦੌੜਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਲਾਈਟਾਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਚਾਲੂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸੁਆਹ ਦੀਆਂ ਟ੍ਰੇਆਂ ਜੋ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੀ ਬੁਝਾਰਤ, ਅਤੇ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦਾ ਅਜੀਬ ਮਾਮਲਾ - ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਤਾਂ ਛੱਡ ਹੀ ਦਿਓ।
ਮੇਰੀ ਇੱਕੀ ਸਾਲ ਦੀ ਭੈਣ ਐਨ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਔਰਤਾਂ ਜੋ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ 1214 ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਗੀਆਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਅਜੀਬ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ। ਕੁੜੀਆਂ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਵੀਰਵਾਰ ਸਵੇਰੇ 1 ਤੋਂ 2 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਮਾਪੀ ਗਈ ਗਤੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। "ਭੂਤ" ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਕੋਰੀਨ ਮਿਸ਼ੇਲ ਪੂਲ ਨੇ 9 ਅਗਸਤ, 1959 ਦੇ ਸੰਡੇ ਸਟਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈਲਸੀਓਨ ਹਾਊਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦੇ ਸਮੇਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ:
ਸ਼ਾਇਦ ਹੈਲਸੀਓਨ ਹਾਊਸ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਸਟੋਡਰਟ ਦਾ ਭੂਤ, ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਰਹੱਸਮਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਐਲਬਰਟ ਕਲੇਮੇਂਸ ਦਾ ਭੂਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਈ ਵਾਰ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੋਰ ਮਚਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੰਤਾਲੀ ਕਮਰੇ ਹਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਕਈ ਕੋਨੇ ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਹਨ।
ਬੇਸ਼ੱਕ ਰੋਪਰਸ, ਨਿੱਕ ਸਮੇਤ, ਇਸ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਭੂਤ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕਾਰਪੇਟ ਹੇਠੋਂ ਲੁਕਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਨਿੱਕ ਨੇ ਗਲੋਬ ਅਕਾਊਂਟ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ:
ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੈਰੀ, ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕੌਫੀ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਭੱਜਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ।

ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕੱਪ ਡੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਪਰ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ।
ਰਾਤੋ-ਰਾਤ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ, ਕਈ ਵਾਰ ਮੇਰੀ ਫ੍ਰੈਂਚ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਅੱਗ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ। ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੱਲਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਚੋਰੀ ਕਰ ਗਿਆ। ਲਾਈਟ ਜਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਲਦੀ ਹੋਈ ਬੱਤੀ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਸ਼ੋਰ (ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ) ਵਜੋਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਆਮ ਚੀਕਾਂ ਵਾਂਗ।
ਨਿੱਕ ਰੋਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਭੂਤ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਦੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਹੌਲ ਇੱਕ ਅਣਦੇਖੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ "ਕੌਣ ਹੈ?" ਤਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਬੁਝ ਗਈ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਹ ਰਹੱਸਮਈ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ, ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਣਦੇਖੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦੁਬਾਰਾ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਡਰ ਅਨਕੈਨੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੇ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।
ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਜੋ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘਬਰਾਹਟ ਦੇ ਤਣਾਅ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਘਰ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਕਟਾਈ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਕਾਲਾ X ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਰੋਪਰ ਹੁਣ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ?
ਉਹ ਜੋ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਯਾਨੀ, ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਦਦ ਲਓ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਸਕਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਅਗਸਤ, 1963 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੁਫ਼ਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ। ਸ਼੍ਰੀ ਰੋਪਰ, ਸੀਨੀਅਰ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ, ਜਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਐਲੀਨੋਰ ਬਾਮਗਾਰਡਨਰ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚ "ਲੇਡੀ" ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹੈਲਸੀਓਨ ਹਾਊਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰਾ ਡਾਟਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸਦੀ ਮੈਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਹਨ:
24 ਅਗਸਤ, 1961 ਨੂੰ, ਬੋਮਨ ਜੈਫਰੀਜ਼ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:
ਜਾਰਜਟਾਊਨ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਹੈਲਸੀਓਨ ਹਾਊਸ, ਨੂੰ ਜਾਰਜਟਾਊਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਰੀਅਲ-ਐਸਟੇਟ ਬ੍ਰੋਕਰ, ਜਾਰਜ ਐਸ. ਰੋਪਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਘਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਂਡਰੂਪ ਗ੍ਰੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਚ. ਈ. ਕੋਂਡਰੂਪ ਤੋਂ $250,000 ਦੀ ਖਰੀਦ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ। ਹੈਲਸੀਓਨ ਹਾਊਸ, 3400 ਪ੍ਰਾਸਪੈਕਟ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਨੂੰ 1783 ਵਿੱਚ ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਸਟੋਡਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਨੇਵੀ ਸੈਕਟਰੀ ਅਤੇ ਫੈਡਰਲ ਸਿਟੀ ਦੇ 18 "ਮਾਲਕਾਂ" ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।
ਇਹ ਹਵੇਲੀ ਓਨੀ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਉਸ ਪੰਛੀ ਦੀ ਮਿੱਥ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੈਲਸੀਓਨ ਪੰਛੀ ਬਾਰੇ ਕਲਾਸਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ, ਆਪਣੇ ਆਲ੍ਹਣੇ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ 'ਤੇ ਤੈਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਜਨਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਾਦੂਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਹੈਲਸੀਓਨ ਸ਼ਾਂਤ, "ਹੈਲਸੀਓਨ ਡੇਜ਼," ਅਤੇ ਹੈਲਸੀਓਨ ਹਾਊਸ, ਇੱਕ ਨਾਮ ਜੋ ਸੈਕਟਰੀ ਸਟੋਡਰਟ ਦੁਆਰਾ ਢੁਕਵੇਂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਘਰ ਦੀ ਅਸਲ ਜਾਰਜੀਅਨ ਬਣਤਰ ਇੱਟਾਂ ਨਾਲ ਬਣੀ ਫਲੇਮਿਸ਼ ਬੰਧਨ ਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਦੋ- ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਖੰਭਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ ਸਮਰੂਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਸੈਰ ਸੀ। ਸੁੰਦਰ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ—ਇੱਕ ਸੱਤ-ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ਫੈਨਲਾਈਟ ਜਿਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਫਲੂਟਡ ਪਿਲਾਸਟਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਗੋਲ ਆਰਚ ਅਤੇ ਕੀਸਟੋਨ ਹੈ—ਨਦੀ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਪ੍ਰਾਸਪੈਕਟ ਸਟਰੀਟ ਸੀ। ਅਸਲ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ਹੁਣ ਗਲੀ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ (ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਬ੍ਰਿਜ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸਦੀ ਝਲਕ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ), ਪਰ ਇਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪੋਟੋਮੈਕ ਵੱਲ ਫੈਲਿਆ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਾਗ਼ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੇਜਰ ਲ'ਐਨਫੈਂਟ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਵਿਸਟੀਰੀਆ ਅਤੇ ਬਾਕਸਵੁੱਡ ਇੱਥੇ ਜਿੱਤਾਂ ਹਨ, ਕਾਲੇ-ਹਰੇ ਮੈਗਨੋਲੀਆ, ਪੁਰਾਣੇ ਰੋਡੋਡੈਂਡਰਨ, ਕਾਈਦਾਰ ਇੱਟਾਂ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਸੈਰ, ਅਤੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਆਈਵੀ। ਬਾਗ਼

ਸਦੀਵੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਦੂਰੋਂ ਕੰਧਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਥਰਟੀ-ਫੌਰਥ ਸਟਰੀਟ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਈ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪੂਲ, ਟੈਰੇਸ, ਫੁਹਾਰੇ, ਅਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਕੋਲੋਨੇਡ ਜੋੜ ਅਤੇ ਘਟਾਏ ਹਨ; ਆਈਵੀ, ਬਾਕਸ ਅਤੇ ਮੈਗਨੋਲੀਆ ਦੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਚਮਕਦੇ ਹਰੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ, ਅਲਬਰਟ ਕਲੇਮੇਂਸ, ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਵਿਅਕਤੀ, ਨੇ ਇਸ ਕਹਾਵਤ ਵਾਲੇ ਗੀਤ ਲਈ ਹੈਲਸੀਓਨ ਹਾਊਸ ਖਰੀਦਿਆ। ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਕੱਟੜ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਕਲੇਮੇਂਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੋਰ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਿਗਾਰ-ਸਟੋਰ ਇੰਡੀਅਨ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਸੀ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੈਪਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਰਾਤ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ।
ਜਾਰਜਟਾਊਨ ਦੂਜੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਲ ਹੈਲਸੀਓਨ ਹਾਊਸ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ। ਕਲੇਮੇਂਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹਾਰਵਰਡ ਨੂੰ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ 1943 ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਡਨ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਰਾਜਦੂਤ ਫਰੈਡਰਿਕ ਸਟਰਲਿੰਗ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਕਲੇਮੇਂਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਬਿਜਲੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਜਾਰਜਟਾਊਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਰ, ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ, ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਫਾਰੇਨ ਲੈਂਗੂਏਜ ਐਂਡ ਲਿੰਗੁਇਸਟਿਕਸ ਦੇ ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਫਾਰੇਨ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਮਹਿਲਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਸਟਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਹੈ। 60 ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਬਣਾਏ ਜਾਣਗੇ।
13 ਸਤੰਬਰ, 1963—ਜਾਰਜਟਾਊਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਣ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜ਼ੋਨਿੰਗ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਹੈਲਸੀਓਨ ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਮਹਿਲਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਡੌਰਮਿਟਰੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਨੂੰ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਇਸ ਘਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਸੁਝਾਅ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਰਜਟਾਊਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਥਰਟੀ-ਸੈਵਨਥ ਐਂਡ ਓ ਸਟ੍ਰੀਟਜ਼ ਐਨਡਬਲਯੂ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ 7, ਡੀ.ਸੀ. ਵਿਖੇ ਜਾਰਜ ਐਸ. ਰੋਪਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਲਈ ਨਿਵੇਸ਼ ਸੰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਨਸੀਹਤ ਬੇਲੋੜੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਰੋਪਰ, ਸੀਨੀਅਰ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੇਰੀ ਮਦਦ, ਸਲਾਹ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨਿੱਕ ਦਾ ਪਤਾ ਮੰਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਬੋਸਟਨ ਗਲੋਬ ਵਿੱਚ ਅਖਬਾਰ ਦਾ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਸੀ - ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਇਸ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ, "ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਨਿਕੋਲਸ ਹੁਣ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਜੀਨ ਡਿਕਸਨ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਨੌਜਵਾਨ ਰੋਪਰ ਦੀ ਐਕਸਟਰਾਸੈਨਸਰੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਰੋਪਰ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਭੱਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਰੋਪਰ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਜੋ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਭੂਤਵਾਦੀ ਬੇਨ ਅਤੇ ਬਰਟ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈਲਸੀਓਨ ਹਾਊਸ ਦੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਅਤੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਪਰ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਭੂਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ, ਪਰ ਰੋਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਕਰਨਗੇ।
ਮੇਰੀ ਹਮਦਰਦੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਹੈ।

ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪਨਾਹ

ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਇਨਕਲਾਬੀ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਰਾਈਨ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ।
ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਲਿਖਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਘਟਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਵਿਕਹੈਮ ਕਹਾਂਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਨਾਮ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪਰਦਾ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਵਰਜੀਨੀਆ ਕਲਾਉਡ ਇੱਕ ਸੁਮੇਲ ਗਾਈਡ ਅਤੇ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੇਖਕ ਬੂਟਨ ਹਰਨਡਨ ਵੀ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਵਿਸ਼ਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋ ਕਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ਲਾ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਮਈ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਵਿਕਹੈਮ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਜਦੋਂ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਚਮਕ ਨੇ ਸਾਡੇ ਟੀਚੇ ਦੇ ਸੰਜੀਦਾ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਝੁਠਲਾ ਦਿੱਤਾ।
ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਮੈਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਕਲਾਉਡ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ।
ਘਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹਿੱਸਾ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਕੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਾਲ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਕਮਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ ਜਿਸ ਤੱਕ ਇੱਕ ਤੰਗ ਘੁੰਮਦੀ ਪੌੜੀ ਪਹੁੰਚਦੀ ਸੀ।

ਇਹ ਹਿੱਸਾ, ਜੋ ਕਿ 1781 ਦਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਥਾਨ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ 1951 ਵਿੱਚ ਘਰ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਤਜਰਬਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਵੁਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਘਰੇਲੂ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੁੱਖ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ, ਹਿੱਲਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਰਗੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ; ਉਸਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਦਮ ਚੱਲਦੇ ਰਹੇ; ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੋਠੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਸੀ।
ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਘਬਰਾ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁੱਖ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਭਿਆਨਕ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੌੜੀਆਂ ਚੱਲਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉੱਪਰਲੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਲੈਂਡਿੰਗ 'ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਈਆਂ। ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਡਿਊਵੈਲ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪੂਰਵਜ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰਲੀ, ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, 1953 ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਦੀਆਂ ਦੋ ਕੁੜੀਆਂ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨੌਂ ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਸਨ, ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੇਡ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਮਾਪੇ ਮੁੱਖ ਘਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨੇੜਲੇ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਾਤ ਦੇ 10 ਵਜੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਖਾਲੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਰਟੀ ਛੱਡ ਕੇ ਮੁੱਖ ਘਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ।
1960-61 ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ, ਫਿਰ ਰੁਕ ਗਏ, ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਕੁਝ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੀ ਸਵੈਚਾਲਿਤ ਲਿਖਤ ਨੇ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਰੇਬੇਕਾ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਔਰਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਿਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਭਾਰਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜੀਭ

ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੌਕਰ ਬਣ ਗਈ ਸੀ; ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਰੌਬਰਟ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਗਾਈਡ ਜਾਂ ਕੰਟਰੋਲ ਦਾ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਹਨ। ਇਹ ਘਰ ਖੁਦ 1781 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿਚਰਡ ਡੁਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ 1938 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਦੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨੇੜਲੇ ਬੈਰਕਾਂ ਦੇ ਹੇਸੀਅਨ-ਸਿਪਾਹੀ ਕੈਦੀਆਂ ਨੇ 1781 ਵਿੱਚ ਚਿਮਨੀ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਬੈਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਏ।
ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਕਲਾਉਡ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜੋ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਰਧ-ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਲਬਰਟ ਜਾਂ ਅਲਫ੍ਰੇਡ ਨੂੰ "ਦੇਖਿਆ", ਚਿੱਟੀ ਕਮੀਜ਼, ਬੂਟ, ਪੈਂਟ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘਸੀਟਦਾ ਹੋਇਆ; ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਹੇਸੀਅਨ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਇੱਥੇ ਰੈੱਡਕੋਟਸ ਦੁਆਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। "ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹਨ... ਇੱਥੇ ਨੇੜੇ ਕੁਝ ਸੜ ਗਿਆ ਸੀ।" ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਮੈਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਧੂੰਏਂ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।
ਵਰਜੀਨੀਆ ਕਲਾਉਡ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਦਸਤਕ ਵੀ ਸੁਣੀ, ਦੋ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਰੈਪ।
ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਈ। "ਭੂਤ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ... ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਯਾਦ; ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਮਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ। ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਧਾਤ ਨਾਲ ਜ਼ਖਮੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਸ਼ੈੱਲ ਨਾਲ।"
ਮੈਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਖਾਂਤ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਕੇਨੇਥ, ਨੇ ਉਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਰੀ ਦੀ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਦੇ ਕਦਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਦੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੇਚੈਨ ਹਰਕਤਾਂ ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਪਰ ਸ਼ੋਰ ਅਤੇ ਗੜਬੜ ਮੈਰੀ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੋਚੀ-ਸਮਝੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਘੱਟ ਹੀ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ

ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਹੈਮ ਦਾ ਭੂਤ ਮੈਰੀ ਦਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਹੇਸੀਅਨ ਭਗੌੜਾ ਸੀ ਜੋ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਪਨਾਹ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਅੱਠਵੇਂ ਭੂਤ

ਕਰਨਲ ਜੌਹਨ ਟੇਲੋ ਨੇ 1800 ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਮਹਿਲ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਮਾਰਤ, ਡਾ. ਵਿਲੀਅਮ ਥੋਰਨਟਨ ਦੁਆਰਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਸ਼ਕਲ ਕਾਰਨ ਅੱਠਭੁਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸ਼ਨੇਬਲ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਮੈਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ, ਇਹ ਅਮੈਰੀਕਨ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰਲ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦਾ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਹੈ।
1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਰਨਲ ਦੀ ਧੀ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਨਾਲ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਮਾਫੀ ਮੰਗਦੀ ਹੋਈ। ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਖ਼ਤ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੀ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਹਵੇਲੀ ਨੂੰ ਸ਼ਿੰਗਾਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਦਰਜ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨੇ 1962 ਵਿੱਚ ਭੂਤਰੇ ਹਵੇਲੀਆਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਸੈਲਾਨੀ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕੁੜੀ ਡਿੱਗੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਫਿਰ ਵੀ ਕਈਆਂ ਨੇ ਡਿੱਗਦੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਚੀਕ ਸੁਣੀ ਹੈ।
ਅਮਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਜਰਨਲ ਦੇ ਜੁਲਾਈ 1959 ਦੇ ਅੰਕ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੇਮਜ਼ ਸਾਈਪ੍ਰਸ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੇਵਾ ਰਿਕਾਰਡ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਵੇਰਵਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਕਦੇ ਕੋਈ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਡਾਕਟਰ ਨੇ 150 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਪਾਇਰਲ

ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਅਜੀਬ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।
ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜੇ. ਡਬਲਯੂ. ਰੈਂਕਿਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਆਖਰਕਾਰ 17 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ਇਹ ਇੱਕ ਗਰਮ ਦਿਨ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀਆਂ ਵਿਅਸਤ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਸਥਿਤ ਸੁੰਦਰ ਜਾਰਜੀਅਨ ਹਵੇਲੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਹਸ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਰੈਂਕਿਨ ਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਦਿਖਾਇਆ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਿਛੋਕੜ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ:
ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਅਤੇ ਅੱਠਭੁਜ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹਨ; ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਅੱਠਭੁਜ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਿਵਾਸ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ ਹੈ।
1797 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਮਾਊਂਟ ਏਅਰੀ ਦੇ ਕਰਨਲ ਜੌਨ ਟੇਲੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟਾਊਨ ਹਾਊਸ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮਾਊਂਟ ਏਅਰੀ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਏਕੜ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਾਗ ਸੀ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕਰਨਲ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਲਦੇ ਅਤੇ ਦੌੜਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਸੀ; ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਕਰਨਲ ਦੀ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਤਸਵੀਰ ਪੇਂਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਨਵੀਂ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕੀ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ਹਿਰੀਕਰਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸਨ।
ਕੈਪੀਟਲ ਲਈ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦੇ ਜੇਤੂ ਡਾ. ਵਿਲੀਅਮ ਥੋਰਨਟਨ, ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਚੋਣ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਸਨ।
19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1797 ਨੂੰ, ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਨੇ 21 ਨਵੰਬਰ, 1796 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੂਲ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਗੁਸਤਾਵਸ ਡਬਲਯੂ. ਸਕਾਟ ਤੋਂ $1,000 ਵਿੱਚ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਨਵੇਂ ਪਲਾਟ ਵਿੱਚ ਸਕੁਏਅਰ 170 ਵਿੱਚ ਲਾਟ 8 ਖਰੀਦਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1813 ਦਾ ਸਕੈਚ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਇਕੱਲਾ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਐਵੇਨਿਊ ਅਤੇ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਦਾ ਕੋਨਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਅੱਜ ਹੈ।

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਲਾਟ ਯੋਜਨਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਤੋਂ, ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਦੇ ਘਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਗਲੀਆਂ ਦੇ ਜੰਕਸ਼ਨ 'ਤੇ ਬਣੇ ਕੋਣ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਵਿਲੱਖਣ ਸ਼ਕਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਹਵੇਲੀ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਿਸ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਡਾ. ਥੋਰਨਟਨ ਦਾ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਅੱਠਭੁਜੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਘਰ ਨੇ ਗਲੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਕੰਮ 1798 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਨਿਰੀਖਣ ਹੇਠ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਜੋ 1800 ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਹਵੇਲੀ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸਰਕਾਰੀ ਸਮਾਜਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਲਈ। ਇਸਦੇ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਵਾਲੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਡੀਸਨ, ਜੇਫਰਸਨ, ਮੋਨਰੋ, ਐਡਮਜ਼, ਜੈਕਸਨ, ਡੇਕਾਟਰ, ਪੋਰਟਰ, ਵੈਬਸਟਰ, ਕਲੇ, ਲਾਫਾਏਟ, ਵੌਨ ਸਟੀਯੂਬੇਨ, ਕੈਲਹੌਨ, ਰੈਂਡੋਲਫ, ਵੈਨ ਰੇਂਸੇਲੇਅਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਲੰਘਦੀਆਂ ਸਨ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ 1812 ਦੇ ਯੁੱਧ ਨੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲਪੇਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। 24 ਅਗਸਤ, 1814 ਨੂੰ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸੜਿਆ ਖੰਡਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟੇਲੋ ਦੀ ਦੂਰਦਰਸ਼ਤਾ ਨੇ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ - ਉਸਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਝੰਡੇ ਨਾਲ - ਇੱਕ ਘਰ ਦੇ ਮਹਿਮਾਨ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਹੋਵੇ।
ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਨੇ ਮਾਊਂਟ ਏਅਰੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕੋਰੀਅਰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮੈਡੀਸਨ ਨੂੰ ਹਵੇਲੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਡੀਸਨ 8 ਸਤੰਬਰ, 1814 ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆ ਗਏ।
ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਡੌਲੀ ਮੈਡੀਸਨ ਨੇ ਅੱਠਭੁਜ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਟਾਵਰ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮੈਡੀਸਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਅਧਿਐਨ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ 17 ਫਰਵਰੀ, 1815 ਨੂੰ ਘੈਂਟ ਦੀ ਸੰਧੀ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਗ੍ਰੇਟ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਤ ਹੋਈ ਜੋ ਅੱਜ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਹੈ।
1855 ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੌਨ ਟੇਲੋ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅੱਠਭੁਜ ਹੁਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਟਾਊਨ ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਕਿਰਦਾਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਵੇਲੀ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। 1865 ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। 1866 ਤੋਂ 1879 ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹਾਈਡ੍ਰੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ

ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਟੂਡੀਓ ਨਿਵਾਸ ਵਜੋਂ, ਅੱਠਭੁਜ ਲਗਭਗ 1885 ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਟੇਲੋ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਅਮੈਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਕੱਤਰ ਰਹੇ ਗਲੇਨ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨੇ 1889 ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਬਣੇਗਾ।
ਜਦੋਂ ਆਰਕੀਟੈਕਟਾਂ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਸ ਅਫਰੀਕੀ- ਅਮਰੀਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਵਧੀਆ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਫੁੱਟ ਡੂੰਘਾ ਕੂੜੇ ਦਾ ਢੇਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਸਾਰਾ ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਗੰਦਗੀ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਬੰਦ ਸਨ, ਖਿੜਕੀਆਂ ਟੁੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਟੇਲੋਜ਼ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਜਾਂ ਖਰਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦ੍ਰਿੜ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।
ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਪਤਲੇ ਬਲਸਟਰ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਹਰ ਪੰਜਵਾਂ ਬਲਸਟਰ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਹੈਂਡਰੇਲ ਅਤੇ ਕੈਰੇਜ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੋਡ ਸਟੋਨ ਮੈਂਟਲ ਵੀ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਅੰਡਰਕੱਟ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਚਿੱਪ ਜਾਂ ਦਾਗ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 1799 ਵਿੱਚ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
1 ਜਨਵਰੀ, 1899 ਨੂੰ, ਸੰਸਥਾ ਨੇ ਪੁਨਰਵਾਸ ਕੀਤੀ ਹਵੇਲੀ, ਇਸਦੇ ਤਬੇਲੇ, ਸਮੋਕਹਾਊਸ ਅਤੇ ਬਾਗ਼ ਦਾ ਰਸਮੀ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਲਿਆ।
ਘਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ। ਮੈਨੂੰ ਸਟਾਫ਼ ਨਾਲ ਇੰਟਰਵਿਊ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਗੋਰੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਕਾਲੇ; ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਮਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਅਕਸਰ ਪੁਰਾਣੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਹਨੇਰੇ ਧੱਬਿਆਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਨੀਵਾਂ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਉਤਸੁਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪ੍ਰਚਾਰ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਤੋਂ

ਦੂਰ, ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਤੁਲਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਨੁਭਵ ਹੀ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਉਦੋਂ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਐਲਰਿਕ ਐੱਚ. ਕਲੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜੋ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੀ ਉਪਾਧੀ ਵਾਲਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸੀ। ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਦਾ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਅਮਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਕੰਪਲੈਕਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਲਮਾ ਮੇਅ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਸੀ, ਜੋ ਇਸਦੀ ਕਿਊਰੇਟਰ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦਰਬਾਨਾਂ ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਸਟਾਫ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਦੇ- ਕਦੇ ਰਸਮੀ ਡਿਨਰ ਜਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅ ਨੂੰ ਭਰਮ ਜਾਂ ਭੂਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਸੱਚਾਈ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਿਰਤਾਂਤ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਾਜ਼ਾ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵੱਡਾ ਝੂਲਾ ਝੂਲਾ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਫੋਅਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਸਨ; ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ। ਇੱਕ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅ, ਪੋਰਟਰ ਐਲਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰੈਡਲੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਬੇਰੋਕ ਧੂੜ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਲੇ, ਜੋ ਕਿ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਨਤਾ ਲਈ ਬੰਦ ਸੀ। ਪਟੜੀਆਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ "ਕੋਈ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ, ਫਰਸ਼ ਦੇ ਪਾਰ ਟਿਪਟੋਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।" ਇਹ ਉੱਥੋਂ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅ ਅਕਸਰ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਲੈਂਡਿੰਗ 'ਤੇ ਵੀ "ਠੰਢ" ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ।
ਕੇਅਰਟੇਕਰ ਮੈਥਿਊ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ।
ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਐਥਲ ਵਿਲਸਨ ਨੇ ਕਲੋਕਰੂਮ ਵਿੱਚ "ਠੰਢ" ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ।
ਪੋਰਟਰ ਐਲਨ 1962 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ "ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਭਾਰੀ ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ

ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਮਾਰਚ, 1963 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਨੂੰ "ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੱਲਦੇ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।" ਇਹ ਸਵੇਰੇ 9:30 ਵਜੇ ਵਾਪਰਿਆ।
ਪੋਰਟਰ ਬ੍ਰੈਡਲੀ ਨੇ ਕਰਾਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣੀ। ਇਮਾਰਤਾਂ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਐਲਰਿਕ ਐੱਚ. ਕਲੇ 1962 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬੰਦ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਪਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਇਸਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਾਰਪੇਟ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਲਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀ ਡਿੱਗ ਪਈ ਸੀ।
ਕਲੇ, ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਉੱਪਰ ਚਲਾ ਗਿਆ; ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਕਾਰਪੇਟ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਇਸਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਲਾਈਟ ਕੰਟਰੋਲ ਹਨ।
ਉਸੇ ਪਲ, ਉੱਪਰਲੀ ਮੁੱਖ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ (ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਗਿਆ ਸੀ) ਉਸਨੇ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਤੁਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇੰਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਵਿੱਚਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਕਰੰਟ ਲਗਾ ਲਿਆ। ਪੌੜੀਆਂ ਭਾਰੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਸਨ।
ਫਰਵਰੀ 1963 ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਾਰਟੀ ਹੋਈ। ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਲੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਚਾਬੀ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਸੀ। ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਦਾ ਖਾਕਾ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਰੀਖਣ ਤੋਂ ਲੁਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦਾ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਕੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸਵੇਰੇ 3:00 ਵਜੇ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕਲੇਅ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅੱਠਭੁਜ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸੀ। ਕੰਟਰੋਲਰ, ਮਿਸਟਰ ਵੂਵਰਟਨ ਨੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਇੱਕ

ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਕੁਝ ਦੁਬਾਰਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਵੇਰੇ 7:00 ਵਜੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਅੱਠਭੁਜ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਪਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਲਾਈਟਾਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਜਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕਲੇ ਕੋਲ ਚਾਬੀ ਇਕੱਲੀ ਸੀ!
“ਮਿਸਟਰ ਕਲੇ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਅਜੀਬ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?”
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ," ਕਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਹੱਸਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਦਿਅਕ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਨਕੈਨੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਵਾਗਤਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ।
"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਮੋਢੇ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਵਾਪਰੇ।"
ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਵਿੱਚ ਦੋ ਭੂਤ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਚੀਕਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਫਰਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਬਾਹਰ ਮਾਸ-ਮਾਸ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਦੀ ਆਤਮਘਾਤੀ ਧੀ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਸੈਰਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਆਨੰਦ ਆਇਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਭਾਰੀ, ਦੋਸ਼ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰੇ ਕਦਮ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਛੁਡਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਜਿਸਨੇ ਘਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਹਨੇਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਸਿਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ

ਦੱਖਣ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰੇਲ ਕੰਡਕਟਰ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਸੀ। ਜੋਅ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲਾਲਟੈਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ; ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨੇ ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰੇਲਵੇ ਟਰੈਕ ਦੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਮਾਣਮੱਤਾ ਬਣਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਲਾਲਟੈਣ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਾਯੂਮੰਡਲੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਭੂਤ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਝੂਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਫਿਰ 1964 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਦਿਨ, ਇਹ ਦੰਤਕਥਾ ਹਕੀਕਤ ਬਣ ਗਈ ਜਦੋਂ ਦੱਖਣ ਪੂਰਬੀ ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਬੀਚ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਕੱਤਰ ਬਿਲ ਮਿਚਮ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਆਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਖੇਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਹੋਟਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਬੰਧ ਦਫ਼ਤਰ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਮਿਚਮ ਨੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਭੂਤ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ - ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂ ਕਿ ਮਸ਼ਹੂਰ "ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ" ਕੀ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਹੈ।
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਮਿਚਮ ਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੀਚ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਅਤੇ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਕਾਲਜ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪਾਂਸਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਰੈੱਡ ਕਾਰਪੇਟ ਵਿਛਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ।
ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਦਾ ਇੰਨੇ ਸ਼ਾਹੀ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਪੂਰੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰੈਸ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ ਦੁਆਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦਾ ਭੂਤ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਸਾਰੇ ਧਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਵਾਗਤ ਸੀ।

ਜੇ ਇਹ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਰੇਲਵੇ ਟਰੈਕ ਦਾ ਮੋੜ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਕੋ ਸਟੇਸ਼ਨ (ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੀਲ ਬਾਹਰ) ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਣਸੁਖਾਵਾਂ ਅਤੇ ਆਮ ਟ੍ਰੈਸਲ ਹੁੰਦਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਮਈ 1964 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਥਾਨ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਸਮੂਹ ਹਰ ਸਮੇਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੀ ਭੂਤੀਆ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹੁੰਚਦੇ ਸਨ।
ਬਿਲ ਮਿਚਮ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਸਿਰ ਰਹਿਤ ਭੂਤ ਅਤੇ ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੇ ਉਸੇ ਭੂਤ ਦੀ ਭਾਲ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਹਫ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੀ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅਠੱਤਰ ਵੱਖਰੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਛਪੀਆਂ।
ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਮੁਹਿੰਮ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ, ਵਿਲੀਅਮ ਐਡਵਰਡ ਕੌਕਸ, ਜੂਨੀਅਰ, ਤੋਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਪੱਤਰ ਅਤੇ "ਦ ਮੈਕੋ ਗੋਸਟ ਲਾਈਟ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਮਿਸਟਰ ਕੌਕਸ ਨੇ ਅਜੀਬ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ: ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ, ਐਨ.ਸੀ. ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਇੱਕ ਮਨਪਸੰਦ "ਭੂਤ ਕਹਾਣੀ" "ਜੋ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੀ ਘੋਸਟ ਲਾਈਟ" ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਕੋਸਟ ਲਾਈਨ ਰੇਲਰੋਡ 'ਤੇ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਤੋਂ ਬਾਰਾਂ ਮੀਲ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ, ਮੈਕੋ, ਐਨ.ਸੀ. ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ।
30 ਜੂਨ-1 ਜੁਲਾਈ, 1949 ਨੂੰ, ਇਸ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ। ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਟੈਸਟ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਸਹੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਦੀ ਸਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।
ਇਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਭੂਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ "1867 ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਤੋਂ ਦੇਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।" ਇਸਦੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਦ ਸਟੋਰੀ ਆਫ਼ ਦ ਕੋਸਟ ਲਾਈਨ, 1830–1948" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਪੈਂਫਲਿਟ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਆਮ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਇਹ 25-ਵਾਟ ਦੀ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਲਾਈਟ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਟਰੈਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਨਿਰੀਖਕ ਵੱਲ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਿਰੀਖਣ ਬਿੰਦੂ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਉਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਟਰੈਕ, ਉਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਦੋਹਰੇ, ਯੂਐਸ ਹਾਈਵੇਅ 74-76 ਅਤੇ ਯੂਐਸ ਹਾਈਵੇਅ 19 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਸੜਕ ਮਾਰਗ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੰਡਕਟਰ ਬਾਲਡਵਿਨ, ਜਿਸਦਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੈਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।. . .

ਰਾਤ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ "ਕੁਦਰਤੀ" ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੌਕਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ:
ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਮ ਸਹਿਮਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲਾਈਟਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਦੁਰਲੱਭ ਕਾਰਨ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਲੌਕਿਕ, "ਇਗਨੀਸ ਫੈਟੂਅਸ," ਆਦਿ, ਇਸ ਨਿਰੀਖਕ ਦੁਆਰਾ ਮਾਕੋ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਧੇਰੇ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਪਾਏ ਗਏ। ਮੋਬਿਲ ਸਰਵਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਗੈਰ-ਵਚਨਬੱਧ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਗਾਹਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ "ਕਦੇ ਵੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ।" ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਵਿਲੇਟ ਸਰਵਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਾਲਕਣ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਐਲ. ਬੈਂਟਨ, ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ "ਅਲੌਕਿਕ ਮੂਲ" ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਕੋ ਵਿਖੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਦੀ ਅਜੀਬ ਦਿੱਖ ਘੱਟ ਜਾਂ ਵੱਧ ਇੱਕ ਬਾਅਦ ਦਾ ਸੰਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ "ਅਕਸਰ ਇਸਨੂੰ 60 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਲੱਦਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇਖਦੇ ਸਨ।"
"ਮਾਕੋ ਲਾਈਟ", ਜਾਂ ਮੂਲ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਮੂਲ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਅਜੇ ਵੀ ਅਧੂਰਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਮ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਦੂਰ ਦੇ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ (ਜਾਂ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਅਲੌਕਿਕ ਮੂਲ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਦੀ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜਿੱਥੇ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲਜ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ "ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਰਹੱਸਾਂ ਦੇ ਖੇਤਰ" ਵਿੱਚ ਭੇਜਣਾ ਹੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਮਿਸਟਰ ਕੌਕਸ ਦੇ 1949 ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਿਹਨਤੀ ਪ੍ਰਯੋਗ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ।
ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ (ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ) ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦ ਸ਼ਾਰਲੋਟ ਆਬਜ਼ਰਵਰ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਬਰਫ਼ਬਾਰੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ:
ਕੀ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਬੁੱਢੇ ਜੋਅ ਨੂੰ ਡਰਾ ਕੇ ਭੂਤ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਸਾਊਥ ਈਸਟਰਨ ਐਨ.ਸੀ. ਬੀਚ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੇ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਨੂੰ ਓਲਡ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਭੂਤ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ।

ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਬਿਲ ਮਿਚਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਨੂੰ ਓਲਡ ਜੋਅ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਹੋਲਜ਼ਰ 1 ਮਈ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਅਧਿਐਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇਗਾ।
1867 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੁਆਰਾ ਝੂਠੇ ਸਿਗਨਲਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਝੰਡੀ ਦਿਖਾਉਣ, ਹਨੇਰੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਲਾਲਟੈਣ ਲਹਿਰਾਉਣ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੁਹਰਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।
ਬਾਲਡਵਿਨ, ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ, ਮੈਨਚੈਸਟਰ ਅਤੇ ਔਗਸਟਾ ਰੇਲਰੋਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੰਡਕਟਰ, ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੀ ਰਾਤ ਇੱਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਸੀ। ਡੱਬਾ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਾਲਡਵਿਨ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਰਹੀ ਇੱਕ ਯਾਤਰੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ ਫੜ ਲਈ।
ਪਰ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਸਿਗਨਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਏ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ, ਬਾਲਡਵਿਨ ਦਾ ਸਿਰ ਵੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਿਗਨਲ ਲੈਂਟਰ ਪਟੜੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਉਡਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਹ ਚਮਕਦਾ ਰਿਹਾ।
ਹਾਦਸੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਬਰੰਸਵਿਕ ਕਾਉਂਟੀ ਦੇ ਮਾਕੋ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਰੇਲ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਆਈਆਂ।
ਮਾਕੋ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਟ੍ਰੇਨਮੈਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਲਾਲਟੈਣਾਂ, ਇੱਕ ਹਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਾਲ, ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਉਲਝਣ ਜਾਂ ਧੋਖਾ ਨਾ ਖਾਣ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੰਭੀਰ ਨਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਦਦਗਾਰ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਸਟਾਰ-ਨਿਊਜ਼ ਦੀ ਮਹਿਲਾ ਸੰਪਾਦਕ, ਥੇਰੇਸਾ ਥਾਮਸ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਖੁਦ ਕੁਝ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ। 8 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ:
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ ਦੇਖੀ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ? ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਯਾਨੀ ਕਿ? ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੋਅ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਕੋ ਵਿਖੇ ਰੇਲ ਪਟੜੀ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਲਾਲਟੈਣ ਨੂੰ ਝੂਲਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ, ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ, ਜੋ ਕਿ 29 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ।
ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਲਿਖੋ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਭੇਜੋ, ਜਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕਾਲ ਕਰਕੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ।

ਫਿਰ ਔਰਤ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਸ ਥਾਮਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ:
ਉਸਦੀ [ਸ਼੍ਰੀ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੀ] ਪਤਨੀ ਵੀ ਉਸਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮਨਮੋਹਕ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਸ ਦੀ ਕੈਥਰੀਨ ਦ ਗ੍ਰੇਟ ਦੀ ਪੜਪੋਤੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦਾ ਜਨਮ ਕਾਉਂਟੇਸ ਕੈਥਰੀਨ ਬੁਕਸੋਵੇਡੇਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਤਾਲਵੀ ਐਲਪਸ ਵਿੱਚ ਟਾਇਰੋਲ ਦੇ ਮੇਰਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ - ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ? - ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਪੇਂਟ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਮੇਰੀ ਫੇਰੀ ਅਜੇ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਦੂਰ ਸੀ, ਪਰ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਪਹੀਏ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ।
ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਟਨਾ ਦੇ ਅਸਲ ਗਵਾਹਾਂ ਲਈ ਥੈਰੇਸਾ ਥਾਮਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਨਤੀਜੇ ਆਏ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਖੜ੍ਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ ਸੀ, ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ। ਮਿਸ ਥਾਮਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਛੁਪਾਇਆ ਨਹੀਂ। 12 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ:
ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਾਕੋ ਵਿਖੇ ਓਲਡ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ - ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਤਸੁਕ ਵੀ ਹਨ।
ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ 211 ਔਰੇਂਜ ਸਟਰੀਟ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੈਰੀ ਮੂਰ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਲ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਵਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ ਹੈ।
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬੱਦਲਵਾਈ, ਧੁੰਦਲੀ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਰਾਤ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਧੁੰਦਲੀ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ "ਨੀਲੇ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਲਾਟ ਵਾਂਗ" ਸੀ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਟਰੈਕ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਟ੍ਰੈਸਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੇੜੇ ਆ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਟ੍ਰੈਸਲ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲਗਭਗ 10 ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੈਲਮਾ ਡੌਟਰੀ, 6 ਸ਼ੀਅਰਵਾਟਰ ਡਰਾਈਵ, ਰਾਈਟਸਵਿਲ ਬੀਚ, ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਸੰਤ ਦੀ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਲਗਭਗ 7 ਜਾਂ 8 ਵਜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲਗਭਗ ਗੋਡਿਆਂ ਦੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਝੂਲਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਜੈਕਸਨ, 172 ਕੋਲੋਨੀਅਲ ਸਰਕਲ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਜੋ ਕਿ ਆਸਟਰੀਆ ਦੇ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਈ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਇੱਕ

"ਚਮਕਦਾਰ ਚਮਕ" ਸਥਿਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ।
ਡਿਕਸੀ ਰੈਂਬਿਊ, 220 ਫੀਫਰ ਐਵੇਨਿਊ, ਨੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਸਵੇਰੇ 1 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ "ਅਸਲ ਹਨੇਰਾ" ਸੀ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਟਰੈਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲਾਲ ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਇਹ ਪੀਲੀ ਚਿੱਟੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਹੋਰ ਵੀ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਲਾਲ ਅਤੇ ਚਿੱਟੀ ਮਿਸ਼ਰਤ ਸੀ।
ਉਹ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪਟੜੀ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਰੇਲ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਲਗਭਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਲਗਭਗ 10 ਫੁੱਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇਹ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇਸ ਵੱਲ ਤੁਰੇ, ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਾਰ ਹੁੰਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਵਿਨ ਕਲਾਰਕ, 406 ਗ੍ਰੇਸ ਸਟਰੀਟ, ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਨਰਸ, ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ 15 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਬੱਦਲਵਾਈ, ਮੀਂਹ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਸੀ। ਉਹ ਪਟੜੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ ਅਤੇ "ਇਹ ਪੂਰੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਆ ਰਹੀ ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਲਾਰਕ ਨੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ "ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਰੰਗ" ਦੱਸਿਆ।
"ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਭੱਜ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਦੇਖੇ ਹਨ ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ ਸੀ।"
ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਬੀਚ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੇਸ ਵੀ. ਡੇਲ ਕੋਲ ਵੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਰਾਤ ਫੇਏਟਵਿਲੇ ਤੋਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਘਰ ਆਏ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ: “ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਕੱਟ ਆਫ ਛੱਡ ਕੇ 74-76 ਹਾਈਵੇਅ ਵੱਲ ਵਧੇ, ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗੀ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ...” ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਇੱਕਦਮ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਸੜਕ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਈ, ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹੈ। ਪਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਇਹ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਸਕਰਣ ਸੁਣੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ।"

ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਮਿਸ ਥਾਮਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੂਰਾ ਕਾਲਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ ਸੀ।
ਸਨੀਡਜ਼ ਫੈਰੀ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਜੋਰੀ ਐੱਚ. ਰਾਈਜ਼ਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ: “ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਾਂ ਲਗਭਗ ਡੇਢ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ, ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਕੈਂਪ ਲੇਜੇਊਨ ਵਿਖੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਨੇਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕੋਰਪਸਮੈਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੇਖੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਲਗਭਗ 10:30 ਵਜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਗੇਂਦ ਦੇ ਖੇਡ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਮਾਕੋ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ।
"ਅਸਮਾਨ ਬੱਦਲਵਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹਲਕੀ ਧੁੰਦ ਪੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕਾਰ ਟਰੈਕ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ, ਟਰੈਕ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਕੋਰਪਸਮੈਨ ਟਰੈਕ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ।" "ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਮੱਧਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਟ੍ਰੈਕ ਤੋਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਮੀਲ ਤੁਰੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ।"
"ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸਾਡੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਆ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਟਰੈਕ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਹਿੱਲ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਹੀ ਕਰੇਗੀ।"
"ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਣ ਲੱਗੇ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਲੰਘੀ, ਇਹ ਉੱਪਰ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਘੁੰਮ ਗਈ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ ਹੋ ਗਈ, ਅਸੀਂ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ।"
"ਇਹ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਲੰਘ ਨਹੀਂ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਟੜੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵਾਪਸ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ।"
"ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਟਰੈਕ ਤੋਂ ਦੂਰ ਗਏ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਪਸ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ-ਅੱਗੇ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।"

ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਚਿੱਠੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। 22 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ, ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਅੱਧਾ ਕਾਲਮ ਛਾਪਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸ ਥਾਮਸ ਨੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਛਾਪਿਆ ਜਿਸਨੇ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਸਨ:
ਉਹ ਜੇ. ਐਵਰੇਟ ਹਗਿੰਸ ਹੈ, ਘਰ ਦਾ ਪਤਾ 412 ਮਾਰਕੀਟ ਸਟਰੀਟ, ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਬਿਲ ਮਿਚਮ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: “ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਭੂਤ ਸਰਵੇਖਣ' 'ਤੇ ਲੇਖ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਕੋ ਲਾਈਟ ਦੇਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਓਲਡ ਜੋਅ ਨੂੰ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਫੜਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।
"1 ਅਤੇ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਦਾ ਸਾਥੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਮਾਕੋ ਸਟੇਸ਼ਨ ਗਏ। ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ, 1 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੀ, ਜਦੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। 10:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਟਰੈਕ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 100 ਗਜ਼ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਪੀਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ (ਇਹ ਦੂਰੀ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ)। ਇਹ ਟਰੈਕ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 10 ਫੁੱਟ ਉੱਪਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਫਿਰ ਇਹ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਰ ਗਿਆ।"
“ਰੌਸ਼ਨੀ ਸ਼ਾਇਦ ਲਗਾਤਾਰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਕਿੰਟਾਂ ਤੱਕ।
"ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਦੋ ਵਾਰ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਟ੍ਰਾਈਪੌਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕੈਮਰਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਨਾ ਪਿਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਤੀਜੇ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਏ। ਤਸਵੀਰਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ - ਹਰੇਕ ਰੰਗ ਪਾਰਦਰਸ਼ਤਾ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਥਾਂ - ਪਰ ਉਹ ਤਸਵੀਰਾਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਕਾਪੀਆਂ ਬਣਾਵਾਂਗਾ।"
"ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬਾਰੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੇਰਵੇ ਨੋਟ ਕੀਤੇ। ਹਾਈਵੇ 74 'ਤੇ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜੋ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਜੋਅ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਲਾਈਟਾਂ ਹੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੁਰਾਣੇ ਜੋਅ ਨੂੰ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਆਟੋ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਨਾਲੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਰੰਗ ਪੀਲਾ ਸੀ।"
"ਦੂਜਾ, ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਜੋ ਹੋਰ ਵੀ ਚਮਕਦਾਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਮਾਕੋ ਲਾਈਟ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚਮਕਦਾਰ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੌਲੀ-

ਹੌਲੀ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੀਜਾ, ਮਾਕੋ ਲਾਈਟ ਰੇਲਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਰੇਲਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਸਿਰਫ਼ ਪਟੜੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਛੋਟੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਟੜੀ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।"
"ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇੱਕ ਵਾਰ 1956 ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਧੇਰੇ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ।"
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦਾ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਗਿਆ, ਪ੍ਰੈਸ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। 26 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ, ਆਰਨੋਲਡ ਕਿਰਕ ਨੇ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਸਟਾਰ-ਨਿਊਜ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ:
ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬਰੰਸਵਿਕ ਕਾਉਂਟੀ ਪਿੰਡ, ਜੋ ਕਿ ਯੂਐਸ ਹਾਈਵੇਅ 74 ਤੋਂ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੀਲ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੀ "ਭੂਤ ਰਾਜਧਾਨੀ" ਵਜੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਦਰਜਨ ਵਸਨੀਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦਰਮਿਆਨੇ ਕਿਸਾਨ ਸਨ, ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਰਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ "ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ" ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਣ ਕਾਰਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣਾ ਪਿਆ।
ਜਦੋਂ ਕਿ ਹਲਕੇ ਅਤੇ ਬੁੱਢੇ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ, ਮਾਕੋ ਦੇ "ਭੂਤ" ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਹੋਲਜ਼ਰ ਦਾ ਪੋਰਟ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ। ਨਿਊ ਹੈਨੋਵਰ ਅਤੇ ਬਰੰਸਵਿਕ ਕਾਉਂਟੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਸਬਿਆਂ ਦੇ ਮੇਅਰ, ਦੋਵਾਂ ਕਾਉਂਟੀਆਂ ਦੇ ਕਾਉਂਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬੁੱਧਵਾਰ ਸ਼ਾਮ 7:43 ਵਜੇ ਨਿਊ ਹੈਨੋਵਰ ਕਾਉਂਟੀ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ "ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ" ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਆਉਣ 'ਤੇ ਹੋਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਹਨ।
ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਲਾਲਟੈਣਾਂ—ਇਸ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ 1,000 ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਗੇ, ਜੋ ਕਿ ਢੁਕਵੇਂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਗਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਗੇ! ਇਹ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੁਆਰਾ ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪੌਦਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿੱਘ ਦੇਣ ਲਈ ਖਰੀਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਦੀ ਧੂਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਨਿਊ ਹੈਨੋਵਰ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਲਾਸ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ "ਦ ਬੈਲਾਡ ਆਫ਼ ਓਲਡ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ" ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਜਨਤਕ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ।
ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪਾਰਟੀ ਸੀ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਾਉਂਦੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਮਾਕੋ ਵੱਲ ਭੱਜਣ ਅਤੇ ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਨਤੀਜੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸਨ।
ਇਹ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਜੋ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਸਟਾਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ:
ਇੱਕ ਅਣਚਾਹੇ ਬੁੱਢੇ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਨੇ ਬੁੱਧਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੂਤ ਵਰਗੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਸ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬਰੰਸਵਿਕ ਕਾਉਂਟੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰੇਲ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਅੰਦਾਜ਼ਨ 250 ਵਿਅਕਤੀ ਮਸ਼ਹੂਰ "ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ" ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਪਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਘੂਰਦੇ ਰਹੇ।
ਪਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵੀ ਝਪਕੀ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ।
ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਮੌਤ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੇ ਐਲਾਨੇ ਗਏ ਦੌਰੇ ਨੇ ਮਾਕੋ ਦੇ ਕੁਝ ਦਰਜਨ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। 10 ਵਜੇ ਤੱਕ, ਤੰਗ ਮਾਕੋ ਸੜਕ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦਰਜਨਾਂ ਕਾਰਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਰੋਮਾਂਚ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੈਂਕੜੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਰੇਲਵੇ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ ਸਨ।
ਜੇ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਨੇ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦਰਜਨਾਂ ਟਾਰਚਾਂ ਅਤੇ ਬੈਟਰੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਟਰੈਕ ਤੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਮੀਲ ਹੇਠਾਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ, ਟਾਰਚਾਂ ਅਤੇ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਨੂੰ "ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ" ਸਮਝ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਮੀਦ ਜਾਗੀ ਕਿ ਰਹੱਸਮਈ ਚਮਕ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ।
ਟਰੈਕ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜੀਪ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਨੇ ਰੌਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਟਰੈਕ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਦੌੜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਨੇ ਇੱਕ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਪਲ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਜੁਗਨੂੰ ਨੂੰ "ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ" ਸਮਝ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੀਕ ਛੱਡੀ ਜੋ ਹਨੇਰੇ ਨੂੰ ਕੱਟਦੀ ਹੋਈ ਸੀ।

ਬੁੱਧਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੀ ਮਾਕੋ ਫੇਰੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰਾਂ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟਰਾਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਰਾਤ ਨਿਊ ਹੈਨੋਵਰ ਕਾਉਂਟੀ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸਨ।
ਕਰਾਸਿੰਗ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਦੂਜੀ ਫੇਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ "ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ" ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਖੇਡਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸ਼ੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਏ ਬਿਨਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।
ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਕੱਲੇ ਪਟੜੀਆਂ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਭੀੜ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਭੀੜ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਲੋਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵਾਪਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਚੀਜ਼ ਸੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰੈਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਦਾ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਦਸ ਵਜੇ, ਬੀਚ 'ਤੇ ਬਲਾਕੇਡ ਰਨਰ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਕਲੀਗ ਲਾਈਟਾਂ ਅਤੇ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫੋਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬੈਟਰੀ ਸਥਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਭੂਤ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਆਏ ਸਨ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਸ ਥਾਮਸ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸਲ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਹੋਰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਆਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਬੀਮਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਵਿਲੀਅਮ ਮੈਕਗਰਟ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ "ਖੁਸ਼" ਕਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਰੇਲਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾਕੋ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ।
ਮਾਰਗਰੇਟ ਬ੍ਰੇਮਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀ ਉਸਨੂੰ "ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਵਾਲੀ ਲਾਲਟੈਣ ਵਾਂਗ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਹਿੱਲਦੀ ਹੋਈ" ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਮਿਸਟਰ ਬ੍ਰੇਮਰ, ਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਪਟੜੀ ਦੇ ਪਾਰ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੀ ਵੇਖੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਦੀਵੇ ਵਾਂਗ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਨੇੜੇ ਆਈ, ਤਾਂ ਇਹ ਭੜਕ ਉੱਠੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੋਚਣ

ਤੇ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਕੁਝ ਅਜੀਬ - ਅਚਾਨਕ ਹਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਵਹਾਅ ਜਾਪਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।"
"ਕੀ ਉੱਥੇ ਸੀ?" ਮੈਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਰੇਲਗੱਡੀ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਗੱਡੀ ਪਟੜੀ ਦੇ ਪਾਰ ਨਾ ਹੁੰਦੀ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੌਰਾ ਕੋਲਿਨਜ਼ ਅੱਗੇ ਵਧੀਆਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਟ੍ਰੈਸਲ 'ਤੇ ਸੀ ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਵਜੋਂ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮੁੰਡੇ ਤੋਂ ਛੇ ਫੁੱਟ ਦੂਰ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ
- ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ! ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਲਿਨਜ਼, ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਧੁੰਦਲੇ ਮੌਸਮ ਨੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ।
ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਫਿੰਚ ਆਈ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਲੱਗਿਆ," ਉਸਨੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਪਾਰ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ - ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ - ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਦੋ ਚਮਕਦਾਰ ਲਾਈਟਾਂ ਦੇਖੀਆਂ। ਇਹ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਕਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਲਾਲ ਲਕੀਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਦੇਖੀ ਜੋ ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ ਨਾਲ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਇਹ ਇੱਕ ਨੰਗੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿੰਚ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਸਿਰ ਸੀ... ਬਸ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿੰਚ?" ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮੇਸਨਬਰੋ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਕਦਮਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ - ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਭੂਤ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿੰਚ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਸੋਚਦਿਆਂ ਕਿ ਕੀ ਸਥਾਨਕ ਦੰਤਕਥਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ - ਜਾਂ ਕੀ ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਵੇਖੀ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿੰਚ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੁੰਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇਖਿਆ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਆਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ," ਮੇਰੇ ਅਗਲੇ ਜਾਣਕਾਰ, ਮਿਸਟਰ ਟਰਸਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸੱਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗਿੱਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮੀਲ ਦੂਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਪਹੁੰਚ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ। ਇਹ ਟਰੈਕ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਫੁੱਟ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਉਸ ਉਚਾਈ ਦੇ ਲਗਭਗ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਬਾਂਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
"ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪੀਲਾ ਚਿੱਟਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਗੁਲਾਬੀ ਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਆਮ ਕਾਰ ਦੀ ਹੈੱਡਲਾਈਟ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ, ਹੈ ਨਾ?"
ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਹੈੱਡਲਾਈਟ ਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਿਰੀਅਮ ਮੂਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਧੁੰਦਲੀਆਂ, ਨਮੀ ਵਾਲੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਵਿੱਚ। "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਗੂੰਜ ਉੱਠੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਇੱਕ ਦੀਵਾ ਸੀ ਜੋ ਹੌਲੀ ਗਤੀ ਵਿੱਚ ਝੂਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਠੰਡੇ ਪਸੀਨੇ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਮੈਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਈ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਈ.ਐਸ. ਕਪਤਾਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੁਸਤ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿੱਦੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸੁਚੇਤ ਸੀ। ਉਹ ਐਟਲਾਂਟਿਕ ਤੱਟ ਲਾਈਨ 'ਤੇ ਮਾਲ ਢੋਣ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਨਿਆਗਰਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਫਾਲਸ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
"ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸੈਂਕੜੇ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਝੰਡੀ ਦਿੰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ - ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੱਲਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੀ ਲਾਲਟੈਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਟਗਨ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਗਿਆ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਇੰਨੀ ਚਮਕਦਾਰ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਮੈਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਇਹ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।"

“ਕਬਰਸਤਾਨ?” ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕਬਰਸਤਾਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। "ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਆ ਗਏ ਹੋ, ਮਿਸਟਰ ਕਪਤਾਨ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।"
"ਓਹ, ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ - 1929 ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ। ਸਵੇਰ ਦੇ ਦੋ ਵੱਜੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਛੇ ਫੁੱਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖਿਆ?"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਲਾਟ ਦੇਖੀ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਲਾਟ ਬਲ ਰਹੀ ਸੀ।"
"ਲੈਂਟਰਨ ਵਾਂਗ?"
"ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ ਵਾਂਗ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਕਪਤਾਨ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਗਵਾਹ, ਸੰਪਾਦਕ ਥਾਮਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਖੁਦ, ਵੱਲ ਮੁੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਆਰ. ਰਿਚ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਿੰਟ ਮੰਗਿਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।
“ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ,” ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਚ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਰੌਬਰਟ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ ਪੁੱਤਰ ਲਾਈਟ ਦੇਖਣ ਲਈ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਗਿਆ। ਅਚਾਨਕ ਕਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਦੋ ਲਾਈਟਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਹ ਗੋਲ ਸਨ ਅਤੇ ਚਮਕਦੀਆਂ ਅਤੇ ਚਮਕਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ - ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਉਹ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲਟਕ ਗਈਆਂ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਚਲੀ ਗਈ, ਦੂਜੀ ਰੁਕ ਗਈ। ਇਸ ਪਲ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਠੰਡੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।”
"ਮਿਸ ਥਾਮਸ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰੋਗੇ?"
"ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ," ਸਟਾਰ-ਨਿਊਜ਼ ਦੀ ਮਹਿਲਾ ਸੰਪਾਦਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਜਣੇ ਸੀ, ਸਾਰੀਆਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਟ੍ਰੈਸਲ 'ਤੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾਂਗੇ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਮਾਫੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ?"
"ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਹੀ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ।"

"ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਕੁੱਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣ। ਅਸੀਂ ਟਰੈਕ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਕੱਚੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਗੱਡੀ ਖੜੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਸਦੀ ਚਮਕ ਪੀਲੀ ਸੀ। ਫਿਰ, ਅਚਾਨਕ, ਦੋ ਲਾਈਟਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ, ਰਾਤ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਝੂਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।"
"ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਲਾਈਟਾਂ ਲਾਲ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਕਾਰ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਰੇਲਗੱਡੀ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਲਾਈਟਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਜਿਵੇਂ ਅਚਾਨਕ ਲਾਈਟਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਇੱਕ ਲਾਈਟ ਨੇ ਟਰੈਕ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਚਾਪ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਘਾਹ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਜੋਅ ਦੀ ਲਾਲਟੈਣ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕੀ ਦੇਖਿਆ?"
"ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।"
ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ। ਸਮੂਹਿਕ ਹਿਸਟੀਰੀਆ? ਸਵੈ-ਹਿਪਨੋਸਿਸ? ਸੁਝਾਅ? ਕੀ ਇਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ?
ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ ਆਪਣੇ ਖਾਸ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਲੱਖਣ ਸੀ, ਪਰ ਹੋਰ ਵੀ ਲਾਈਟਾਂ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਦੁਖਾਂਤ ਵਾਪਰੇ ਹਨ। ਕੋਲੋਰਾਡੋ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਊਰਜਾ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗਲੋਬ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਊਰਜਾ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਸਿਰਫ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਮਾਨਸਿਕ ਠੰਢ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਾਟ, ਅਖਬਾਰ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦੋ ਲਾਈਟਾਂ - ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੋਅ ਦੀ ਲਾਲਟੈਣ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਵਾਲੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੀ ਹੈੱਡਲਾਈਟ - ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਕੇਸ ਨੂੰ ਜੋੜਦੇ ਹਨ।
ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਬੋਗਡੇਨ ਹਾਲ ਵਿਖੇ, ਹਰ ਉਮਰ ਦੇ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸੌ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਾਕੋ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਟਰੈਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਦੇ ਸਦਮੇ ਨੇ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦਾ ਈਥੇਰਿਕ ਸਵੈ ਦੁਖਾਂਤ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਚਿਪਕ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ 'ਤੇ ਦਰਜ "ਈਥਿਰਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ" ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਆਪਣਾ ਕੋਈ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭੂਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਭੂਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਯਤਨਾਂ ਦੀ ਵਿਅਰਥਤਾ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਮੈਂ ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਤੁਲਨਾ ਦੂਜੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ "ਬੁਣਾਈ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ" ਨਾਲ ਕਰਕੇ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੂਲ ਲੋਕ-ਕਥਾ ਸਹੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਜੋਅ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ - ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਣ-ਜੋੜੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਦੌੜਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਉਸਦੀ ਸੋਚ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।
ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਜੋਅ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ ਕਿ ਹੁਣ ਲਾਈਨ 'ਤੇ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਚਾਨਣ ਲਹਿਰਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ ਲਈ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਆਈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਮਨਪਸੰਦ ਮਾਧਿਅਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਫਿਰ, ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਭੂਤ ਉਸਦੇ ਇਨਾਮ 'ਤੇ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਟ੍ਰੈਸਲ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਰੇਲ ਟ੍ਰੈਕ ਛੱਡ ਦੇਵੇ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਹ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮੋਟੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੈਂ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਪਬਲਿਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਫਾਈਲਾਂ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਰੋਤਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਬਿਲ ਮਿਚਮ ਨੇ 1866 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਪੜ੍ਹਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਪਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸੀ ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਜੇ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਇੱਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਾਲੇ ਵਾਂਗ ਇੰਨੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਿੱਟ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸਮੇਂ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸੈਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਮੈਂ 1867 ਤੋਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਰਿਕਾਰਡਸ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਖੋਜਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ 1901 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨੌਰਥ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਰੈਜੀਮੈਂਟਸ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਰਚਨਾ ਦੇ ਵਾਲੀਅਮ V, ਪੰਨਾ 602 ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਐਂਟਰੀ ਮਿਲੀ:
ਜੋਸਫ਼ ਬਾਲਡਵਿਨ, ਕੰਪਨੀ ਐਫ, 26 ਵੀਂ ਐਨ.ਸੀ.ਟੀ., ਪੱਟ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ। ਗੈਟਿਸਬਰਗ ਦੀ ਲੜਾਈ। 1 ਜੁਲਾਈ, 1863।
ਇਹ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ, ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜੋਸਫ਼ ਬਾਲਡਵਿਨ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਦਰਅਸਲ, ਰੇਲਵੇ ਟਰੈਕ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਪਰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਪੁਰਾਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਇਸਦੀ ਹੋਂਦ ਯਾਦ ਸੀ। ਬਾਲਡਵਿਨ ਸ਼ਾਇਦ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਵਾਸੀ ਸਨ। ਸਮੇਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ਕਬਰ ਲਈ ਖੰਡਰ ਕਬਰਾਂ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।
ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਤੇ ਦੇਖਣਾ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ!

ਆਰਡਮੋਰ ਬੋਲੇਵਰਡ ਭੂਤ

ਆਰਡਮੋਰ ਬੋਲੇਵਰਡ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁੰਦਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਚੌੜੀ ਗਲੀ ਸੀ, ਜੋ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਘਰ ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਕਈ ਮੀਲ ਦੀ ਦੂਰੀ ਤੱਕ ਲਾਈਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਨ ਦੇ ਆਦੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਸੀ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਮੈਂ ਸਵਾਲ ਵਾਲੇ ਘਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਨ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੇ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਮੁਖੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦਸੰਬਰ 1963 ਵਿੱਚ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੇ ਲਿੰਡਨ ਥੀਏਟਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਪੈਨਲਿਸਟ ਸੀ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਦੀ ਪਛਾਣ ਅਸੀਂ ਹੈਲਨ ਐਲ ਵਜੋਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ:
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਲੋੜ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਅਤੇ ਲੜਾਈ ਸੁਣੀ ਹੈ! ਦੂਜੀ ਰਾਤ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਗਰਟ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਲਗਭਗ 9:30 ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਕੁਝ ਫੁੱਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਸ਼ੈਂਪੇਨ ਕਾਰ੍ਕ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਵੱਜਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ [ਸ਼ੈਂਪੇਨ] ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਡੋਲ੍ਹਦੇ ਸੁਣਿਆ! ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਭ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਭਿਆਨਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਇਆ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਦਾ ਦੂਜਾ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ।
ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਤੁਰੰਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਬਾਰੇ ਬਿਹਤਰ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਮਿਸ ਐਲ. ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਵਿਦਿਅਕ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਲੱਗਦੀ ਸੀ; ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਚਾਲਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹਿਸਟਰੀਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਸਹੀ ਪਤਾ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਲੜੀ ਸੀ ਜੋ ਇਸਦੀ ਜਾਇਜ਼ ਖੋਜ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਅਜਿਹੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਵਿੱਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ।
ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਨੂੰ ਫੰਡ ਖੁਦ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਣੇ ਪਏ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਦੇ ਫੰਡ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ—ਬੋਲਣ ਜਾਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਆਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਤੱਟ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਕੀ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਵਾਪਰਨ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਦੀ ਸੀ? ਨਾਲ ਹੀ, ਕੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਲਕ੍ਰਮਿਕ ਵੇਰਵਾ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ। 23 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ, ਔਰਤ ਨੇ ਹਾਮੀ ਭਰੀ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਦਾ ਪੱਤਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਵੀ ਸੰਜੀਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ:
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਘਰ ਲਗਭਗ ਅਠੱਤੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਆਏ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਧਵਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮੱਧ ਪੱਛਮ ਤੋਂ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਲੈ ਆਈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤੇਜ਼ ਸਰਦੀਆਂ ਕਾਰਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਿਮਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਸਾਡਾ ਘਰ ਫਰਨੀਚਰ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ

ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਸਨੇ ਅੱਠ ਜਾਂ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਘਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇੱਕ ਤੇਲ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਾਲਮ, ਗੁੱਸੇਖ਼ੋਰ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਹੀ ਬਿਆਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਇਹ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਚਾਰ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਫਰਨੀਚਰ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਗਭਗ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਲਿਆ ਸੀ।
ਫਰਨੀਚਰ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ - ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ।
ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦੋ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਗੁਫਾ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫ੍ਰੈਂਚ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਾਲੀਦਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਵੇਹੜੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਹਨ।
ਸਾਡੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ।
ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਉਨੀ ਜਾਂ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ, ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਬਾਹਰ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੇ ਬੰਦ ਫ੍ਰੈਂਚ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੜਕਣ ਅਤੇ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਏ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਤਾਬੀ ਨਾਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸੇ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਬਾਹਰਲੇ ਵੇਹੜੇ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਨੂੰ ਪੇਂਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਪੇਂਟ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲੱਭਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੀ ਖਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ੇ ਪੇਂਟ ਕੀਤੇ ਵੇਹੜੇ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਨਾਲ ਛੂਹਿਆ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਮੇਰੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਚਿਪਕ ਗਿਆ।
ਸਾਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਲਾਈਟ ਸਵਿੱਚ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ!
ਕਈ ਵਾਰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸਵੇਰੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੈਪ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੈਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਇਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਰੈਪ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਰ ਰਾਤ

ਨੂੰ। ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਇੱਥੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਰਹੇ। ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਲਾਕ ਲੈ ਲਿਆ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣ ਮੱਧ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।
ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਕੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਲਗਭਗ 9:00 ਵਜੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਦਸਤਕ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘੁਮਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਲਾਂਡਰੀ ਤੋਂ ਡੇਰੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ "ਇਹ" ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਮੁੜਦਾ ਅਤੇ ਘੁਮਾਉਂਦਾ ਸੀ!
ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ। ਹਰ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ।
ਫਿਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਸੰਗਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲੇ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਗਏ ਹੁੰਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹਨਾਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਸੀ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭੱਜ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ! ਫਿਰ, ਕਈ ਵਾਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ, ਹਰ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਫਰਨੀਚਰ 'ਤੇ ਟੈਪ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। "ਇਹ" ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਫਰਨੀਚਰ 'ਤੇ ਟੈਪ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਟੈਪ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਤੰਗ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਚੀਕਦਾ ਸੀ "ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦੇ!" ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ "ਇਹ" ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੁਝਾ ਕੇ ਸੌਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦਮ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਸੌਂਦਾ ਹਾਂ - ਪਰ ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਦੇ ਭਾਰ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਉੱਠਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਘੇਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਸਿਰਹਾਣੇ ਵਿੱਚ ਦਬਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ! ਮੈਂ ਚੀਕਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ

ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਵੱਸ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਦਮ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਮੈਨੂੰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਰਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ!
ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਸੀ - "ਇਹ" ਮੇਰਾ ਦਮ ਘੁੱਟਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜੀਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਕੇ ਸੌਂਦਾ ਹਾਂ।
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉਹ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।
ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਲਗਭਗ ਛੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਸ਼ੈਂਪੇਨ ਕਾਰ੍ਕ ਦਾ ਫੁੱਟਣਾ ਅਤੇ ਤਰਲ ਪਦਾਰਥ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਡੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ (ਇਹ ਬੁਲਬੁਲਾ ਵੀ ਨਿਕਲਿਆ)।
ਉਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਸੀਟੀ ਵੱਜਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਿਛਲੇ ਮਾਰਚ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਰਾਤ 10:00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਘਰ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਧਮਾਕੇ ਵਾਂਗ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੀਟੀ ਵਾਂਗ ਵੱਜਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਚੀਕਿਆ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ ਤਾਂ ਇਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਸੀਟੀ ਵੱਜਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਮਾਰਚ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਹੀ ਨੋਟ ਸਨ।
ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੀਟੀ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ - ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਧੁਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਡਰੈਸਿੰਗ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਿਲਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੋ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਸਾਡੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਇੰਝ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਕੇਤਲੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ।
ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਲੜਾਈ ਦੀ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦਹੀਣ ਅਤੇ ਬੇਚੈਨ ਸੰਘਰਸ਼ ਸੀ!

ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਕੀਤੀ। ਬਿਲਕੁਲ ਹਨੇਰਾ ਸੀ - ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਲੜਾਈ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ!
ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਭੈਣ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਲੜਾਈ ਨਾਲ ਜਾਗੇ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੇ ਵੇਹੜੇ ਦੇ ਫਰਨੀਚਰ ਦੀ ਹਰ ਸਟਿੱਕ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤੋੜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਤੱਕ ਚੱਲਿਆ। ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਗਏ, ਪਰ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਗਏ। ਵੇਹੜੇ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ੋਰ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਏ ਸੀ - ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਵੇਹੜੇ 'ਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਬਾਹ ਹੋਣ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਇਹ ਭੜਕਿਆ ਹੋਇਆ ਭੂਤ ਬਾਹਰ ਪਿਛਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਅਤੇ ਫੁੱਟਪਾਥਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਸਾਡੇ ਡਬਲ ਗੈਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਪੈਟੀਓ ਚੇਜ਼ ਲੌਂਜ 'ਤੇ ਸੌਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗੈਰਾਜ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ। ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ "ਇਹ" ਦੂਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਲਈ ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਉੱਚੀਆਂ ਵਾੜਾਂ ਅਤੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਸਟੀਲ ਗੇਟ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਹੈ।
ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਸੌਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਰਾਤ ਦੇ 11:00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਲੰਮਾ ਪੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ - "ਓਹ ਹਾਏ - ਹਾਏ - ਹਾਏ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ - ਜਾਉ - ਜਾਉ!"
ਪਿਛਲੇ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਹਰ ਰਾਤ ਗੁਫ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਹੈਲਨ ਨੇ ਜਿਸ ਨੌਜਵਾਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਵਿਲੀਅਮ ਐੱਚ., ਇੱਕ ਕੈਮਿਸਟ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ।

"ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਹੈਲਨ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਸਾਡੇ ਸਵਾਗਤ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੈਲਨ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਸ਼ੋਰ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁਣਿਆ।" ਮੈਂ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਕਿਸਮ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮੈਨੂੰ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। 3 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨੋਟ ਲਿਖਿਆ:
28 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਰਾਤ 11:30 ਵਜੇ ਉੱਠਿਆ ਤਾਂ ਕਿ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਗਲਾਸ ਲੈ ਜਾਵਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ, ਮੈਂ ਬਾਥਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਚੀ, ਚੀਕਣ ਵਾਲੀ, ਜੰਗਾਲ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਭਾਰੀ ਓਕ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਡਰਾਉਣੀ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ! ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਬੋਲਟਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਛੂਹਣ ਲਈ ਹਲਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਆਸਾਨ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੀ। ਇਤਫਾਕਨ, ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।
ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਦੀ ਰਾਤ, 31 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਗੁਫ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।
ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਬਾਹਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਹਟ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਡੇਰੇ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਫੁੱਟਪਾਥਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਰੁਕ ਗਏ - ਬਾਹਰ!
ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਦਮ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਦਮ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹੀ ਮਾਪੀ ਗਈ ਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ!
ਮੈਂ ਮਿਸ ਐਲ. ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਹੈ, ਹਿੰਸਾ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਆਮ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ। "ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕਿਸੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਘਰ ਆਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮਿਸ ਐਲ. ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਾਂ:

ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ 80 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਗਠੀਏ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਅਪਾਹਜ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਵਾਧੂ ਪੇਚੀਦਗੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ।
ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ, 2 ਫਰਵਰੀ, ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਲਗਭਗ 10:30 ਵਜੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ ਇੰਝ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲਾਸ਼ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ।
ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਭੈਣ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਅਜੀਬ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਵਿਅਕਤੀ ਅਕਸਰ ਜਵਾਨੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਵਰਤਾਰੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਕੁੜੀ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਤਾਕਤ ਸਪਲਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ।
ਮੈਂ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੂੰ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੁਝਾਈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ:
ਉਸਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਿਮਾਗੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਲਗਭਗ ਅਸੰਗਠਿਤ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਦਾ ਹਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜੋ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬੰਦ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ ਜੋ ਰਸੋਈ ਤੋਂ ਲਾਂਡਰੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਉਹ ਉਹ ਵਰਤਾਰਾ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹੋਰ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਮਿਨੀਸੋਟਾ ਵਿੱਚ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ 3,000 ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੂਰ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ।
ਇੱਕ ਗੱਲ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਸਾਡੇ ਘਰ ਨੂੰ ਡਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਦਿਆਰ ਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸਜਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ - ਕਾਫ਼ੀ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲ ਸਨ - ਇੱਕ ਡਰਾਉਣਾ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਅੱਖਾਂ। ਉਹ ਕੋਨਿਆਂ 'ਤੇ ਝੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਏਸ਼ੀਆਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਗੂੜ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ ਸਨ ਪਰ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ -

ਇੱਕ ਗੈਰ-ਸਿਹਤਮੰਦ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਪੇਸਟੀ ਚਿੱਟੀ ਚਮੜੀ - ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮੋਟਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਕਾਫ਼ੀ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਸੀ! ਹੁਣ - ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?
ਤਸਵੀਰ ਸਾਫ਼ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਭੈਣ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸੁਚੇਤ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਘੱਟਦੀ ਗਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਊਰਜਾ ਭੂਤ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਹੈਲਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਰੀ ਰਹੇ। ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਲੰਬੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।
ਫਿਰ, ਹੈਲਨ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਤੇ ਪੂਰਵ-ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਮਾਧਿਅਮ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਜੋ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਉਸਦਾ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਥਿਤ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਯੂਨਾਨੀ ਪਹਿਰਾਵਾ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਲਈ ਇੰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਅਜੀਬ ਆਦਤਾਂ ਵਾਲੇ ਨੌਜਵਾਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਫੇਰੀ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀਆਂ, ਮੈਂ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜੀਬ ਕਦਮਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਕਈ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੀਆਂ ਸਨ:
ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਆਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਇਸ ਬਦਨਸੀਬ ਭੂਤ ਨੇ ਇੱਥੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਕਰੀਬੀ ਮਹਿਲਾ ਦੋਸਤ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਡਾ ਘਰ ਭੂਤ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਹੱਸ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬੇਕਾਰ ਹੈ।
ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆ ਕੇ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਾਮ 4:00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਆਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੱਪ ਕੌਫੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਇਆ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ

ਬੈਠੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਆਪਣੀ ਕੌਫੀ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਜੇ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਇਹ ਭੂਤ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਤੁਰਨ ਅਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਮਾਰਗਰੇਟ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਚਮਕਦਾਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂ, ਹੈਲਨ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਹੋ - ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਇਹ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮਾਰਗ੍ਰੇਟ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਹਾਂ - ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਜੀਵਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਉਹੀ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਹੈ!"
ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜੋ ਵੇਹੜੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
23 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ, ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਿਆ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਗੜਬੜਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੀ।
ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ - ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਹਫ਼ਤੇ ਤੱਕ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ; ਕਈ ਵਾਰ ਗੁਫਾ ਛੱਡਣ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਨ, ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿਰਫ 5 ਜਾਂ 10 ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ - ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੁਪਤ ਹਰਕਤਾਂ ਸੁਣਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਇਸ ਵਾਰ ਤੁਰਨਾ ਨਰਮ ਹੋਵੇਗਾ - ਅਤੇ "ਇਹ" ਫਰਨੀਚਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ; ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਗੁਫਾ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਤ ਦੇ ਠੀਕ 11:30 ਵਜੇ ਕਈ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਰਾਤ ਦੇ 8:30 ਵਜੇ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤਾਲਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਰਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ "ਇਹ" ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਰੈਪ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਦੋ ਉੱਚੀ ਰੈਪ।
ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈਲਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੋਟ ਸੀ।
9 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ:

ਪਿਛਲੇ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਕਰੀਬ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਰੱਖ ਕੇ ਸੌਣ ਲਈ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਨੀਂਦ ਆਉਣ ਹੀ ਵਾਲੀ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ "ਬਲ-ਕੋਰਾ" ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਆ ਗਿਆ! ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਹਰ ਉਸ ਭਾਰੀ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣ ਦੋਵੇਂ ਸਵੇਰੇ 3:00 ਤੋਂ 4:00 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਤੇਜ਼-ਤੇਜ਼ ਜੁੱਤੀਆਂ ਨਾਲ ਜਾਗ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਰੁਕਦੀਆਂ ਹਨ! ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁਆਂਢੀ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਹਨ!
ਮੈਂ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਮਾਧਿਅਮ ਲਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਾਂਗਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮੇਰੇ ਭਾਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੋ ਕਿ ਅਮੈਰੀਕਨ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਦੀ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਆਰਡਮੋਰ ਬੁਲੇਵਾਰਡ 'ਤੇ ਘਰ ਓਨਾ ਹੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੇ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਇਤਿਹਾਸ ਸੀ।
ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਕਈ ਵਾਰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ!
ਡਿੱਕ ਸਿਮੋਂਟਨ, ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜੋ ਕਿ ਐਕਸਟਰਾ ਸੈਂਸਰਰੀ ਧਾਰਨਾ ਅਧਿਐਨਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਘਰ ਆਇਆ। ਉਹ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਸ ਐਲ. ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਤੁਲਿਤ ਸੋਚ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ।
ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਧਿਅਮ ਜਾਂ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਆਪਣੀ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਸੀਨ ਬੈੱਲ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ:
ਮੈਂ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਮਾਧਿਅਮ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਪਿਛਲੇ 20 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੈ। ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮੇਰੇ ਲਈ ਡੂੰਘੀ ਟ੍ਰਾਂਸੈਂਸ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹਾਂ।
ਮੈਂ 40 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ 1938 ਤੋਂ ਸਮਝ ਦੀ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਭੂਤ-ਘਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸਮਾਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ 3:00 ਵਜੇ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਦੁਪਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸਿਜ਼ ਬੈੱਲ ਕੋਲ ਘਰ ਦੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਖੋਦਣ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਪਰ ਨਾ ਤਾਂ ਨਾਮ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵੇਰਵੇ।
ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਈ, ਮੈਂ, ਅਮੈਰੀਕਨ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜਾਰਜ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ., ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਸੀ।
ਉਸ ਘਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। "ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇੱਥੇ ਦੋ ਲੋਕ ਹਨ - ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਭੂਤ - ਇੱਕ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦਾ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਜੋ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਨਾਲ ਮਰ ਗਈ।"
ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਯਾਦ ਆਈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਅਣਦੇਖੇ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਕਈ ਵਾਰ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ!
"ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਹਨ," ਮਿਸਟਰ ਜੀ., ਜੋ ਕਿ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਹਨ, ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਲਗਭਗ ਦਸ ਜਾਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ, ਔਰਤ ਜਾਂ ਔਰਤਾਤਮਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮਰਦ। ਇਹ ਬੱਚਾ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮਦਦ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਜੰਗਲੀਪਨ ਹੈ, ਉਹ 'ਚੀਜ਼ਾਂ' ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ।. . .' "

ਮਿਸਟਰ ਜੀ. ਹੁਣ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਭੂਤ ਦੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ।
"ਇਹ ਬੱਚਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਡਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਇਦ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਤੱਕ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਹੈ... ਅਣਜਾਣ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਰੋ ਰਹੀ ਹੈ... ਇਹ ਬੱਚਾ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਇੱਥੇ ਉਦਾਸ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਲੋਕ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਮਰ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ।"
ਮੈਂ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਘਰ ਦੀ "ਪੜ੍ਹਾਈ" ਵੇਖੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਜੇ ਉਸਨੇ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹਾਂਗੀ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਇੱਕ ਫਿਲਿਪ ਸਟੈਂਜਲ ਇੱਥੇ ਉਨੀ ਸੌ ਚੌਂਤੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਹੈਲਨ ਐਲ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਨਾਮ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਾਫ਼ੀ ਕੁਝ ਸਨ।
“ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ,” ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। “ਨਹੀਂ—ਉੰਨੀ ਸੌ ਅਠਤਾਲੀ ਵਿੱਚ। ਹਿੰਸਕ ਬਹਿਸ ਹੋਈ। ਦੋ ਆਦਮੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਮ ਹਾਵਰਡ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਵਿੱਚ ਬਹਿਸ। ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਸੁਣਿਆ। ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਇੱਥੇ ਆਈਆਂ, ਉਹ ਹਿੰਸਕ ਬਹਿਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ। ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਹਨ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇੱਥੇ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਪੈਸਾ ਸ਼ਾਮਲ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਭੱਜ ਗਈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੋ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਔਰਤ ਕੋਲ ਘਰ ਸੀ। ਝਗੜਾ ਪੈਸੇ ਬਾਰੇ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਸੀ।”
ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਨੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਦੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਨਾ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਝਗੜੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਸੁਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨ ਸੀ।
"ਖੈਰ," ਉਸਨੇ ਅਖੀਰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਦਮ ਹਨ - ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਵਾਂਗ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ

ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਵਰਗੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼। ਸਵੇਰੇ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਵਜੇ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਦਮ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ।" ਉਸ ਝਗੜੇ ਦੇ ਕੀ ਤੱਥ ਸਨ?
ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ।
"ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਤੇਲ ਵਾਲਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਘਰ ਆਇਆ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਬੇਰਹਿਮ ਲੜਾਈ ਹੋਈ।"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਸ਼ਬਦਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣੇ?" ਮੈਂ ਮਿਸ ਐਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। "ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, 'ਹਾਏ, ਹਾਏ, ਹਾਏ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਜਾਓ, ਜਾਓ!' - ਕਿਉਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸਨ।"
"ਜਾਂ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਨਕਲੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਲਹਿਜ਼ਾ?"
"ਸ਼ਾਇਦ।"
ਅਸੀਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਹੰਗਾਮਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਾਕੀਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਬਣਾਇਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਰਸਮ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੂੰ ਰੈਸਕਿਊ ਸਰਕਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਮੌਖਿਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਪਵਾਦ ਹਨ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੁਪਰ ਆਈਕੋਂਟਾ ਬੀ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ, ਇੱਕ ਕੈਮਰਾ ਜੋ ਕਿ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਅਤੇ ਸ਼ਟਰ ਸਿਸਟਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਾਰਨ ਡਬਲ-ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਪਰੂਫ ਸੀ। ਮੈਂ ਐਗਫਾ ਰਿਕਾਰਡ ਫਿਲਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਕਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫ੍ਰੈਂਚ ਵਿੰਡੋਜ਼ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਦੋ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਨੰਗੀ ਅੱਖ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੇਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਦੋ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਚਿੱਤਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਪਤਲੀ, ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਡਾਇਫਨ ਗਾਊਨ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣੀਏ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇਸ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕਰਕੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ।
ਚਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ।
ਅਸੀਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਲਈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਈ

ਵਾਰ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਮੁਲਾਕਾਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਰੁਕ ਸਕਿਆ।
ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਆਇਆ: ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ "ਇਹ" ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਇਹ" ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਮਨ, ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਥਕਾਵਟ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹਾਂ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਰੋਣਾ ਅਤੇ ਰੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਾ ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ! ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸੀ, ਮੈਂ ਰਾਤ 11:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ।
17 ਮਈ ਨੂੰ, ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪੱਤਰ ਲਿਖੇ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਮੰਗੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਕਸੀਨ ਬੈੱਲ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਕੀ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਣਗੇ:
ਜਦੋਂ ਮਿਸ ਬੈੱਲ ਇੱਥੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਸਲੇਟੀ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜੋ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਅਧੂਰਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਇੱਥੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਨਾਲ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਅਸਤ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਰੇਲਵੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ - ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ ਸੀ।
ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਰਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ।
ਹੁਣ ਉਸ ਕਤਲ ਬਾਰੇ ਜਿਸਦਾ ਮਿਸ ਬੈੱਲ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਲੜਾਈ ਬਾਰੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਸੀ।
ਮਿਸ ਬੈੱਲ ਸਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲੜਾਈ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਸਾਡਾ ਗੁਆਂਢੀ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਅਤੇ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ (ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ) ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਓਹ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ," ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਾਰਡ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਸ ਗਲੀ ਦਾ ਪਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਲੜਾਈ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਭਿਆਨਕ ਸੀ - ਫਰਨੀਚਰ ਟੁੱਟਣਾ, ਆਦਿ। ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਖਾਸ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬੇਰਹਿਮ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਧੀ ਵੀ ਸੀ।
ਸਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ।
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਫ਼ਰਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਮਿਲੇ।
ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਆਰਡਮੋਰ 'ਤੇ ਭੂਤਰੇ ਪਤੇ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ। ਫਿਰ 4 ਜੁਲਾਈ ਦੀ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਆਈ। ਇਹ ਕੋਈ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸੀ ਵਾਲੀ ਖ਼ਬਰ ਸੀ ਕਿ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਧੜਕਣ, ਹਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੋਲਟਰਜੀਵਾਦੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।
ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਧਿਅਮ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦਾ ਡਰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਇੰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਭੁਤਤਾ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬੰਦ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਥਿਤੀ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ। ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਭਾਵੇਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਹਾਲਾਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਧਦੇ-ਫੁੱਲਦੇ ਹਨ।
ਪਰ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ।
"ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵੇਚ ਦੇਵੇਗੀ।
ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ - ਇਹ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿ "ਉਨ੍ਹਾਂ" ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਸ ਡਰ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਕਿ ਕੀ ਅਨਕੈਨੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਘੁੰਮਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਭੂਤ, ਭੂਤ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਭੂਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ

ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਭਾਲ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਦੇ ਸੀ।
"ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਦੇਖੋ," ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ। "ਕੀ ਇਹ ਸੋਹਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਬਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਕੈਥਰੀਨ ਦਾ ਮਨ ਸੋਚਮਈ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੈ," ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ, ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਨਹੀਂ ਘੁੰਮਦੇ ਕਿ ਕੀ ਸ਼ਾਇਦ, ਦੀਮਕ ਵਾਂਗ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਹਨ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਨਕੈਨੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਅਕਤੀ ਵਪਾਰ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕੰਡੀਸ਼ਨਡ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ, ਮੇਰੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਘੜੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ।
"ਘੜੀ ਰੁਕ ਗਈ ਹੈ, ਪਿਆਰੀ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਅਸਲੀਅਤ ਵਾਂਗ, ਇਸਨੂੰ ਸਮੇਟਣ ਲਈ ਤਿਆਰ। "ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ ਮਰ ਗਿਆ," ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿੰਨੀ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਸਾਡੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਈ ਹੈ।
ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਰੋਕ ਕੇ ਆਪਣੀ ਭੂਤ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੁਝ ਦੇਖਣ ਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਈ। ਮੇਰਾ ਟੈਲੀਫੋਨ ਸੂਚੀਬੱਧ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਸੂਚੀਬੱਧ ਫ਼ੋਨ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸਭ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਉੱਤਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਲਪਨਾ

ਕਰੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਹਾਂ ਜੋ ਇੰਨੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਟੈਲੀਫੋਨ ਨੰਬਰ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇ ਸਕਦੇ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚ ਕੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸੂਚੀਬੱਧ ਹੋਵਾਂ। ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਿਆ। ਲੋਕ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਏ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਖੁਦ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਬਣ ਗਿਆ। ਟੈਲੀਫੋਨ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਸਾਡੇ ਨੰਬਰ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਸੂਚੀਬੱਧਤਾ।
ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ-ਬਿੱਲ ਚੈੱਕਾਂ 'ਤੇ ਅਦਿੱਖ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਦਾ ਲਾਲਚ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਸੱਚੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸਲ ਗਵਾਹਾਂ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਰਹੇ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹਨ, ਜਾਂ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰੇ ਸਰੋਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕੁਝ ਗਵਾਹੀ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਾਪਰੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੁਦ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਮਝਦਾਰੀ, ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਆਮ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ।
ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਐਂਕਰਾਮ ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਰਾਜ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਵੇਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਨਾ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਚ ਦਿੰਦਾ। ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਪੱਕੇ ਸੱਦੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ?
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਥੇ ਉਹ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਹੈ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ 1964 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਦੇ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਘਟਨਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਬਾਰੇ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ।
ਹਰਬਰਟ ਰੌਕਫੈਲਰ ਸ਼ਹਿਰੀ ਰੁਚੀਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਯਾਨੀ ਕਿ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਚਾਨਕ।
ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਕੋਲੰਬੀਆ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਐਂਕਰਮ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਰੁਕਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ

ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਭੇਡ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਵੱਲ ਭੇਜਿਆ। ਘਰ ਨੂੰ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ "ਕਦੇ ਵੀ ਪਸੀਨਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਜਿਹੀ ਸੀ ਕਿ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗਰਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਠੰਡਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹਵਾ ਆਉਂਦੀ ਸੀ।
ਘਰ ਬਿਲਕੁਲ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ 1790 ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਇਸਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਰੌਕਫੈਲਰ ਨੇ ਘਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਭਿਆਨਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਿਆ, ਪਰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੈ।
ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਭਾਂਡੇ ਧੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਦੂਜਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਚਾਰਲਸ ਐਸ., ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਪੈਂਟਰੀ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਗਜ਼ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਕੰਧ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ ਰੌਕਫੈਲਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ "ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਭਾਰੀ ਡੰਡਾ ਕਿਸੇ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ" ਜੋ ਪੈਂਟਰੀ ਦੀਵਾਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਚਾਰਲਸ ਐਸ. ਇਸ ਸਮੇਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵੀ ਧੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਰੌਕਫੈਲਰ ਨੇ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਸਰੋਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਸੋਈ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਰਸੋਈ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਇੱਕ ਉੱਚੀ, ਚੀਕਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰੋਕ ਲਿਆ।
ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪੁਰਾਣੀ ਪੌੜੀ ਦੇ ਕੋਲ ਪਾਇਆ। ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਅਤੇ ਕੰਧ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ 3 ਫੁੱਟ ਚੌੜਾ ਵਿਹੜਾ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਖੁਦਾਈ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਮੌਕਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਖੁਦਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਬਾਥਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰੈਪਿੰਗ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਭਟਕ ਗਿਆ। ਅਜੇ ਵੀ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਆਖਿਆ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਰੌਕਫੈਲਰ ਨੇ ਤੇਜ਼ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਕੇ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਬਾਥਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਅਤੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਾਥਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਸਕ੍ਰੀਨ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਬਾਂਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਵਰਤਾਰਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਤਝੜ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਛਾਂਦਾਰ ਪਾਸੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬਰਫ਼ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਬਾਥਰੂਮ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਰੌਕਫੈਲਰ ਬਾਹਰ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਚਿਮਨੀ ਤੋਂ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਸਮੇਤ ਤਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਵੀ ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਗਏ। ਚਾਰਲਸ ਐੱਸ. ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਰੌਕਫੈਲਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਬਹਿਸ ਹੋ ਗਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਝਾੜੂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਿਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਗਤੀਹੀਣ ਅਤੇ ਅਣਦੇਖਿਆ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੌਕਫੈਲਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਗਿਆ। ਰੌਕਫੈਲਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਦੋਵਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪਚਾਪ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਫਿਰ ਚਾਰਲਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਿਗਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।" ਮਿਸਟਰ ਰੌਕਫੈਲਰ ਘਰ ਵੇਚਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਮ ਤਰਕ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਗਏ ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਵਰਤਾਰੇ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ। ਕੀ ਕੋਈ ਅਜੇ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਪੂਰਵ-ਇਨਕਲਾਬੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵੇਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਜੀ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਜਿਸਨੂੰ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਚਿਮਨੀ ਵਿੱਚ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?
ਕੁਝ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਗੈਰ-ਭੂਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਉਪ-ਉਤਪਾਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਕੰਮ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ "ਟੀਵੀ ਸਟੂਡੀਓ ਭੂਤ" ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ। ਮੈਂ ਪਿਟਸਬਰਗ ਦੇ ਸਟੇਸ਼ਨ KDKA-ਟੀਵੀ 'ਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸੱਤ ਜਾਂ ਅੱਠ ਵਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਮੈਨੇਜਰ ਬੌਬ ਨੋਵਾਕ ਦੀ ਸਕੱਤਰ ਜੋਐਨ ਓ. ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਜਿਸਦੀ ਅੱਖ (ਅਤੇ ਕੰਨ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਭਾਵਿਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਲਾਕਾਰ ਜੂਲੀਅਨ ਡਰੋਬ ਦੇ ਦੁਖਦਾਈ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਸਦੀ ਮਈ 1963 ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈਣ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਅਧੂਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰ, ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੋਵੇਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਫਤਰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪੈਨਲਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਹੁਦਾ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸੁਵਿਧਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਫਰਜ਼ ਕਲਾਤਮਕ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਲਾ ਦੇ ਕੰਮ, ਸੈੱਟਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਸੀ। 1963 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਧੁਨਿਕ ਸਟੂਡੀਓ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁੱਖ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨਤਾਵਾਦੀ ਸੁਸਤੀ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸਜਾਵਟ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਜੇ ਤੂੰ ਇਹ ਦਫ਼ਤਰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜੂਲੀਅਨ," ਉਸਨੇ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਤੈਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।" ਅੱਜ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕਹੇ ਹੁੰਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੂਲੀਅਨ ਡਰੋਬ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਡਰੋਬ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੋ ਪੋਰਟਰਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਦੀਆਂ ਦੇਖੀਆਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਰ, ਉਹ ਅੰਦਰ ਆਏ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਅਜੇ ਵੀ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹਿੱਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਣਦੇਖੇ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਛੂਹਿਆ ਹੋਵੇ। ਦੋਵੇਂ ਦਰਬਾਨ ਕਦੇ ਵੀ ਓਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲੇ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜਣ ਵੇਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਗਲੀ ਗੱਲ, ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸੇਵਾ ਹੋਈ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ।
ਇੱਕ ਮਿਹਨਤੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਆਦਮੀ, ਜੂਲੀਅਨ ਡਰੋਬ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਕਾਰਨ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਰਦੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸਿਓਂ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਗਲੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਮਰੀਕੀ ਭੂਤਾਂ ਜਾਂ ਆਇਰਿਸ਼ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਇਰਿਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸੇਲਟਿਕ ਦੋਸਤ ਦਾ ਅਨਕੈਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ "ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਹਾਈ-ਸਮਾਜ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।"
ਚਾਰਲਸ ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਰਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਆਇਰਿਸ਼ ਬ੍ਰੋਗ ਦੀ ਛੋਹ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਕਿ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਓਲਡ ਸੋਡ 'ਤੇ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨਹਟਨ ਦੇ ਹੋਟਲ ਟਿਊਡਰ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਸਲਾਹਕਾਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਕਰੀਅਰ ਬਣਾਇਆ।

ਜਦੋਂ ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਨੌਂ ਜਾਂ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਉੱਤਰੀ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਕਾਉਂਟੀ ਡੋਨੇਗਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਰੋਥਮੁਲਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਖੰਡਰ ਵਾਲਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਮੈਕ ਸਵਾਈਨ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਸੂਰਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ "ਸਵੀਨੀ" ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ।
ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੋਲਾਕਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਟਾਵਰ ਸੀ, ਪਰ ਸਮੇਂ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਟਾਵਰ ਹੋਰ ਉੱਪਰ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸਨ, ਅਸਲ ਪੌੜੀਆਂ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਪੌੜੀਆਂ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਚਤੁਰਾਈ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ, ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਪੌੜੀਆਂ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ, ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਸਿਖਰ ਵੱਲ ਵਧਦਾ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲਾ ਸੀ।
ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਮਹਿੰਗੀ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾਉਣੀ ਪਈ ਜੋ ਕਿ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਮਹਿਮਾਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕੰਧ ਵੱਲ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਉੱਪਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕਿਤੇ, ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ, "ਔਰਤ ਲਈ ਰਸਤਾ ਛੱਡੋ।" ਹੇਠਾਂ, ਉੱਪਰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਦੂਜੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਕੋਈ ਔਰਤ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ। ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਪਹਿਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਲਾਰਡ ਓ'ਨੀਲ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੋਹਣੀ ਔਰਤ ਉਸਨੂੰ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਝਿੜਕੇਗੀ।
ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਅਜੀਬ ਤਜਰਬਾ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਬਰਮਿੰਘਮ, ਅਲਾਬਾਮਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਜਿਸ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਹਿੰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਨਿੱਜੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮੀਲ ਬਾਹਰ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਘਰ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬੂਟ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਸਤਾ ਸੀ। ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਇਸ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਘਰ ਦੀ ਇੱਕ

ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀਲ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਈ ਹੋਵੇ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਏਜੰਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪੌੜੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।
ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਦੂਜੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉਹ ਸਵੇਰੇ 1 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਗਾ ਗਿਆ।
"ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਹੇਠਾਂ ਲੋਕ ਹਨ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ ਹੋਵੇਗੀ।" ਉਹ ਇੰਨਾ ਰੌਲਾ ਪਾ ਕੇ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੁਰਨ ਲੱਗਾ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਇਆ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ।
ਪੂਰਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਝੂਮਰਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਜਗਮਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਪਰਦੇ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਪੂਰੇ ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਖੁਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਵਾਲਟਜ਼ ਦੀਆਂ ਸੁਰਾਂ 'ਤੇ ਨੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਮਰਾ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਸੀ।
ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਥੋੜੇ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ, ਪਰ ਬਹੁਤੇ ਭਿਆਨਕ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਦਮ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ, ਜਿੰਨਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਸਾਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ!
ਫਿਰ ਤੋਂ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮਲੀਆਂ, ਪਰ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਅਗਲੀ ਸ਼ਾਮ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਏ ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਸੀ।" ਪਰ ਫਿਰ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਸੰਗੀਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉਹੀ ਪਾਰਟੀ ਪੂਰੇ ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ। ਜਦੋਂ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੇ ਨੱਚਣ ਵਾਲੇ ਉਸਨੂੰ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ, ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

ਰੀਅਲ-ਐਸਟੇਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਏਜੰਟ ਨੇ ਮੈਕਗਾਰਵੇ 'ਤੇ ਪਾਗਲ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਣ ਦਾ। ਪਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਏਜੰਟ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪੱਟਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਨੇ ਹੋਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ।
ਉਸਨੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਘਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੋਵੇ।
ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ - ਮੈਕਗਾਰਵੇ ਦੇ ਭੂਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਦੀ ਦੇ ਫੈਸ਼ਨ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਸਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਮੀਨਾ ਲੌਟਰਰ ਇੱਕ ਉੱਚਤਮ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਪਾਲਣ ਦੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਬੌਧਿਕ ਦਾਤ ਸੀ।
ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਡਲ ਅਤੇ ਨਾਵਲਾਂ ਦੀ ਲੇਖਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਤੰਗ ਤਰਕ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਾਦੂਗਰੀ ਦੇ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇੱਕ "ਡ੍ਰੀਮ ਮੈਨ" ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ।
"ਇੱਕ ਰਾਤ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਨੀਂਦ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਇੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਮਨ ਦੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਲਗਭਗ ਛੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਲੰਬੀਆ, ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕਾ ਜਾਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਮਿਲਿਆ; ਮੈਂ ਟਰਬੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੇਲੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਰੂਬਾ ਦੀ ਖਾੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟਾਪੂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਿਮ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਭਗੌੜੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਭੂਮੀ ਤੋਂ ਨੇੜਲੇ ਟਾਪੂਆਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਸਮੂਹ ਤੱਕ ਆਵਾਜਾਈ ਲਾਂਚ ਜਾਂ ਕੈਨੋ ਦੁਆਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਗ ਮੁੱਖ ਭੂਮੀ 'ਤੇ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਸਟਮ ਦਫ਼ਤਰ ਸੀ।" "ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ, ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲੰਬੀਆਈ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸੀਵਰੇਜ ਨਾਲੀਆਂ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀਆਂ ਗੰਦੀਆਂ

ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਟੀਨ ਦੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਵਾਲੇ ਖੱਡਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ: ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਹੈ।"
"ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦਾ ਦਿਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਗਲੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦੋ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਲਾਲ ਚਮੜੀ ਵਾਲੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦਵਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਲੰਬੇ, ਸੁੰਦਰ, ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀਆਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਬੇਢੰਗੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ। ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕੀ ਮਰਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ।"
“ਨਾਲ ਹੀ, ਉਹ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਹੀ ਚਿਹਰਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ!
"ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀ, ਕਸਟਮਜ਼ ਦੇ ਕੈਪਟਨ ਦੁਆਰਾ ਕਾਕਟੇਲ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਫਲਾਇਰ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਰਾਤ ਭਰ ਟਰਬੋ ਵਿੱਚ ਰੁਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਪਿੰਡਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਯਮਤ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਪਿੰਡ ਦੇ ਗੰਦੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨਾਲ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਕੋਲੰਬੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਕਾਰਟਾਗੇਨਾ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਏਅਰਲਾਈਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਸੀ।"
"ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ। ਇਹ ਉਹੀ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ! ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੋਮਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਟਰਬੋ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ ਉਹੀ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਵੇਖੇ ਸਨ।" "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਾਰਟਾਜੇਨਾ ਗਏ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ - ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕਈ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ!"
ਕੁਇੱਕ ਐਂਡ ਦ ਡੈੱਡ ਹਮੇਸ਼ਾ ਓਨੇ ਵੱਖਰੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜਿੰਨੇ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਰੈਸਟਲੇਸ ਐਡਵਰਟਾਈਜ਼ਿੰਗ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਲਓ ਜਿਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਆਪਣੀ ਆਮ ਮਾਰਟੀਨੀ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਹ ਸਭ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਸਾਥੀ ਭੂਤ ਭਗਤ, ਮਰਹੂਮ ਨਿਊਯਾਰਕ ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਦਿਲਚਸਪ ਚੀਜ਼ ਚਲਾਈ:
ਵੈਸਟ 56 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ, ਮੈਡੀਸਨ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਵਿਗਿਆਪਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦੇ ਭੂਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਨਾਲ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰੀ ਨਾਅਰੇ ਲਿਖ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਹੈਂਗਆਉਟ ਦੇ ਬਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਮਾਰਟੀਨੀ ਗਲਾਸ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਦਾਵਿੰਚੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਭੋਜਨਾਲਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਮੈਂ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੀਨਸ ਰੱਖਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਕੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਦਾਵਿੰਚੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਹੁਤ ਸਹਿਯੋਗੀ ਸਨ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਜੇ ਜਗ੍ਹਾ ਇੰਨੀ ਵਧੀਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਰਦੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ ਕਿਸਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਾਸੇ-ਮਜ਼ਾਕ ਦੀ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਆਉਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਅਸੀਂ ਦੇਰ ਰਾਤ ਮਿਲੇ, ਆਮ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਦੇਰ ਰਾਤ ਦੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਡਾਵਿੰਚੀ ਲਗਭਗ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਲਗਾਤਾਰ ਬਾਰਫਲਾਈਜ਼ ਦਾ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਭੂਤ ਹੈ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ।
ਉਸ ਲੰਬੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉੱਘੇ ਬ੍ਰੌਡਵੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਹੈਰੋਲਡ ਕਲਰਮੈਨ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਆਪਣੀ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਸੋਟੀ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੰਗੇਤਰ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ, ਅਦਾਕਾਰਾ ਜੂਲੀਨ ਕੰਪਟਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰਵਾਹ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਭੂਤ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਉਸਦਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਲ ਇੱਥੇ, ਦੂਜਾ ਪਲ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਭੂਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ।
ਹਾਏ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ - ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੇਜ਼ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ - ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਮਦਦ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਦੇਵੇਗੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਆਦਮੀ ਆਰਾਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਸੁਚੇਤ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਕਸਰ ਭੂਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਜਦੋਂ ਭੂਤ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਗਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿਣਾ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ! ਲਾਈਟਾਂ ਬੁਝ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੰਬੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ। ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਉਹ ਡੂੰਘੇ ਤਪਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮਾਨਸਿਕ ਆਪਣੀ ਵੋਕਲ ਉਪਕਰਣ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਛੋੜੇ ਵਾਲੀ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਹੈ ਜੋ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ: ਜੇਕਰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮਾਨਸਿਕ ਲਈ, ਅਤੇ ਆਮ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਸੰਚਾਰ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਡੂੰਘੇ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਕੰਮ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਰਮ-ਬੋਲੇ ਸੁਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪੀਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ - ਕੋਈ ਵੀ ਪੀਣ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਪੀਣ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਪਾਉਣ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸੁੰਘਣ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਕਿ ਗਲਾਸ ਖਾਲੀ ਹੈ!
ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਹਰ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਪੀਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਉਸਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ (ਜੋ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਡਰ ਜਾਂਦੀ) ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਮਾਰਟੀਨੀ ਰੱਖੀ। ਸਾਡਾ ਭੂਤ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਤੱਥ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ "ਐਲਨ, ਐਲਨ" ਲਈ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਿਸ ਕੰਪਟਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਭੂਤ ਨੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਐਲਨ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦੇ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਜਾਂਚਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੰਪਰਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਬੇਚੈਨ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਡਾ. ਜੋਸਫ਼ ਰਾਈਨ "ਮਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦੂਰੀ ਜਿੱਥੇ ਮਨੁੱਖੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਸਪੇਸ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ, ਯਕੀਨਨ, ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਉਸਦੀ "ਸ਼ਰਾਬ" ਵਾਲੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦਾਵਿੰਚੀ ਦੇ ਵੇਟਰ ਅਤੇ ਸਟਾਫ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ।
"ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ? ਹਾਏ!" ਮੇਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੈਰਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ ਵਜੋਂ ਮੇਰੇ ਲੰਬੇ ਕਰੀਅਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਭੂਤ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਰ ਸੱਚ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਕਿੰਗ-ਸਾਈਜ਼ ਹੈਂਗਓਵਰ ਸੀ।

ਭੂਤ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਭੂਤ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਰੇਨੇ ਕਲੇਅਰ ਦੀ ਬੇਮਿਸਾਲ ਫ਼ਿਲਮ ਵਿਅੰਗ, ਦ ਘੋਸਟ ਗੋਜ਼ ਵੈਸਟ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ।
ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਯਕੀਨਨ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਭੂਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਆਪਣੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨਾਂ ਨਾਲ ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਲਪਨਾ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਲਈ ਭਿਆਨਕ ਹਕੀਕਤ ਸੀ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਭੂਤ ਹਨ, ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਟਾਪੂਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭੂਤ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰੰਪਰਾ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜਿਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਅਜੀਬ ਮੰਨਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਇੱਕ ਰਵਾਇਤੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਖੁਦ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਵਿੱਚ ਭੂਤਰੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਅਤੇ ਘਰਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹ ਸੱਚ ਸੀ।
ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਟ੍ਰੈਵਲ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਲੀਅਮ ਹੌਲਟਨ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅੱਡਿਆਂ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਵਿਆਪਕ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਫਾਈਲ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਪੰਝੱਤਰ ਸੱਚੇ ਭੂਤਰੇ ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਬ੍ਰਾਂਡ

ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਵੇਰਵੇ, ਗਵਾਹ, ਸਾਰੇ ਸੰਕੇਤ ਵੀ ਮੰਗੇ। ਕੁਝ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਮੇਰਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ; ਦੂਸਰੇ ਕਈ ਸਮਾਜਿਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੇ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣ ਜਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅੰਕਲ ਰੇਜੀਨਾਲਡ ਦੇ ਖਾਈ 'ਤੇ ਤੁਰਨ ਦੇ ਭੂਤ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਕਈ ਵਾਰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਭੂਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਮੁਸੀਬਤ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਜੋ ਵੀ ਹਨ, ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ।
ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਗਏ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ 'ਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਣਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਗਵਾਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨਾਲ ਹੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਰਕਮ ਦੇਣ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਸ ਇਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕ੍ਰਾਊਨ ਇਸ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਾਹੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ 'ਤੇ ਅਡੋਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਮੈਕਬੈਥ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਤਰਸਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਜਦੋਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦਾ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਥਾਨ ਸੀ। 29 ਦਸੰਬਰ, 1963 ਦੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਨੇ ਸੈਂਡ੍ਰਿੰਘਮ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੋਂ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸ਼ਾਹੀ ਨਿਵਾਸ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਇੱਕ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼" ਰਿਪੋਰਟ ਛਾਪੀ: ਸੈਂਡ੍ਰਿੰਘਮ ਭੂਤ ਨੇ ਮਹਾਨ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੇਚੈਨੀ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਭੂਤ ਸ਼ਾਹੀ ਕਮਰਿਆਂ ਅਤੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਟਾਫ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਖੋਖਲੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਹੈਂਡਲ ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਵੇ, ਮਨੁੱਖੀ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਿੱਚਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਇਹ ਕੁਝ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਹੁਣ ਤੱਕ, ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜਾ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲਾ ਖੇਤਰ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਾਰਜੈਂਟ ਫੁੱਟਮੈਨ ਦੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਣੀ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲੀ ਸਫਾਈ ਅਤੇ ਧੂੜ-ਮਿੱਟੀ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ। ਇੱਕ ਫੁੱਟਮੈਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਣ

ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੂੜੇ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰੱਖੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਬੋਰੀ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ "ਸਾਹ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ" ਜਾਵੇ। ਡਰੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਕਿ ਉਹ ਬੋਰੀ ਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ।
ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਕਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੰਧ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਬਣੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਹ ਦੇਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਮਰੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਚਾਬੀ ਲੈ ਲਈ।
ਸੈਂਡਰਿੰਗਮ ਦੇ ਭੂਤ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਸਨ, ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਛੇ ਤੋਂ ਅੱਠ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਘਰੇਲੂ ਹਾਦਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਥਾਲੀ ਜਾਂ ਪਲੇਟ ਦਾ ਟੁੱਟਣਾ, ਜਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਗਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਸਟਾਫ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ: "ਓਹ, ਇਹ ਫਿਰ ਉਹੀ ਭੂਤ ਹੈ!" ਕੋਈ ਵੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਂ ਥੱਪੜ ਜਿਸਦੀ ਉਤਪਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੂਤ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਘਰ ਦੇ ਸਟਾਫ਼ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਪਾਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਚਰਚਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਾਦਰੀ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹੀ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਤੱਕ ਫੈਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਖ਼ਤ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।
ਮੈਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਘਰ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ। ਪ੍ਰਿਵੀ ਪਰਸ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਕੀਪਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ 15 ਜੁਲਾਈ, 1964 ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਪੱਤਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਸਿਰਫ 1870 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਦੇਖੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ।
ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੁਹਾਡੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
ਖੈਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਭੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਜਵਾਬ ਲਿਖਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਪ੍ਰਿਵੀ ਪਰਸ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘੱਟ ਬੋਲਚਾਲ ਵਾਲਾ ਸੀ:

ਸੈਂਡਰਿੰਗਮ ਹਾਊਸ ਜਾਣ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ਜਿਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸਾਰਜੈਂਟ ਫੁੱਟਮੈਨ ਦਾ ਕੋਰੀਡੋਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੁੱਖ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ।
ਸੈਂਡ੍ਰਿੰਘਮ, ਜੋ ਕਿ ਮਹਾਰਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਨਿਵਾਸ ਹੈ, ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਬਣਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ।
ਮੇਰੀਆਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਸੈਂਡਰਿੰਗਮ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੱਥਰ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਨਾਰਫੋਕ ਦੇ ਫੇਕਨਹੈਮ ਵਿਖੇ, ਰੇਨਹੈਮ ਹਾਲ ਦੀ ਬ੍ਰਾਊਨ ਲੇਡੀ ਵੀ ਕੋਈ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਰੇਨਹੈਮ ਦੀ ਮਾਰਕਿਊਸ ਟਾਊਨਸੈਂਡ, ਜਿਸਦਾ ਘਰ ਰੇਨਹੈਮ ਹਾਲ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੈਂਕੜੇ ਵਾਰ ਆਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ 1936 ਵਿੱਚ ਫੋਟੋਆਂ ਵੀ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਕੁਝ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਰਸਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਸੀ।
ਬ੍ਰਾਊਨ ਲੇਡੀ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਰੌਬਰਟ ਵਾਲਪੋਲ ਦੀ ਭੈਣ, ਲੇਡੀ ਡੌਲੀ ਵਾਲਪੋਲ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ 1726 ਵਿੱਚ ਰੇਨਹੈਮ ਹਾਲ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ "ਇੱਕ ਬਿਮਾਰ ਦਿਮਾਗ" ਨਾਲ ਹੋਈ, ਜਿੱਥੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਬ੍ਰਾਊਨ ਲੇਡੀ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਭੇਜਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਮੇਰੀ ਸਾਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। "ਰੇਨਹੈਮ ਹਾਲ ਜਨਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਮਾਰਕਿਊਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ। ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਭੂਤਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਹੰਟਿੰਗਡਨਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਹੋਲੀਵੈੱਲ ਵਿੱਚ ਫੈਰੀ ਬੋਟ ਇਨ ਵਿੱਚ ਟੈਵਰਨ ਭੂਤ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜੂਲੀਅਟ ਟੌਸਲੀ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਕੱਟੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਪਿਆਨੋ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇ ਝਗੜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਥੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਕਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮਤ ਅੰਤਰਾਲਾਂ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਸੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਇਨ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ. ਫੋਰੈਸਟ ਤੋਂ ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ:
ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਤੁਹਾਡੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ

ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰੈਸ ਜਾਂ ਟੀਵੀ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਥੇ ਆਪਣੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ।
ਮੈਨੂੰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾਂਗਾ।
ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮਿਸਟਰ ਫੋਰੈਸਟ ਦੀ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦੇ, ਕੀ ਉਹ ਹਨ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਿਉਂ? ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਜੇ ਜੂਲੀਅਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮਿਸਟਰ ਫੋਰੈਸਟ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ।
ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਉਸਦਾ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ ਖੋਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਫਿਰ ਲੰਡਨ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਹ ਅਸਫਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਈ। ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ, ਬੈਰਨ ਐਡਮ ਕੋਨੋਪਕਾ ਦੀ ਸੁਚੇਤ ਨਜ਼ਰ ਸਦਕਾ, ਮੇਰੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਮਿਸਟਰ ਡੋਨਾਲਡ ਡਬਲਯੂ. ਨਾਲ ਹੋਈ, ਜੋ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਸੰਪਾਦਕ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰੀਜੈਂਟਸ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964 ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ।
"ਮੈਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ," ਮਿਸਟਰ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਦੱਸਿਆ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਤੰਗ ਘਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬੈਠਕ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ।
ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਜੌਨ ਨੈਸ਼ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ ਅਤੇ 1820 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਲੰਡਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਫੈਸ਼ਨੇਬਲ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। "ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਹ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ," ਮਿਸਟਰ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ, "ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਹੇਠਾਂ, ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਇਸ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹਾਂ, ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ।"
"ਆਪਣੇ ਆਪ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਆਪਣੇ ਆਪ। ਮੈਂ ਇਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ।"
ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਧੱਕਾ ਨਾ ਦਿੰਦਾ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਕੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਭੂਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ?
"ਸਫਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਥੇ ਨਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਪੁਰਾਣਾ ਭੂਤ ਹੈ।"
ਮਿਸਟਰ ਡਬਲਯੂ. ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸੰਤੁਲਿਤ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਲੌਕਿਕ ਦਾ ਕੋਈ ਤੱਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ। ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਯੁੱਧ ਮੰਤਰਾਲਾ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਲ ਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਬੰਬਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸੀ। ਹਵਾਈ ਬੰਬਾਰੀ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਲਗਭਗ ਸਾਰਾ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਘਰ ਹੀ ਇੱਕਲਾ ਘਰ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੀ ਝਰੀਟ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਭੂਤ ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।"
ਮੈਂ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਹੁਣੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਸਨ।
"ਮੇਰੀ ਭੂਤ ਨਾਲ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਈ," ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ। "ਇਹ ਬਲੈਕ-ਆਊਟ ਦੌਰਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਚਾਰ ਵਜੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਡਬਲਯੂ. ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਦੇਖ ਸਕੀਏ ਕਿ ਭੂਤ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਤੰਬਰ 1964 ਵਿੱਚ ਡੋਨਾਲਡ ਡਬਲਯੂ. ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਬੇਸ਼ੱਕ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਸਾਡੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਸੀਨਸ ਵਾਲੇ ਵੀਰਵਾਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਬੁੱਧਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਡੋਨਾਲਡ ਡਬਲਯੂ. ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼-ਡਿਲੀਵਰੀ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ।
ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਇਸ ਸੀਨਸ ਬਾਰੇ ਮਨ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ

ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਭੂਤਾਂ ਜਾਂ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਹਾਂ। ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਹਾਂ, ਵੈਸੇ ਵੀ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਕਸ਼ਾ ਲੈ ਕੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਫੇਰੀਆਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰ ਸਕੀਏ। ਹਾਰਪਰ-ਐਲਿਸ ਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ "ਭੂਤਾਂ ਲਈ ਸਫਾਰੀ" ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੇ। ਮਿਸਟਰ ਐਲਿਸ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੇ ਰੂਟਿੰਗ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕੀਤੀ, ਸਗੋਂ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਡਰਾਈਵਰ ਵੀ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਡਰਾਈਵਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਪੇਸ਼ੇਵਰ। ਮਿਸਟਰ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਖ਼ਲ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਸਾਡੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਠਹਿਰਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ, ਅਸੀਂ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਕਲੱਬ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ, ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ।
ਕੱਲ੍ਹ ਸਾਡਾ ਪਹਿਲਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਪਾਤਾਲ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਾਸਟਨ ਹਾਲ ਦੀ ਗ੍ਰੇ ਲੇਡੀ

ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ ਕੈਂਬਰਿਜ ਦੇ ਮਹਾਨ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੀਲ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਢਾਈ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਜਾਗੀਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਾਲਕ, ਕੈਪਟਨ ਹਡਲਸਟਨ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਾਰੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਕੈਪਟਨ ਦੇ ਭਤੀਜੇ, ਮੇਜਰ ਏ. ਸੀ. ਆਇਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਕਿੰਨੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਜਾਗੀਰ ਘਰਾਂ ਵਾਂਗ, ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ ਕੁਝ ਖਾਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸੈਲਾਨੀ ਸਾਡੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਦੂਜੀ ਹੱਥ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਆਮ ਪਿਛੋਕੜ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਵਿਚਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਮਾਹੌਲ, ਯਾਦਗਾਰੀ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਮੈਂ ਮੇਜਰ ਵੱਲੋਂ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਕਿਤਾਬਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚੁੱਕੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਸਕਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬੇਰੋਕ ਮਿਸਟਰ ਬ੍ਰਾਊਨ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਕਾਰ, ਸੁੰਦਰ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਿਤਾਬਚੇ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ:
ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ 400 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹਡਲਸਟਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਘਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੈਂਬਰਿਜਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਬਣੇ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੇ ਜਾਗੀਰ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ। 1553 ਵਿੱਚ ਐਡਵਰਡ VI ਬੀਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਦੇ ਅਭਿਲਾਸ਼ੀ ਡਿਊਕ ਦਾ ਦਬਦਬਾ ਸੀ। ਰਾਜਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਸੌਤੇਲੀ ਭੈਣ, ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮੈਰੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਟਿਊਡਰ, ਜੋ ਕਿ ਨਾਰਫੋਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਰੀ ਤੁਰੰਤ ਲੰਡਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਹੋਡਸਡਨ ਵਿਖੇ ਉਸਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਕਿ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਇੱਕ ਜਾਲ ਸੀ। ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਸਾਵਸਟਨ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਕੁਆਇਰ, ਜੌਨ ਹਡਲਸਟਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਾਤ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਕੈਂਬਰਿਜ ਤੋਂ ਡਿਊਕ ਦੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਨਿਕਲੇ। ਜੌਨ ਹਡਲਸਟਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਡੇਅਰੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਹੁੰਚਾਇਆ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਚਾਰ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਚਾਹ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਦਿਆਲੂ ਮੇਜ਼ਬਾਨ, ਹਡਲਸਟਨ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਹ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਆਦੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬਿਊਰੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਰੌਸ਼ਨੀ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਸ਼ਨ-ਪਿਕਚਰ ਕੈਮਰੇ ਲਈ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਕਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਸਿਰਫ਼ ਉਪਲਬਧ ਕੁਦਰਤੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਅਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗੇ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਡਲਸਟਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਇਆ। ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗ੍ਰੇਟ ਹਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਟਿਊਡਰ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਸਵੀਰ ਸੀ, ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਾਰਪਸੀਕੋਰਡ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਇਸਨੂੰ ਵਰਤਣ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਲਿਟਲ ਗੈਲਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੈਨਲ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਟੇਪੇਸਟ੍ਰੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਰਾਜਾ ਸੁਲੇਮਾਨ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਫਲੇਮਿਸ਼ ਟੇਪੇਸਟ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਸੈੱਟ ਨਾਲ ਲਟਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਾਰ-ਪੋਸਟਰ ਵਾਲਾ ਬੈੱਡ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਸੌਂਦੀ ਸੀ, 1553 ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਭੱਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੰਧ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਓਕ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇੱਕ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਲੁਕਣ ਵਾਲੇ ਮੋਰੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਬੰਧ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ ਜੇਕਰ ਭੂਤ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਚਾਰ-ਪੋਸਟਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਡਲਸਟਨ, ਇੱਥੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਤੱਥ ਹਨ?"

ਮਿਸਿਜ਼ ਹਡਲਸਟਨ, ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਦਰਮਿਆਨੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਰਮ-ਬੋਲੀ, ਸੁਚੱਜੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਗਠਿਤ ਔਰਤ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਮਾਰੀ। "ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਵਾਪਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹਾਂ। ਅਸਲ ਕਹਾਣੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਅਚਾਨਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦਸਤਕ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਟੈਪੇਸਟ੍ਰੀ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ।"
"ਕਿਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ?"
"ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਡਰੀ ਹੋਈ ਉੱਠੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਸੁਣਿਆ।"
"ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਚੀਕਿਆ?"
"ਨਹੀਂ, ਉਹ ਬਸ ਰੀਂਗਦੀ ਹੋਈ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਗਈ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।"
"ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕੀ ਇਸ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ ਸੀ?"
"ਖੈਰ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੌਣ ਲਈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਤਬੀਅਤ ਬਹੁਤੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਸੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ।' ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।' ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਓਹ, ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕੀਤਾ; ਤੁਸੀਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਕੁੰਡੀ 'ਤੇ ਖੜਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, "ਅੰਦਰ ਆਓ, ਅੰਦਰ ਆਓ," ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਬਹੁਤ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।"
"ਆਦੀ ਲੱਗਣ ਲੱਗਦੀ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਉਹ ਤਲ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਬਿਸਤਰਾ ਹੈ।"
"ਖੈਰ, ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਤੂੰ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਤੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਹੋਣਾ,' ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਤੇਰੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ; ਤੂੰ ਬਹੁਤਾ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।' ਬੱਸ ਇਹੀ ਸੀ।"
"ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ?"

"ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਕਦੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂ ਦੇਖਿਆ?"
"ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਦੁਲਹਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ, ਮੈਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹਲਕੀ-ਹਲਕੀ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਪਾਈਨੇਟ ਜਾਂ ਕੁਆਰੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਓਹ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਬਕਵਾਸ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਬਕਵਾਸ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜੇਤੂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸੰਗੀਤ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਣਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ।'" "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਜ਼ ਕੌਣ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਆਮ ਰਾਏ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖੁਦ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਟਿਊਡਰ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਉਸਦਾ ਭੂਤ?"
"ਹਾਂ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੌਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਰਜਿਨਲ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੰਨੀ ਵਧੀਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵੇਂ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਨਰਸਰੀ ਤੋਂ ਫਲੇਮਿਸ਼ ਰਾਜਦੂਤਾਂ ਲਈ ਖੇਡਣ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਏ ਸਨ।"
"ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਿਆ ਹੈ?"
"ਬਿਲਕੁਲ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ?"
"ਓਹ, ਹਾਂ; ਕਾਫ਼ੀ ਕੁਝ, ਸੱਚਮੁੱਚ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਡਲਸਟਨ ਨੇ ਆਮ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਦਾਕਾਰ ਜਾਂ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਨਾਲੋਂ ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ।
"ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਅਚਾਨਕ ਅੱਗੇ ਆਈ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ! ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਣੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਕੇ ਅੱਗ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਠੰਡ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ

ਚਿੱਤਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਹੋਇਆ ਉੱਥੇ ਟੇਪੇਸਟ੍ਰੀ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਅੱਜ ਤੱਕ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।"
"ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਹਾਣੀ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ?" "ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਪਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦਾ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੌਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, 'ਓਹ, ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਡਿੱਗ ਪਈ ਸੀ!'"
"ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਸੀ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹੋਏ ਹਨ?"
"ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਟੌਮ ਕੋਰਬੇਟ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਨਸਿਕ, ਇਸ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੁੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਹਰ ਘੰਟੇ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਝੁਕ ਕੇ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀ ਅਲਾਰਮ ਘੜੀ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਸੱਤ ਵਜੇ ਲਈ ਸੈੱਟ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇੱਕ, ਦੋ, ਤਿੰਨ, ਚਾਰ, ਪੰਜ, ਛੇ ਵਜੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਇਹ ਮੌਜੂਦਗੀ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਝੁਕਦੀ ਰਹੀ। ਮਿਸਟਰ ਕੋਰਬੇਟ ਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ ਕਿ ਭੂਤ ਇੱਕ ਰਾਤ ਦੇ ਚੌਕੀਦਾਰ ਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਅੱਖ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਮ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਟਲਸ ਜਾਂ ਕਟਰੈਸ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝ ਆਇਆ?"
“ਖੈਰ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਸਿੱਧਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕੱਟਲਾਸ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਟੌਮ ਕੋਰਬੇਟ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਮ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਕੋਰਬੇਟ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਟਰੈਸ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਸਦਾ ਰਾਤ ਦੇ ਚੌਕੀਦਾਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ।' "ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਇੱਥੇ ਬਟਲਰ ਸਥਾਨਕ ਪੱਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?' ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਓਹ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਕਟਰੇਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਇਆ ਹਾਂ।' ਬਟਲਰ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਅਜੀਬ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਆਇਆ ਹੈ। 'ਓਹ,' ਆਦਮੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਕਈ

ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਸਾਵਸਟਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।'"
"ਟੌਮ ਕਾਰਬੇਟ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਕਿਹਾ," ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ। "ਕੀ ਇਸ ਅਨੋਖੇ ਵਰਤਾਰੇ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਗਵਾਹ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਘੁੰਮਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਦਾ ਚਾਨਣ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਟੇਪੇਸਟ੍ਰੀ ਦਿਖਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਆਈ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।"
"'ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਮਰਾ ਹੈ,' ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। 'ਇਹ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਹਨ।'"
ਅਸੀਂ ਭੂਤਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਲੰਬੀ ਗੈਲਰੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਲੁਕਣ ਵਾਲੇ ਖੂਹ ਵੱਲ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਬੜੀ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਕੰਧ ਦੀ ਮੋਟਾਈ ਵਿੱਚ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਤੱਕ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਜਾਲ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਦੌਰਾਨ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਕੀ ਲੁਕਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਸੀ।
"ਉਸ ਛੇਕ ਕੋਲ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹ ਕਮਰਾ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ। ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਜੇਸੁਇਟ ਪਾਦਰੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਣਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਉੱਠ ਕੇ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਜਾਂ ਕੋਈ?"
"ਨਹੀਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਪੌੜੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ?" "ਦੱਖਣੀ ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਇੱਥੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਈ ਸੀ। ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਆਈ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਰਾਤ ਚੰਗੀ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ? 'ਵੈਸੇ ਵੀ,' ਉਸਨੇ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੀ, 'ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਭੂਤ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ 'ਤੇ ਹੰਸ ਦੇ ਮੁਹਾਸੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।' ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਿਖਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸੇ ਵੱਡੀ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਜੋ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਚੀਕ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਓਹ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤ ਹੈ!' ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਬਾਹਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਹੰਸ ਦੇ ਮੁਹਾਸੇ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਟੌਮ ਕਾਰਬੇਟ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਉੱਥੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਸੀ।
ਭੂਤਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਭੂਤਰੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਪਾਰ ਤੈਰਦੀ ਹੋਈ ਸਲੇਟੀ ਔਰਤ।
ਧਾਰਮਿਕ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਮੁੱਖ ਪਨਾਹਗਾਹ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਆਮ ਭਰਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੇ ਦੁਖਾਂਤ ਅਤੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਫਿਰ, ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਰੀ ਟਿਊਡਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਲੱਡੀ ਮੈਰੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜਾਗੀਰ ਘਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੁਕਤੀ ਲੱਭ ਲਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਹਡਲਸਟਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲੁਕਾ ਕੇ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਭੂਤ, ਸੱਚਮੁੱਚ, ਉੱਥੇ ਵਾਪਸ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਮਰੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਗ੍ਰੇ ਲੇਡੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਈਥਰਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ; ਵਿਵਹਾਰ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਸੀ।
ਸ਼ਾਇਦ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਚਾਰ-ਪੋਸਟਰਾਂ ਵਾਲੀ ਵੱਡੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸੌਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਸੁਣਾਂ, ਤਾਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਹੋਵੇ!

[redacted]

[redacted]

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਸ਼੍ਰੀ ਮੂਲਾਰਨੀ ਇੱਕ ਰੇਸਿੰਗ ਗੀਅਰ ਬਾਕਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਦੇਰ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਪੂੰਝ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਜੀਬੋ-ਗਰੀਬ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣ ਲੱਗੀਆਂ।
"ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਹੁੱਕਾਂ ਤੋਂ ਸਪੈਨਰ ਉੱਡ ਗਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਵਾਲੀ ਤਰਪਾਲ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਗਈ," ਉਸਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ।
"ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਥੌੜਾ ਫੜਿਆ, ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਘਰ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਜਗਾਇਆ।"
ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਅਜੀਬੋ-ਗਰੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।
ਲੇਕ-ਸਟ੍ਰੀਟ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਕੋਚ ਐਂਡ ਹਾਰਸ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਿੰਥੀਆ ਐਲਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ "ਅਜੀਬ ਧੱਕਾ-ਮੁੱਕੀ ਅਤੇ ਖੜਾਕ ਨਾਲ ਜਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਮੈਂ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ, ਸਟੀਫਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ।
"ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਥੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਬਹੁਤ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਮੂਲਾਰਨੀ ਨੂੰ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਉਸਨੂੰ ਨਟ ਅਤੇ ਬੋਲਟਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਡੱਬਾ ਮਿਲਿਆ ਜੋ "ਮੇਰੇ ਲਈ ਚੁੱਕਣਾ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ" ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਰੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਪੈਟਰੋਲ ਟੈਂਕ ਲੱਭੇ ਹਨ ਜੋ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਬੋਲਟ ਵੀ ਗਾਇਬ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਆਬਜ਼ਰਵਰ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ, ਮਿਸਟਰ ਮੈਕਰੀਥ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਮੂਲਾਰਨੀ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ

ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਨਿੱਜੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਅਲ-ਅਲ ਸਨ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਮਿਸਟਰ ਮੂਲਾਰਨੀ ਨਾਲ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।
ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਮੁੱਖ ਸੜਕ 'ਤੇ ਸਥਿਤ, ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਅਗਲੇ ਅੱਧ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਲੱਕੜਾਂ ਅਤੇ ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ। ਸ਼੍ਰੀ ਮੂਲਾਰਨੀ, ਇੱਕ ਵੱਡੇ, ਖੁਸ਼ਮਿਜ਼ਾਜ ਆਦਮੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਆਇਰਿਸ਼ ਬ੍ਰੋਗ ਸੀ, ਨੇ ਸਾਡਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਭੀੜ ਵਾਲੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਿਖਾਇਆ। ਤਿੰਨ ਕਮਰੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਰੇਲਮਾਰਗ ਫਲੈਟ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲਾਂ ਅਤੇ ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮਿਸਟਰ ਮੂਲਾਰਨੀ?" ਮੈਂ ਗੱਲਬਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ।
"ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਔਜ਼ਾਰ ਵਾਪਸ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਸਪੈਨਰ [ਰੈਂਚ] ਬੈਂਚ ਦੇ ਹੁੱਕਾਂ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਆ ਡਿੱਗੇ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਰੈਂਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੁੱਕਾਂ ਤੋਂ ਉੱਡ ਗਏ?"
"ਹਾਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ?"
"ਓਹ, ਹਾਂ, ਜ਼ਰੂਰ।"
"ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਦੁਕਾਨ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਜਗ ਰਹੀ ਸੀ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੀ?"
"ਖੈਰ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਇਸ ਵੱਲ ਬਹੁਤਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਪਰ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਕੁਝ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਪਾਰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰ, ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ; ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਧਾਤ ਦੇ ਸਪਰੋਕੇਟ ਸਨ ਜੋ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਧਾਤ ਦੇ ਬੋਲਟ 'ਤੇ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਰਬੜ ਦੇ ਝੱਗ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਟੁਕੜਾ ਕੰਧ ਤੋਂ ਉਤਰਿਆ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉੱਡ ਗਿਆ।"
"ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ?"

"ਮੈਂ ਫਿਰ ਕੀਤਾ, ਹਾਂ। ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਰੇਸਿੰਗ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਵਾਟਰਪ੍ਰੂਫ਼ ਸ਼ੀਟ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠਿਆ—" "ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ, ਹਵਾ ਵਿੱਚ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਦੁਕਾਨ ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਦੋਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਅਲੌਕਿਕ ਵਾਪਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
"ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੈਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੋਇਆ?"
"ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸਵੀਡਿਸ਼ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਚੈਂਪੀਅਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਮੁਰੰਮਤ ਲਈ ਇੱਥੇ ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ ਛੱਡ ਕੇ ਚਾਹ ਪੀਣ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ," ਸਿਡ ਮੂਲਰਨੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸਾਈਕਲ ਵੱਖ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਦੋ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਡੱਬਾ, ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ, ਹੁਣੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।"
"ਤੁਸੀਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ?"
"ਓਹ, ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹੀ ਹਨ ਜੋ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੇ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਟ ਐਂਡ ਬੋਲਟ ਇੱਕ ਵਾਟਰਪ੍ਰੂਫ਼ ਪੈਨ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧੋਤਾ। ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਲਈ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਵੇਰੇ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖਿੱਲਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
ਕਈ ਸ਼ੌਕੀਆ "ਭੂਤ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ" ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਮੂਲਾਰਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਲੌਕਿਕ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕੁਦਰਤੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਣ।
ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਤਮਾ, ਇੱਕ ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ, ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਚੱਲ ਰਹੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਗੜਬੜਾਂ ਦਾ ਕਲਾਸੀਕਲ ਪੈਟਰਨ ਹੈ।
"ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕੀ ਸੀ?"

"ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਟੋਕਰੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਲਗਭਗ ਚੌਦਾਂ ਆਦਮੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼ੈੱਡ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਰਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਆਏ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ।"
"ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਵਰਤਾਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਧ ਢਾਹ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਹ ਕੰਧ ਢਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਅਸੀਂ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਵਾਪਸ ਆਏ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਾਟਕੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਮੂਲਾਰਨੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਟੋਕਰੀ ਬਣਾਉਣ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਫਾਹਾ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬੱਸ ਇਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਤਿੰਨਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੀਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੋਂ ਕੰਧ ਹਟਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਲੱਕੜ ਦੇ ਸ਼ਤੀਰ ਅਜੇ ਵੀ ਬਚੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸਦੀ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਪਰੇ, ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ।
ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਵੰਡ ਦੀ ਕੰਧ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਨਾਲ, ਸਿਡ ਮੂਲਾਰਨੀ ਨੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹੇ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰੇ।
ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰਡ ਸ਼੍ਰੀ ਮੂਲਾਰਨੀ ਕੋਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੜਬੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੋ।
ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ ਨੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਮੁੜ ਡਿਜ਼ਾਈਨਿੰਗ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।
ਫਿਰ, ਉਹ ਵੀ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਗਾਹਕਾਂ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਟੋਕਰੀ ਬੁਣਾਈ ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਕਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ "ਮੋਡਸ" ਅਤੇ "ਰੌਕਰਾਂ" ਤੋਂ ਕੋਮਲ ਲੋਕ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਚਦੇ ਹਨ। ਭੂਤ ਵੀ।

ਭੂਤ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ

ਜਦੋਂ ਰਾਜਾ ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵੇਂ ਨੇ ਤਲਾਕ ਨਾ ਮਿਲਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸਗੋਂ ਕਈ ਹੋਰ ਗੰਭੀਰ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਰੋਮ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਤੋੜ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਮੱਠਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਮੱਠਾਂ ਅਤੇ ਮੱਠਾਂ ਨੂੰ "ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ" ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰਕ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਲਾਲਚ ਲਈ ਬਦਨਾਮ ਇੱਕ ਮਠਾਰੂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਧ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਸੂਮ ਭਿਕਸ਼ੂ, ਧਾਰਮਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਹਵਾ ਦੇ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਹਿ ਗਏ।
ਖ਼ਤਮ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭਿਕਸ਼ੂ ਜਾਂ ਨਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਪੂਰੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭੂਤ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
"ਭੰਗ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ" ਜਿਸਨੇ ਬੇਘਰ ਕੈਥੋਲਿਕ ਪਾਦਰੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸਮੂਹ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਨੇ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਕਿਸਮ ਦਾ ਭੂਤ ਵੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਸਾਡਾ ਇਰਾਦਾ ਧਾਰਮਿਕ ਫੁੱਟ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਬਦਨਾਮ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਦਿਆਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਸਾਊਥੈਂਪਟਨ ਲਈ ਨਿਕਲੇ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਪਤਝੜ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦਿਨ ਸੀ। ਪਰ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਿੱਲੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵੀ। ਮੈਂ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਦੱਖਣੀ ਟੀਵੀ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਊਥੈਂਪਟਨ ਦੇ ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਵਿਖੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਣੇ ਗਿਰਜਾਘਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਇਸ ਫੇਰੀ ਦਾ ਮੇਰਾ ਕਾਰਨ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਜਲੂਸ ਦੇਖਣ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਨ,

ਜਿੱਥੇ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨਹੀਂ ਤੁਰਿਆ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਾਲ ਗਿਰਜਾਘਰ ਦੇ ਨੇਵ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ; ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਯੁੱਗ ਦੇ ਈਥਰਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਰਗੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਸਮੀ ਜਲੂਸਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਲੋਕ ਸਨ ਜੋ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਵਿਖੇ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਿਪੋਰਟ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ ਸੀ। ਦ ਨੇਵਾਰਕ ਈਵਨਿੰਗ ਨਿਊਜ਼ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ:
ਸ਼ੌਕੀਆ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਟੀ.ਐਲ. ਟੇਲਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਕੈਥੇਡ੍ਰਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖਾਲੀ ਕੋਇਰ ਸਟਾਲਾਂ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਟਾਲਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈਆਂ।
ਟੇਲਰ ਨੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗਿਰਜਾਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੋ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਸਨ। ਪਹਿਲੀ ਵਿੱਚ ਕੋਇਰ ਸਟਾਲਾਂ ਖਾਲੀ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਦੂਜੀ, ਜੋ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਲਈ ਗਈ ਹੈ, ਸਟਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਰਾਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੱਧਯੁਗੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਟੇਲਰ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
ਟੇਲਰ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ 16 ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਵੈਲੇਰੀ, ਅਤੇ ਵੈਲੇਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਟਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। "ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦਾ ਹੈ," ਵੈਲੇਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਟੇਲਰ, ਇੱਕ 42 ਸਾਲਾ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਕਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਜਿਸਦਾ ਸ਼ੌਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਫਿਲਮਾਂ ਡਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਡਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਡਿਵਾਈਸ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਨੁਕਸਦਾਰ ਫਿਲਮ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗੋਸਟ ਹੰਟਰ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ਼ ਜੌਨ ਮਾਇਰਸ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਜਾਂ ਧੋਖੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਸਖ਼ਤ ਟੈਸਟ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਜੋ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਈਥਰ 'ਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ

ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੈਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਫਿਲਮ ਇਸਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੋ ਕੈਮਰਾ ਵਰਤਿਆ ਸੀ ਉਹ Zeiss-Ikon Super Ikonta B ਮਾਡਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਿਵਾਈਸ ਸੀ ਜੋ ਡਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਨੂੰ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ Agfa Record ਫਿਲਮ, ਸਾਈਜ਼ 120, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਕਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ, ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਤੋਂ ਜੋ ਮੈਂ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਫਲੈਸ਼ ਜਾਂ ਫਲੱਡ ਲਾਈਟਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਪਾਰਕ ਘਰਾਣਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਕਿਵੇਂ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਾਰ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਦੌੜ ਗਏ। ਸਵੇਰ ਦੇ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਚਰਚ ਲਗਭਗ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਨੇਵ ਦੇ ਦੂਰ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਵੇਦੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉੱਚੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਨਕਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਬਿਜਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਖਿੜਕੀਆਂ ਅਤੇ ਦੂਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੋਂ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਨੇਵ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਕੋਇਰ ਦੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਪਾਸੇ ਤਿੰਨ ਕਤਾਰਾਂ ਸਨ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਰੇਕ ਸੀਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸਾਰਾ ਖੇਤਰ ਬਾਰੀਕ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਗੋਥਿਕ ਲੱਕੜ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਆਰਚਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਨੇਵ ਦਾ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਾ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜੀਵਤ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਇਕਾਂਤ, ਬਾਹਰ ਮੀਂਹ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਰ ਦੇ ਭੂਤਕਾਲ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੂਰ ਅਤੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਡਰਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਡਰਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।
ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕੈਮਰਾ ਕੁਰਸੀ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ, ਇਸਨੂੰ ਕੋਇਰ ਕੁਰਸੀਆਂ ਦੀ ਉਲਟ ਕਤਾਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਕੈਮਰੇ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਸਹਾਰੇ 'ਤੇ ਸਥਿਰ ਰੱਖਿਆ। ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੋਣਾਂ ਤੋਂ ਅੱਧਾ ਦਰਜਨ ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਗਿਰਜਾਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ।
ਜਦੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਤੋਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਾਪਸ ਆਈਆਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਛੇ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ

ਗਿਆ, ਪਰ ਦੋ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਇੱਕ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਸਮੂਹ ਜਾਂ ਟੋਪੀ ਵਾਲੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਜਲੂਸ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਰਚ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੇਠਾਂ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਫਰਸ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਭਿਕਸ਼ੂ ਉਸ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਸਾਡੇ ਨਹੀਂ।
ਮੈਂ ਮਾਧਿਅਮ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਨਾ ਹੀ ਮੇਰਾ ਕੈਮਰਾ ਅਲੌਕਿਕ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ!
ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਊਥੈਂਪਟਨ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਵੱਲ ਮੋਟਰ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪਏ। ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ, ਡਾਊਨਟਨ ਵਿਖੇ, ਬੈਨਸਨ ਹਰਬਰਟ ਨੇ ਆਪਣੀ "ਪੈਰਾਫਿਜ਼ੀਕਲ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ" ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਹੁਨਰਮੰਦ ਉਪਕਰਣਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ "ਓਪਰੇਟਰਾਂ" ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਐਨ ਸਲੋਗਰੋਵ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੁਟਿਆਰ, ਵੀ ਜਾਦੂ- ਟੂਣੇ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ ਅਤੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਨੌਜਵਾਨ-ਸੈੱਟ ਡੈਣ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਵ-ਗਿਆਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਝਪਕਣ ਜਾਂ ਘੜੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਮਰਪਿਤ ਆਦਮੀ, ਬੈਨਸਨ ਹਰਬਰਟ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ, ਮਾਧਿਅਮ ਅਤੇ ਨਿਊ ਫੋਰੈਸਟ ਦੇ "ਵ੍ਹਾਈਟ ਡੈਣ" ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਲਗਭਗ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਉਦੇਸ਼, ਮੋਇਲਸ ਕੋਰਟ, ਰਿੰਗਵੁੱਡ ਵੱਲ ਕੀਤਾ।
ਮੋਇਲਸ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਭਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਅਤੇ ਫੇਟ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਦੋਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਆਈਆਂ ਸਨ।
ਮੂਲ ਘਰ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਵਿੰਗ ਜ਼ਰੂਰ ਟਿਊਡਰ ਕਾਲ ਦਾ ਹੈ; ਮੁੱਖ ਘਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਫੋਰੈਸਟ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਪੇਂਡੂ ਜਾਗੀਰ ਦੀ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ। "ਫੈਟ" ਲੇਖ ਦੀ ਲੇਖਕਾ ਲਿਲੀਅਨ ਚੈਪਮੈਨ ਨੇ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਚੈਪਮੈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਖਦਾਈ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਇਸਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸ ਕੀਮਤ 'ਤੇ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚੈਪਮੈਨ, ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ, ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਲੈਂਡਿੰਗ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਮਿਲੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਪਾਰਟੀ ਉੱਪਰ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲੀ ਬੈਠੀ, ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡਰ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ: ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਮਿਨਸਟ੍ਰਲਜ਼ ਗੈਲਰੀ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੇ ਪੀਲੇ ਚੋਗੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵੇਂ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੋਗਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕੇਪ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਨੇ ਲਗਭਗ ਕੁਝ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਦੁੱਖ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਫੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਆਇਆ, ਹੱਥ ਫੜੇ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਦੁੱਖ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਚਿੱਤਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਿਆ ਅਤੇ ਲੈਂਡਿੰਗ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਵਹਿ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਸਾਹ ਸੁਣਿਆ। ਉੱਥੋਂ ਇਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਚੈਪਲ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਰਾਹੀਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਵੀ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹਾਂ, ਚੁੱਪਚਾਪ, ਆਰਾਮਦਾਇਕ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਠੰਢਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੀ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਚੈਪਮੈਨਾਂ ਨੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੋਰ ਹਾਊਸ ਸਕੂਲ ਨੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚੈਪਮੈਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਮੈਨੋਰ ਹਾਊਸ ਦੀ ਮਾਲਕਣ, ਡੈਮ ਲਿਸਲ, ਨੂੰ 1685 ਵਿੱਚ ਬਦਨਾਮ "ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜੱਜ" ਜੈਫਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨੇੜਲੇ ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੇਜਮੂਰ ਦੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਦੋ ਭਗੌੜਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਭਰ ਪਨਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਸਲ ਕਾਰਨ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਦਾ ਪਿਉਰਿਟਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚੈਪਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਔਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸਕੂਲ ਦੀ ਮੁੱਖ ਅਧਿਆਪਕਾ, ਮਿਸ ਵੀ. ਡੀ. ਹੰਟਰ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਮਝ ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਈ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ "ਪ੍ਰਚਾਰ" ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪੱਤਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮੋਇਲਸ ਕੋਰਟ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਪੰਜ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਪਰ ਮਿਸ ਹੰਟਰ ਕਿਸੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਲਈ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ, ਇੱਕ ਮਿਸਿਜ਼ ਫਿੰਚ, ਜੋ ਕਿ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ।
"ਇੱਥੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦਾ ਪਿਛੋਕੜ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਡੈਮ ਲਿਸਲ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿੱਥੇ ਸੜਕ ਤੱਕ ਇੱਕ ਬਚਣ ਦੀ ਸੁਰੰਗ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਜਾਸੂਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੱਜ ਜੈਫਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਕਲਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ।" "ਕੀ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"
"ਅਸੀਂ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਜੋ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ - ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਆਇਆ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੱਕੜੀ ਦੇ ਜਾਲ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।"
"ਭੂਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?"
"ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਗਵਾ ਚੋਲਾ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਕੀ ਭੂਤ ਕਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਇਨਸਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਡਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਬੱਚੇ ਡਰਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਵੱਡੇ ਬੱਚੇ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹਨ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿੰਚ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪਏ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਊਲੀਯੂ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਖਾਲੀ ਨਿਊ ਫੋਰੈਸਟ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸੀ - ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ, ਪਰ ਜੰਗਲੀ ਘੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ - ਅਸੀਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਸੀ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਜਾਦੂਗਰਨੀਆਂ ਇਸ ਕੁਦਰਤੀ ਸੰਭਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੇਂਦਰ ਵਜੋਂ ਕਿਉਂ ਚੁਣਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ, ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਾਂਤ ਖੇਤਰ ਸੀ ਜੋ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੀ ਪੈਟਰੋਲ-ਮਿੱਟੀ ਵਾਲੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਛੇ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਬਿਊਲੀਯੂ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ, ਗੋਰ-ਬ੍ਰਾਊਨਜ਼, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਥੋੜੇ ਚਿੰਤਤ ਸਨ।
ਬਿਊਲੀਯੂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਸੰਪਰਕ ਸਾਡੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਮੋਰਟਾਲ ਕਵੀਨ ਐਂਡ ਫਲਾਵਰਜ਼ ਆਫ਼ ਦ ਫੋਰੈਸਟ ਦੀ ਲੇਖਕ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਗੋਰ-ਬ੍ਰਾਊਨਜ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਜੋ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਵੇਲੇ ਉਸਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਸੀ। ਮਿਸ ਬਾਇਰਡ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਿਊਲੀਯੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਮੋਂਟੇਗ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲਾ ਮੈਨਰ ਹਾਊਸ ਹੈ ਅਤੇ ਪੈਲੇਸ ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; "ਦਿ ਵਾਈਨਯਾਰਡਜ਼", ਗੋਰ-ਬ੍ਰਾਊਨਜ਼ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਘਰ ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਐਬੇ ਅਤੇ ਬਾਗਾਂ ਦੇ ਖੰਡਰ - ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ "ਦਿ ਵਾਈਨਯਾਰਡਜ਼" ਦੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਿਊਲੀਯੂ ਜਾਓਗੇ ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮਾਰਗਰੇਟ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ 'ਦਿ ਰੈੱਡ ਰੂਮ' - ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ - ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਕੱਲੇ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਕਮਰਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਜੀਬ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਵੀ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਸਥਿਰ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ? ਮੈਂ ਸਾਲ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਸਮਾਂ 'ਤੇ ਦਿਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ... ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੁਕ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਰੁੱਖ ਇੱਕ ਸਟੇਜ-ਸੈੱਟ ਵਾਂਗ ਸਥਿਰ ਹਨ, ਝਾੜੀਆਂ ਪੇਂਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਲ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਿਊਲੀਯੂ ਵਿੱਚ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਉੱਠਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮੇਰੇ ਲਈ ਲਗਭਗ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਸੀ - ਸਿਰਫ਼ ਧੁੰਦ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਹੋਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਸਥਾਈ ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ (ਜਾਂ ਡਰ) ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਦਰਤੀ ਲੱਗਦਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾੜ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਬਿਊਲੀਯੂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ।" ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਵਰਣਨ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਐਬੇ ਦੇ ਖੰਡਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈਂਡਸਕੇਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਛਾਇਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਲੰਬੇ ਸਫ਼ਰ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਥੱਕ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਫਾਇਰਪਲੇਸ 'ਤੇ

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਰਨਲ ਗੋਰ-ਬ੍ਰਾਊਨ ਮੈਨੂੰ ਐਬੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਕੈਪਟਨ ਬੀ. ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਿਊਲੀਯੂ ਦਾ ਨਿਵਾਸੀ ਸੀ। ਪੈਲੇਸ ਹਾਊਸ, ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਵਾਂ, ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕੇਂਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਲਾਰਡ ਮੋਂਟੇਗ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਮੋਟਰ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸੈਲਾਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਚੈਪਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਸ਼ਰੂਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬੋਰਡ ਹੈ!
ਐਬੇ ਦਾ ਖੁਦ ਵਪਾਰਕਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ "ਦਿ ਵਾਈਨਯਾਰਡਜ਼" ਅਤੇ "ਦਿ ਸਪਲੈਂਟ" ਨਾਮਕ ਚੈਨਲ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਜੋ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਤੱਟ ਨੂੰ ਆਈਲ ਆਫ਼ ਵਾਈਟ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੈਪਟਨ ਆਪਣੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਐਬੇ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕੀਏ।
"ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਵਾਂਗ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕੈਪਟਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਖੰਡਰ ਹੋਈ ਐਬੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਗਿਰਜਾਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ।
"ਬਿਊਲੀਯੂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਮੁਟਿਆਰ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ 'ਪਾਰਸਨ ਦਾ ਦੁਸ਼ਟ ਦਰਵਾਜ਼ਾ' ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਚੋਗਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਤੁਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਨਾ ਜਾਵੇ - ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ!"
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਐਬੇ ਦੇ ਖੰਡਰ ਹੋਏ "ਗਾਰਥ" ਜਾਂ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਪਣੀਆਂ ਨੀਚੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਕਮਾਨਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਸਨ; ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਬਿਊਲੀਯੂ ਚਰਚ ਦੀ ਮੁੱਖ ਕੰਧ ਸੀ, ਪਰ ਜੋ ਕਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਡਾਇਨਿੰਗ ਹਾਲ ਜਾਂ ਰਿਫੈਕਟਰੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਖੈਰ, ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਸਨ ਜੋ ਡੋਮਸ ਕਨਵਰਸੋਰਮ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਰਸ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਫਲੈਟ ਦੇ ਬਾਹਰ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਪੰਜਵੀਂ ਛੁੱਟੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੋਥੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ।"

"ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
"ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕੇਤਲੀ ਦੇ ਉਬਲਦੇ ਹੋਏ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਬਾਹਰ ਆਈ, ਤਾਂ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?" "ਓਹ, ਹਾਂ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।"
"ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਊਲੀਯੂ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨਹੀਂ ਹਨ।"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਉਹ ਡਰ ਗਈ ਸੀ?"
"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਦਾਹਰਣ ਹਨ?"
ਕੈਪਟਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ। "ਖੈਰ, ਬੁੱਢਾ ਮਿਸਟਰ ਪੋਲਸ, ਜੋ ਕਿ ਅਠਾਰਾਂ ਛਿਆਸੀ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹੀ ਸੌ ਉਨ੍ਹੀ ਸੌ ਤੱਕ ਇੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਸੀ, ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਆਮ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਰਿਫੈਕਟਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀ ਘਟਨਾ ਵਜੋਂ ਵੀ ਸੁਣਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।"
ਅਸੀਂ ਚਰਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹਨੇਰੇ ਕੋਠਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ। ਅੰਦਰੂਨੀ ਹਿੱਸਾ ਆਧੁਨਿਕ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਚੰਗੇ ਸੁਆਦ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਰਹੱਸਮਈ ਭਾਵਨਾ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।
"ਉਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ," ਕੈਪਟਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਵੀ। ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਸਨ।"
"ਕੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਇਸ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਰੂਪ ਦੇਖੇ ਹਨ?"
"ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ," ਕੈਪਟਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਂਤ, ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਭਰਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ। ਅਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਨਾਲ ਇਸ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉਵੇਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸੀ।'
"ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਓਹ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਚਰਚ ਅਠਾਰਾਂ ਚਾਲੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ।"

"'ਓਹ, ਨਹੀਂ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਕੋਲ ਸੀ।'
“ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ।
"'ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਆਏ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਚਰਚ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ। ਅਸੀਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੈਰਿਸ਼ ਚਰਚ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।'"
ਇਹ ਔਰਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਰ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਬਿਊਲੀਯੂ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਈਆਂ ਸਨ!
ਮੈਂ ਨੇਵ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਹਨੇਰੇ ਵਾਲੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਸਮਾਂ ਲੰਘ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਕਿਣਕਾ ਵੀ ਬਚਿਆ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗਲਿਆਰੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਤੇ ਕਿਸੇ ਅੰਗ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਿਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਹੈ? ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਂਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਲਈ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮਰੇ ਹੋਏ ਭਿਕਸ਼ੂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ? ਐਬੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹੇ, ਪਰਦੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੀ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ਡਰੋਂ।
ਸ਼ਾਇਦ, ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੇ ਭਰਾ ਵੀ ਇਸ ਅਜੀਬ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਕਬਰਸਤਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਰਸਤਾਨ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ! ਐਬੇ ਦੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਗਿਰਜਾਘਰ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਬਿਊਲੀਯੂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ। ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਪਲਾਟ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਊਲੀਯੂ 'ਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਭਿਕਸ਼ੂ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਉਸ

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਬਰਸਤਾਨ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ।
ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੈਨਰ ਹਾਊਸ, ਜਾਂ ਪੈਲੇਸ ਹਾਊਸ, ਆਪਣੀ ਬਣਤਰ ਵਿੱਚ ਮਠਾਠ ਦੇ ਮਹਿਲ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜਨਵਰੀ 1964 ਵਿੱਚ ਆਰਟ ਲਿੰਕਲੈਟਰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬ੍ਰੌਂਕਸ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੈਨਸੀ ਸੁਲੀਵਾਨ ਨੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਦੇ ਪੈਲੇਸ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਰਸੋਈਏ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ।
"ਪੈਲੇਸ ਹਾਊਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਖਾਈ ਹੁੰਦੀ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਗੋਲ ਪੌੜੀ ਸੀ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਮੈਰੀ ਰਾਣੀ ਉਸ ਪੌੜੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਖਾਈ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਇਆ। ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜਦਾ ਹੈ!
"ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਨ; ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜ ਕੁੜੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਰਾਤ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰਦੇ ਸੁਣਦੇ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੰਦ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਏ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ।"
ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੈਰੀ ਸਟੂਅਰਟ ਦਾ ਬਿਊਲੀਯੂ ਤੋਂ ਭੱਜਣਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਭੂਤ ਸੀ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਥੇ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਤੁਰਦਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਕੈਮਰੇ ਅਲੌਕਿਕ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਬਿਊਲੀਯੂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਲਿਆਵਾਂਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭਿਕਸ਼ੂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਅਤੇ ਘੋੜਸਵਾਰ ਦਾ ਭੂਤ

ਸੇਂਟ ਐਲਬਨਜ਼ ਤੋਂ ਚਾਰ ਮੀਲ ਦੱਖਣ ਵੱਲ, ਅਤੇ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਹਾਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਨਰ ਹਾਊਸਾਂ ਵਾਂਗ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਚੌਕੀ ਦਾ ਸਥਾਨ ਜਦੋਂ ਸੇਂਟ ਐਲਬਨਜ਼ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰੋਮਨ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ, ਵੇਰੂਲਾਮੀਅਮ, ਇਹ ਸੈਕਸਨ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਈ ਪੜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੋਇਆ। ਵਾਰਵਿਕ ਦਾ ਅਰਲ, ਜਿਸਨੂੰ "ਕਿੰਗਮੇਕਰ" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਚਾਰਲਸ II ਅਤੇ ਨੈਲ ਗਵਿਨ, ਸਰ ਵਿੰਸਟਨ ਚਰਚਿਲ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਛੋਟੇ ਨਾਮ ਹਾਲ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ।
ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ, ਕਲਾਕਾਰ ਵਾਲਟਰ ਗੋਲਡਸਮਿਥ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਾਗੀਰ ਘਰ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਅਸਲ ਟਿਊਡਰ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਜੰਗੀ ਇਮਾਰਤ ਅਤੇ ਖਾਈ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਖਾਈ ਤੋਂ ਮਿਸਟਰ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਨੇ ਕਈ ਮੱਧਯੁਗੀ ਤਲਵਾਰਾਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ 1471 ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲੜੀ ਗਈ ਬਾਰਨੇਟ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ਹੋਏ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉੱਥੇ ਛੱਡੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਜੌਨ ਕੱਟੇ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਕੱਟੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ 1550 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ, ਪਰ ਘਰ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਕੇਂਦਰੀ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਖੰਭ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਘਰ ਦੀ ਦਿੱਖ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਇਹ ਘਟਿਆ ਹੋਇਆ ਆਕਾਰ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਹਾਲ ਨੂੰ ਗਰਮ ਅਤੇ ਘਰ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਡੇਲੀ ਸਕੈਚ ਦੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ, ਰੋਡਨੀ ਬਰਬੈਕ, ਦੇ ਨਾਲ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਗਿਆ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਨਾਲ ਹੋਈ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਿਖਾਇਆ।
ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਕਰਾਊਨ ਚੈਂਬਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਇਸਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਓਕ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਸੀ।
ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਥੇ ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਣਦੇਖੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
"ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਕਿੱਥੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮਿਸਟਰ ਗੋਲਡਸਮਿਥ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ।
"ਮੁੱਖ ਦਰਜ ਘਟਨਾ ਇਸ ਮਹਾਨ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਇਹ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ, ਜਦੋਂ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਰੂਪ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਇੱਥੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸਰ ਵਿੰਸਟਨ ਚਰਚਿਲ ਦੇ ਮਤਰੇਏ ਪਿਤਾ, ਮਿਸਟਰ ਕੌਰਨਵਾਲਿਸ-ਵੈਸਟ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਉਸ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।"
ਉਸਨੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਓਕ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਓਨਾ ਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਦੀ ਬਣੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਬੁੱਢੀ ਨੈਨੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਟਸ ਵਰਗੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਲੋਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨੈਨੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਓਲਡ ਗਰਲੀ ਹੈ, ਕਿੰਨੀ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਵਰਗੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।"
"ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸੀ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਬਾਹਰੋਂ ਆਇਆ ਸੀ?" ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਮੇਰੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਜ਼ਿੱਦ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। "ਯਾਦ ਕਰਨ 'ਤੇ," ਮਿਸਟਰ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮਿਸਟਰ ਕੌਰਨਵਾਲਿਸ-ਵੈਸਟ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪਰਫਿਊਮ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਵੀ

ਕਿ ਪ੍ਰਤੱਖ ਨੀਲੇ ਟਿਸ਼ੂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਫਿੱਕੇ ਕਰੀਮ ਡਰੈੱਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਪੋਰਟਰੇਟ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ ਇੱਕ ਸਰਸਰਾਹਟ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਵੀ ਜਾਣੂ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਬੇਤੁਕੀ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਿਸਟਰ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਇੱਕ ਗਾਰਡ ਅਫ਼ਸਰ ਸੀ, ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਸਲੀਅਤ ਦਾ।"
"ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ?"
"ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਬਚਪਨ ਇੱਥੇ ਬਿਤਾਇਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਪਿਛਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਠਾਰਾਂ ਅੱਸੀ ਅਤੇ ਨੱਬੇ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਲਿਖੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੱਸੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪੱਖ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੀ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਨਾਲ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਮਰੇ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਅਸਲ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਹੈ।
"ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗੱਲ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਮਾਹੌਲ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਬਗੀਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਘਰ ਕਿਸੇ ਬੁਰਾਈ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਘਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਗ਼ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਰਾਉਣਾ ਮਾਹੌਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਾਚੀਨਤਾ ਦਾ।"
ਮੈਂ ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਲੜੀ ਗਈ ਖੂਨੀ ਲੜਾਈ ਅਤੇ ਗੁਲਾਬ ਦੀ ਜੰਗ ਦੀਆਂ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਇਸ ਥਾਂ ਦੇ ਈਥੇਰਿਕ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਲਟਕ ਸਕਦਾ ਹੈ।
“ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਹੈ ਨਾ?” ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ," ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਜਦੋਂ ਚਾਰਲਸ ਦੂਜੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਘਰ ਇੱਕ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਖੰਡਰ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੋਹਿਤ

ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵੇਖੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਖੰਭਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਚੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ, ਕੇਂਦਰੀ ਹਿੱਸਾ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਉਹ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਉਸਨੇ ਪੈਸੇ ਉਧਾਰ ਲਏ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਛੁਪਣਗਾਹ ਵਜੋਂ ਬਣਾਇਆ।"
"ਫਿਰ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਇੱਥੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਰਿਹਾ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਰਹੱਸ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਹੁਣੇ ਹੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬਹਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬੇਲੋੜਾ ਘੁਟਾਲਾ ਨਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਵੇ।"
"ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਮਰੀ, ਕੀ ਉਹ?"
"ਨਹੀਂ, ਉਹ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਗਰੀਬੀ ਵਿੱਚ ਮਰੀ। ਉਸਨੂੰ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਇਨ ਫੀਲਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਅੱਜ ਲੰਡਨ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਹ ਉਸਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਰਿਟਰੀਟ ਸੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਵੱਡੇ ਹਾਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਿਆ, ਫਿਰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੀਆਂ ਜੋ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਕਵਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
"ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲਾ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਮਿਸਟਰ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਨੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। "ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਘੋੜਸਵਾਰ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਦੇਖੋਗੇ।"
"ਘੋੜਸਵਾਰ" ਸ਼ਬਦ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਚਾਰਲਸ ਪਹਿਲੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਖੂਨੀ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਓਲੀਵਰ ਕ੍ਰੋਮਵੈਲ ਦੇ ਰਾਉਂਡਹੈੱਡਸ ਜਾਂ ਸੰਸਦੀ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਨਤੀਜਾ 1649 ਵਿੱਚ ਚਾਰਲਸ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਸਿਰ ਕਲਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਇਸ ਘੋੜਸਵਾਰ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕਿਉਂ ਲਈ?"
"ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੌਰਾਨ ਇੱਥੇ ਪਨਾਹ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਾਊਂਡਹੈੱਡਸ ਨੇ ਉਸਦਾ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ; ਉਹ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਾਜ਼ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਕੇ ਦੇਣ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਲਈ।"

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਡਰੀ ਗੋਲਡਸਮਿਥ, ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੰਗ ਦੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਛੋਟੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਘੋੜਸਵਾਰ ਦੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਇਆਂ ਅੱਠ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੈਂ ਉਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੋੜਸਵਾਰ ਦੇ ਭੂਤ ਦਾ ਡਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਕਦਮ ਰੱਖ ਸਕਦਾ।"
"ਇਹ ਕੋਈ ਪਰੌਲਰ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ?"
"ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੁੱਤੇ ਭੌਂਕਦੇ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ?"
"ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੰਡੇਦਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਠੰਢਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਕਦਮਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਕੀ ਸਨ?"
"ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਰਸਤੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ੁਕਾਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਦੋ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਰਸਤੇ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਕਦੇ ਹਿੱਲਿਆ ਨਹੀਂ।"
ਮੈਂ ਉਸ ਰਸਤੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤੰਗ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਬਿਨਾਂ ਦੇਖੇ ਜਲਦੀ ਲੁਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਾਥਰੂਮ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਚਿਣਾਈ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਰਸਤਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿੰਗ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਸਨੂੰ 1819 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਮੇਂ, 1640 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਨੂੰ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਾਯੋਜਿਤ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਸੀ।"
"ਖੈਰ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੀ ਲਾਈਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਗਾ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਲਾਈਟ ਜਗਦਾ ਦੇਖੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਆ ਕੇ ਦੇਖੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ੁਕਾਮ ਸੀ। ਪਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਉਹ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ। ਜੇ ਇਹ ਕੋਈ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ।"
“ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ,” ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, “ਅਤੇ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ?”
"ਹਾਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੋ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ। ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਈ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਇਹੀ ਅਨੁਭਵ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਉਦੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਲਗਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦਾ ਬਾਥਰੂਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।"
"ਕੀ ਕਦਮਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੁਹਾਡੇ ਬਦਲਾਅ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ ਸਨ, ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ?" "ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੂਜੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਾਅ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੀ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਦਮਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
“ਹਾਂ,” ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਇੱਕ ਗਵਰਨੈਸ ਸੀ ਜੋ 1914 ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਾਈਸ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸ ਔਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਸੀ ਜੋ ਮਿਸ ਪ੍ਰਾਈਸ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਫ਼ੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਗਵਰਨੈਸ ਇੱਕ ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੰਧ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਘਰੋਂ ਚਲੀ ਗਈ।”

"ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਕਮਰਾ ਸੀ?"
"ਇਹ ਉਹ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ।"
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ?"
"ਨਹੀਂ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਜੋ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਨ?" "ਹਾਂ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੇ ਹੋਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਸਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।"
ਮੈਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਿਆ, ਵਾਪਸ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਇਹ ਬੇਮੌਸਮੀ ਠੰਡ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਾਹਰ, ਧੁੱਪ ਅਤੇ ਹਲਕੀ ਸੀ। ਪਤਝੜ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਨਮੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜੋ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਠੰਡ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਹੈ ਨਾ?"
“ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ,” ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਦਾ ਪੱਤਰ ਹੈ ਜੋ ਅਠਾਰਾਂ ਨੱਬੇ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਂ, ਵੱਡੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕਾਫ਼ੀ ਸੁੰਦਰ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਦੁਆਲੇ ਨੀਲੀ ਸ਼ਾਲ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਰਨਵਾਲਿਸ-ਵੈਸਟ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਮਝ ਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਵੱਡੀ ਧੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਚਾਲ ਖੇਡ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕੁੜੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਸਿਖਰਲੀ ਲੈਂਡਿੰਗ ਤੱਕ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਾਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਪਾਇਆ। ਇਹ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਹੋਇਆ।”
"ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਅਜੇ ਵੀ ਜਿਉਂਦੀ ਹੈ?"
"ਓਹ, ਹਾਂ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਲਿਤ ਔਰਤ ਹੈ?"
"ਓਹ, ਬਿਲਕੁਲ! ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸੰਤੁਲਿਤ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

ਅਕਸਰ, ਜਾਨਵਰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਕੋਲ ਦੋ ਵੱਡੇ ਕੁੱਤੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਦੇ ਦੋਵਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਖੂਨ ਨਾਲ ਭਰੀ ਗਰਜ ਕੱਢੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਲਗਭਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ।"
ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਦੇ ਦੋ ਮੁੰਡੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਪਰ ਵੱਡਾ ਮੁੰਡਾ, ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਾ ਹੈ, ਭੂਤਰੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਦੋ ਉਡਾਣ ਭਰ ਕੇ।
"ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਰੌਬਿਨ ਦਾ ਕਮਰਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ।" "ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ?"
"ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਰਾਤ, ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰਾਤ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਸੀ - ਰੌਬਿਨ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ ਦੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਬਦਲਾਵ ਲਈ ਸੌਂ ਜਾਵਾਂਗਾ - ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਡਰਾਉਣਾ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਇਹ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਲੜਾਈ ਬਾਰੇ ਸੀ।"
"ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਵੀ ਕੁਝ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ? ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੁਪਨਾ?"
“ਹਾਂ,” ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਹ ਔਰਤ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਗਵਰਨੈਸ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਡਰਾਉਣੇ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੋਸਤ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਸੀ - ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਾਧੂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਦੇ ਵੀ ਚੰਗੀ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਈ ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੋ ਆਦਮੀ ਕੰਧ ਤੋਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਲੜਦੇ।

ਕੀ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦੁਖਾਂਤ ਬਾਰੇ "ਸਮਝ" ਰਹੇ ਸਨ? ਕੀ ਘੋੜਸਵਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਰਿਆ ਸੀ?
ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਨੂੰ ਇਸ ਸਾਰੀ ਲੜਾਈ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਂਤ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੌਰਾਨ ਹੋਈ ਸੀ।
ਪਰ ਫਿਰ ਭੂਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਵੈ-ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਹੋਰ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਸੋਮਰਸੇਟ, ਡੋਰਸੇਟ, ਵਿਲਟਸ਼ਾਇਰ—ਉਹ ਭੂਤ ਜੋ ਕਦੇ ਤੁਰਨਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ ਸਨ

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੱਛਮੀ ਇੰਗਲੈਂਡ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਆਪਣੀ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਸਫਾਰੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਮੁਸਕਰਾਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿਆਲੂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਡਰਾਈਵਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਰ ਵਿੰਸਟਨ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਭੂਤ ਸਾਡੀ ਗਤੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਮਾਰਕਿਊਸ ਆਫ਼ ਬਾਥ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ ਲਈ ਉਸ ਨਾਲ ਡੇਟ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਸੈਲਾਨੀ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੀਟ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਣ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦੇਣ।
ਲੌਂਗਲੀਟ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਹਿਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਭੂਤਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੈਲਾਨੀ ਜੋ ਇਸਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨਾਲ ਭਰੇ ਕਮਰਿਆਂ ਅਤੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ, ਇਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਲੌਂਗਲੀਟ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ।
ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੇ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਡਰਾਈਵਿੰਗ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਸਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਚਾਹ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੁਕੇ, ਅਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, ਇਹੀ ਡਰਾਈਵਿੰਗ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਪਲੇਨ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੰਗ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਕਸਬੇ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਢੁਕਵੇਂ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਵਾਰਮਿੰਸਟਰ।
ਸਾਡੀ ਕਾਰ "ਮੈਦਾਨ" ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਮੁੱਖ ਘਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਪੂਰੇ ਦਸ ਮਿੰਟ ਲੱਗ ਗਏ। ਇਸ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗੁੰਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨ ਤੱਕ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ।

ਅਸੀਂ ਆਖਰੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਰੁਕ ਕੇ ਮੈਦਾਨ ਵੱਲ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਲੌਂਗਲੀਟ ਨਾਮਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਹਿਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਅਰਬੀ ਰਾਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਇਸ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਛੋਟੀ ਨਦੀ ਲੋਂਗਲੀਟ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਇਹ ਮਹਿਲ ਚਾਰ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਥਾਈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਘਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1580 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਰਕੇਸ ਆਫ਼ ਬਾਥ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਸਰ ਜੌਨ ਥਾਈਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪੋਰਟਰੇਟ - ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮੱਥੇ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿੜ ਆਦਮੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਜੀਬ ਗੂੜ੍ਹੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਕਾਲਰ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੈਲਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪੋਰਟਰੇਟਾਂ ਵਿੱਚ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਵਰਸੇਲਜ਼ ਦੇ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ, ਲੋਂਗਲੀਟ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਲਾ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਚਾਰਲਸ II ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮਹਾਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੋੜਨ ਨਾਲ, ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਦੇ ਨਾ-ਕਦੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੇ ਹਰਿਆਲੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਭਿਅਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਪਰ ਲੋਂਗਲੀਟ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਇੰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਣਾ ਪਿਆ ਜੋ ਭੂਤ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਦੇ ਦਿਆਲੂ ਲੋਕ ਸੰਪਰਕ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਅਤੇ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਦਾ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਲਾਰਡ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਥਾਈਨ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੇਠਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵੱਡੀ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ-ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਅਸੰਗਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਖਿੱਚੀ ਉਹ ਸੀ ਖਾਲੀ ਸੋਡੇ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਜੋ ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਢੇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਸ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਨ!
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਾਰਕਿਊਸ ਆਫ਼ ਬਾਥ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਲਾਰਡ ਥਾਈਨ ਨੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨੈਨੀ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ, ਉਹ ਨਰਸ ਜਿਸਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਥ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ - ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਵੈਸੇ ਵੀ - ਕਈ ਵਾਰ। ਮਿਸ ਮਾਰਕਸ, ਨਰਸ, ਜੋ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਸੱਤਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਕੈਰੋਲੀਨ ਨਾਮ ਦੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਦੇਖਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਅਕਸਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਪਰ ਦੇਖਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਦੀ।

“ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਵਿਦਵਾਨ ਵਰਗਾ ਆਦਮੀ,” ਨਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਨਾਲ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਵੇਖੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕਾਲਰ ਉੱਚਾ ਸੀ; ਇਸਦੇ ਖੰਭ ਮੈਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇਖੇ। ਮੈਂ ਕਹਿੰਦੀ, 'ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਦਾਦਾ ਜੀ ਹਨ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੀਏ?' ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਕਮਰੇ ਤੱਕ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬੰਦ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ!
"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ; ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਿਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
ਨਰਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਖੈਰ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਪਿਘਲ ਗਿਆ। ਬਸ ਪਿਘਲ ਗਿਆ।"
"ਕੀ ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ?"
"ਜੋ ਗੱਲ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਇਹ ਕਾਲਰ ਜੋ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲੋਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਲਰ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਦੇ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭੂਤ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ."
ਸ਼ਾਇਦ ਮਿਸ ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ 'ਤੇ ਭੂਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣਾ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸਮਝਿਆ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਵਰਣਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਤੱਖਦਰਸ਼ੀ ਟੌਮ ਕੋਰਬੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਲੌਂਗਲੀਟ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ, ਸਰ ਜੌਨ ਥਾਈਨ ਦੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਥਾਈਨ ਦਾ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਰੀਅਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿੱਦੀ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ "ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ" ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ, ਛੱਡਣ ਦੀ ਬਜਾਏ "ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ" ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ, ਮਿਸ ਮਾਰਕਸ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਰੈੱਡ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ। ਸੱਤ ਤੋਂ ਅੱਠ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਲਗਭਗ। ਅਜੇ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਬੁੱਢੀ ਨਰਸ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮਾਰਕਿਊਸ ਆਫ਼ ਬਾਥ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਈ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਉੱਪਰ ਭੂਤਰੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਕਾਰਪੇਟਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਇਹ ਲੰਮਾ, ਤੰਗ ਰਸਤਾ ਥਾਈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਸੌਣ ਵਾਲੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਥੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਟੌਮ ਕੋਰਬੇਟ, ਜੋ ਕਿ ਦਾਵੇਦਾਰ ਸੀ, ਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਭੂਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਤੋਂ ਲਾਂਘੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ।
"ਇਸ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ," ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਮੇਰੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਦੂਜੇ ਵਿਸਕਾਉਂਟ ਵੇਮਾਊਥ, ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੁਈਸਾ ਕਾਰਟਰੇਟ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬੇਵਫ਼ਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਲੜਾਈ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਲੜਾਈ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਲੜੀ ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਪਿੰਜਰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਉਦੋਂ ਮਿਲਿਆ ਜਦੋਂ ਛੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਹੇਠਾਂ ਬਾਇਲਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਕੀ ਮਾਰੇ ਗਏ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇ ਇਸ ਪਿੰਜਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਆਈ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਪਿੰਜਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ," ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਹ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਲੁਈਸਾ ਕਾਰਟਰੇਟ ਦਾ ਭੂਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਇਸ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਰੈੱਡ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਦੇ ਭੂਤ ਦੇਖੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਹੋਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਹੈ?"
"ਖੈਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਘਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।" ਮੈਂ ਲੁਈਸਾ ਦੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੀ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਲੜਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ - ਸੋਹਣਾ ਜਵਾਨ ਚਿਹਰਾ, ਸੁੰਦਰ ਅੱਖਾਂ, ਹਰੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਪਤਲੀ।

ਮੈਂ ਮਾਰਕਿਊਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਲੁਈਸਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ - ਜੋ ਵੀ ਉਹ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਭੂਤ ਔਰਤ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲਣ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਭੁੱਖੇ ਪੇਟ ਨਾਲ ਲੋਂਗਲੀਟ ਛੱਡਿਆ ਪਰ ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਭੂਤਰਾ ਘਰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਹੋਈ।
ਇਹ ਦੋ ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੂਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਗੰਜੇ ਸਿਰ ਵਾਲੇ ਬਾਜ਼ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਮਾਸਕੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਟਾਕ ਐਕਸਚੇਂਜ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਮਨਾਉਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਸੌਖਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਦੋ ਵਜੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੌਣੇ 'ਤੇ ਖਾਣਾ ਪਰੋਸਣਾ ਚੰਗੀ ਮਹਿਮਾਨਨਿਵਾਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪਏ, ਇਸ ਵਾਰ ਸ਼ੇਰਬੋਰਨ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਕਸਬੇ ਲਈ ਰਸਤਾ ਤੈਅ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਦੱਖਣ ਵੱਲ, ਡੋਰਸੈੱਟ ਦੇ ਬਲੈਕਮੂਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ।
ਇਸ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਕਲੇਮੈਂਟੀਨਾ ਬੈਂਟਾਈਨ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸਟਾਰ ਅਤੇ ਲੇਖਕ ਮਾਈਕਲ ਬੈਂਟਾਈਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਅਤੇ ਕਲੇਮੈਂਟੀਨਾ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਹੋਲਵੈਲ ਮੈਨੋਰ, ਡੋਰਸੈੱਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਦੂਰੀ ਕਾਰਨ ਮਾਈਕਲ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਅਵਿਵਹਾਰਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਨੋਰ ਕਲੇਮੈਂਟੀਨਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ, ਮਿੰਨੀ ਗੈਡਸਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੌਰਨਮਾਊਥ ਰੋਡ 'ਤੇ ਸਥਿਤ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਦਾ ਲੁਕਣ ਦਾ ਘਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਜੌਨ ਲਈ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਲਾਜ ਵਜੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਜੋ ਘਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਰੀ ਡਿਗਬੀ ਸਨ, ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਪੇਂਡੂ ਵਰਗ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵਿਹਾਰਕ ਪਤਨੀ।
ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਹੋਲਵੈੱਲ ਵੱਲ ਵਧੇ, ਪਰ ਦੁਪਹਿਰ ਚਾਰ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਘਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਖਾਈ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਅਮੀਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਪੇਂਡੂ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ

ਤੁਸੀਂ ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਰਾਜਾ ਜੌਨ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਘਰ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸਾ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਟਿਊਡਰ ਕਾਲ ਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਅਣਗਿਣਤ ਫੋਟੋਆਂ ਅਤੇ ਫਿਲਮਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ, ਘਰ ਹੁਣ ਇੰਨਾ ਢਹਿ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਵਾਲਾ ਭੂਤ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦਾਂ ਵਿੱਚ ਠੋਕਰ ਖਾਣ ਦੇ ਡਰੋਂ ਜਾਣੇ- ਪਛਾਣੇ ਰਾਹਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਸੀ।
ਅਗਲੀ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬੈਂਟਾਈਨਜ਼ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਏਸ਼ਰ, ਸਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ, ਕਲੇਮੈਂਟੀਨਾ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੂਕੂਲੀਅਨ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਹੋਲਵੈਲ ਮੈਨਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
"ਕਲੇਮੈਂਟੀਨਾ," ਮੈਂ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਕੀ ਸੁਣਿਆ?"
"ਖੈਰ, ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਤੁਰਦੀ ਸੀ। ਮਰਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਤੁਰਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਲੱਖਣ ਕਦਮ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਦਿਨ ਜਾਂ ਰਾਤ ਦੇ ਅਜੀਬ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੁਣਦਾ ਸੀ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ?"
"ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ। ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਲਵਾਂਗਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡਰਪੋਕ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਸੁਣੀ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੁਕਬੰਦੀ ਜਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਬਿਨਾਂ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੀਕਦਾ ਅਤੇ ਚੀਕਦਾ ਹੈ।"
“ਪਰ ਘਰ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ,” ਮੈਂ ਵਿਚੋਲਗੀ ਕੀਤੀ।
ਕਲੇਮੈਂਟੀਨਾ ਹੱਸ ਪਈ। "ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ।"
"ਕੀ ਹੋਲਵੈਲ ਮੈਨੋਰ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹੋਏ ਹਨ?"
"ਖੈਰ, ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਮਿਲਦਾ ਰਹੇਗਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਥੋੜੇ

ਜਿਹੇ ਪਾਗਲ ਸਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਚੀਕਦੀਆਂ ਸਨ।"
"ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਮਾਈਕਲ, ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੀ ਮੈਂ ਸਹੀ ਹਾਂ?"
"ਕਿਉਂ, ਹਾਂ, ਘਰ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਜ਼ੁਕਾਮ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ, ਮੇਰੀ ਅੱਖ ਦੇ ਕੋਨੇ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੂਰੀ ਆਦਤ ਦੇਖੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ!"
"ਕੀ ਹੋਲਵੈਲ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਇੱਥੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਰਹੇ ਹਨ?" "ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਜੇਸੁਇਟਸ ਦੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦੌਰਾਨ, ਹੋਲਵੈਲ ਨੇ ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਲਈ ਲੁਕਣ ਦਾ ਸੁਰਾਖ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੋਮਵੈਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਦੁਬਾਰਾ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਘੋੜਸਵਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੁਪਣਗਾਹ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ। ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਇਸ ਗੁਪਤ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਹਾਲਵੈੱਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੈ?"
"ਰਾਤ ਨੂੰ ਰਸਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਠੰਡੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪੱਥਰ ਦੀ ਠੰਡ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਡੋਰਸੈੱਟ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪੱਥਰ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਰਮੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗਰਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉੱਠਦੇ ਸਮੇਂ - ਬੇਝਿਜਕ, ਮੈਂ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ - ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਰਸਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾਣ ਲਈ, ਕਾਫ਼ੀ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਹੋ।"
ਅਸੀਂ ਹੋਲਵੈੱਲ ਮੈਨੋਰ ਛੱਡ ਕੇ ਬ੍ਰਿਸਟਲ ਚੈਨਲ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ, ਜੋ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਦੂਰ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਸਾਡੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੌਣ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੂਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਅਗਲਾ ਸਟਾਪ ਗਲਾਸਟਨਬਰੀ ਐਬੇ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਰਾਜਾ ਆਰਥਰ ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਗਿਨੀਵਰ ਦੀ ਕਬਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਰਿਮਾਥੀਆ ਦੇ ਜੋਸਫ਼ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਚਮਤਕਾਰੀ ਰੁੱਖ ਵੀ ਹੈ। ਗਲਾਸਟਨਬਰੀ ਵਿਖੇ ਰੁਕਣ ਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬਾਂਡ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਐਬੇ ਦੀ ਮੁੜ ਖੋਜ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ, ਜੋ ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵੇਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੰਗ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸਾੜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ

ਗਿਰਜਾਘਰ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਘਾਹ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬੀਆਂ ਪਈਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਸੰਚਾਰਕ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਗਲਾਸਟਨਬਰੀ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ" ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ, ਨੇ ਬਾਂਡ ਨੂੰ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਲਿਖਤ ਰਾਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਐਬੇ ਕਿੱਥੇ ਲੱਭਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਖਾਕੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਰਣਨ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਸਹੀ ਨਿਕਲੇ ਜਦੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਬਾਂਡ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਐਬੇ ਦੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਖੁਦਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ।
ਗਲਾਸਟਨਬਰੀ ਤੋਂ, ਅਸੀਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਸੱਤ ਵਜੇ ਤੱਕ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੋ ਘੰਟੇ ਦੇਰ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਬੈਨਵੈਲ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਇਹ ਸਭ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਾਸੀ, ਡਿੱਕ ਸਿਮੋਂਟਨ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਬੈਨਵੈੱਲ ਐਬੇ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਸਿਮੋਂਟਨ ਸੰਚਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਤੇ ਡੂੰਘੇ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਐਬੇ ਦੀ ਆਪਣੀ ਫੇਰੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਟੈਲਾ ਅਤੇ ਜਿਮ ਹਾਥੋਰਨ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੈਪਲ ਖੇਤਰ ਸੀ ਜੋ ਡਿੱਕ ਨੂੰ ਭੂਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੌਲਟ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।
ਐਬੇ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਐਲਬਰਟ ਰਸਲ, ਇਆਨ ਮੈਕਡੋਨਲਡ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿਸਟਰ ਮਾਰਟਿਨ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਐਲਬਰਟ ਰਸਲ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਹਿਰਦ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ," ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਸਥਾਨਕ ਅਖ਼ਬਾਰ ਨੇ ਬੈਨਵੈਲ ਐਬੇ ਦੇ ਭੂਤਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਛਾਪਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜ਼ਰੂਰ ਆਓ।"
ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਐਬੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋਈ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਐਬੇ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਮਿਸਟਰ ਰਸਲ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਐਬੇ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਏ ਜਿਸਦੀ ਮਾਲਕੀ ਸੀ।
ਰਸਲ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਥੇ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਪਾਰ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਸੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਚਮੈਨ ਦਾ ਘਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬਿਸ਼ਪ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਮਿਸਟਰ ਰਸਲ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਖਸਤਾ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ, ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਨੰਗੇ ਬਿਜਲੀ

ਦੇ ਬਲਬਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੇ ਬੀਮ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਨ ਅਤੇ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਕਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕੋਚ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਰਸਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਲੱਕੜ ਦੀ ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉੱਪਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ - ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਬਾ ਕਮਰਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ
- ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਕੁਝ ਲੱਕੜ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ!
"ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਗਿਆ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਕਿ ਹਨੇਰੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ, ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜਿਆ, ਬਾਹਰ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵਿਹੜੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
"ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ?"
"ਹਾਂ, ਕਾਫ਼ੀ ਭਾਰੀ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਘੁਸਪੈਠੀਆ ਨਹੀਂ ਸੀ?"
"ਅਸੰਭਵ। ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਕਾਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਵਾਹਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਅਸੀਂ ਵਿਹੜੇ ਤੋਂ ਪਾਰ ਮੁੱਖ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਸਤੰਬਰ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਅੱਗ ਬੁਝ ਰਹੀ ਸੀ; ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਸਦੀ ਨਿੱਘ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। "ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਭੂਤਨੀ ਪੌੜੀ ਹੈ," ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦੀ ਪੌੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਦਾ ਲੁਕਣ ਦਾ ਗੁਫਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"
"ਖੈਰ, ਨਹੀਂ, ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਮੇਰੇ ਗੁਆਂਢੀ, ਮਿਸਟਰ ਮੈਕਡੋਨਲਡ ਦਾ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਉੱਠ ਕੇ ਮੈਕਡੋਨਲਡਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਅਤੇ ਨਿੱਘ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਰਸਲਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਛੋਟੇ ਸਨ, ਸ਼ਾਇਦ

ਤੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਮੈਕਡੋਨਲਡ ਇਲਾਕੇ ਤੋਂ ਸੰਸਦ ਲਈ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਉਮੀਦਵਾਰ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੇ ਚੈਪਲ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਐਬੇ ਉੱਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਪੰਦਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ।
"ਫਿਰ ਇਹ ਉਹੀ ਅਸਲ ਚੈਪਲ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸੈਂਕੜੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਿਭਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ?"
"ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ," ਮਿਸਟਰ ਮੈਕਡੋਨਲਡ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਪੈਨਲ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਫਰੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਗੋਥਿਕ ਚਰਚ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੇ ਅੱਧ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਹੇਠਲੇ ਅੱਧ ਨੂੰ ਬੈਠਣ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।" ਇੱਕ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇੱਕ ਚੈਪਲ ਵਿੱਚ ਸੌਣਾ ਇਆਨ ਮੈਕਡੋਨਲਡ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।
"ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਕੀ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਇੱਥੇ ਉਸ ਬਿਸ਼ਪ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਥੇ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਿਸ਼ਪ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਵੀ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋ ਪੁਰਾਣੇ ਬਿਸ਼ਪ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਿਆਂ 'ਤੇ ਐਬੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।"
ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੈਕਡੋਨਲਡਸ ਅਤੇ ਰਸਲਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਦੁਖੀ ਹਨ, ਇੰਨੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਖੋਜ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਦੂਰ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗਿਆੜੀ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਵੈਸਟਨ ਸੁਪਰ ਮੇਅਰ ਨਾਮਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾਈ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਲਈ ਸੌਂ ਗਏ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੀ ਲੰਬੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਨਿਕਲ ਪਏ। ਸਾਡਾ ਪਹਿਲਾ ਸਟਾਪ ਬਾਥ-ਬ੍ਰਿਸਟਲ ਰੋਡ 'ਤੇ ਕੀਨਸ਼ਾਅ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਇੱਕ ਘਰ ਸੀ। ਇਹ ਘਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਐਲਸਬ੍ਰਿਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਕਾਉਂਟੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਜ-ਸੇਵਾ ਏਜੰਸੀ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿਊਲੀਯੂ ਦੇ ਕਰਨਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੋਰ-ਬ੍ਰਾਊਨ ਦਾ ਸੀ।
ਪਿਛਲੀ ਜੰਗ ਦੌਰਾਨ, ਮਾਰਗਰੇਟ ਗੋਰ-ਬ੍ਰਾਊਨ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਯੂਨਿਟ ਦੀ ਇੰਚਾਰਜ ਸੀ ਜੋ ਲੋੜਵੰਦ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਯੁੱਧ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਬੇਘਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਦੇਖਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਵੱਡੀ ਪੌੜੀ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਟੁੱਟਦੀ ਹੋਈ। ਹਰ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ

ਪ੍ਰਭਾਵ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਪੌੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ-ਉਤਰਦੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਉਦਾਸੀ ਵਿੱਚ, ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਣ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਮਾਲੀ, ਹੰਫਰੀ, ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੋਰ-ਬ੍ਰਾਊਨ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਚਾਰਲਸ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਸੰਸਦੀ ਫੌਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਉਹ ਨੇੜਲੇ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਜ਼ਖਮੀ ਸਿਪਾਹੀ ਸਨ!
ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ਼ਹਿਰ ਬਾਥ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਫੜਿਆ, ਜੋ ਰੋਮਨ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਪਾ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਸਥਾਨ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਹਲਕੀ ਜਲਵਾਯੂ ਜਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੀਜੈਂਸੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਉਹ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਖਬਾਰ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰੂਪ ਸਨ - ਜਾਂ ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਭੂਤ ਦਾ: ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ 18 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਦੇ ਲੱਕੜਾਂ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਕੰਬ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਭੁਲੇਖੇ ਵਾਲੇ ਜੂਏ ਦੇ ਅੱਡੇ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ (ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟਿਆ ਪਰ ਪਾਰਟੀ ਟੁੱਟ ਗਈ), ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਚੀਕਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਭੇਜੇ (ਧੂੜ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੱਜ ਰਹੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ) ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ।
ਔਰਤ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਪਛਾਣ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰ ਹੈ, ਨੇ ਇੱਕ ਜਾਰਜੀਅਨ ਪਹਿਰਾਵੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ, ਪੂਰੇ ਭੂਰੇ ਵਿੱਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਜਬਾੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।
ਸਰਾਏ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨ, ਗੈਰਿਕ'ਸ ਹੈੱਡ, ਨੇ ਵੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਸੁਰੰਗ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਹੈਨਰੀ ਬੈਰਨ ਫੌਕਸ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਅਤੇ ਰਾਇਲ ਏਅਰ ਫੋਰਸ ਸਕੁਐਡਰਨ ਲੀਡਰ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਅਦਿੱਖ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਰੀਡੋਰ ਦੀ ਭਾਰੀ ਧੂੜ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ! ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਗੈਰਿਕ'ਸ ਹੈੱਡ ਇਨ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ,

ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਬਾਰ ਸੀ ਜੋ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੇੜਲੇ ਪਲੇਹਾਊਸ ਦੇ ਥੀਏਟਰ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ, ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦਾ, ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਬਿੱਲ ਲਾਊਡ, ਜਿਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਸਟਰ ਫੌਕਸ ਨੂੰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਸੀ।
ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ, ਜੋ ਕਿ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ, ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੰਧ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪੌੜੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸਰਾਏ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਥੀਏਟਰ ਵਿਚਕਾਰ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਲਿੰਕ ਹੁਣ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਜੂਏ ਦੇ ਰਾਜਾ ਬਿਊ ਨੈਸ਼, ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ।
ਉੱਪਰ, ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਰੱਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਰੰਪਰਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ "ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦੀ ਔਰਤ" ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕਈ ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਭਿਨੇਤਰੀਆਂ ਨੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਥੀਏਟਰ ਰਾਇਲ ਦਾ ਭੂਤ ਮਿਸਟਰ ਲਾਊਡ ਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ?
ਬਾਰ ਬੀਅਰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਡਰਿੰਕ ਪੀ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਅੱਧਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਿੱਲ ਲਾਊਡ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰੋਸਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ।
"ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਭੂਤ ਕਾਊਂਟਰ ਤੋਂ ਉਤਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ-"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭਾਰੀ ਕੈਸ਼ ਰਜਿਸਟਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਉਤਰ ਗਿਆ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਚੇਤ ਸੀ।
"ਇਸਦਾ ਭਾਰ ਲਗਭਗ ਸੱਠ, ਸੱਤਰ ਪੌਂਡ ਹੈ," ਮਿਸਟਰ ਲਾਊਡ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਅਤੇ ਇਹ ਚੰਗੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ?"
"ਓ, ਹਾਂ, ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਪੌਣੇ ਬਾਰਾਂ ਵਜੇ। ਹੁਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ।" "ਹੋਰ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ?"
ਬਿਲ ਲਾਊਡ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ।

"ਓਹ, ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ, ਲੋਕ ਘੁੰਮਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬੇਝਿਜਕ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਅਣਦੇਖੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਘੁੰਮਣਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਕੁਦਰਤੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ।
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ?"
"ਕੋਈ ਨਹੀਂ."
"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?"
"ਓਹ, ਹਾਂ। ਹੁਣ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ।"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪੈਦਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੇ?"
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੋ ਵਾਰ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੱਕੜੀ ਦਾ ਜਾਲਾ ਹੈ, ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅਤਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ - ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚ, ਯਾਦ ਰੱਖੋ।"
"ਫਿਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਹੈ?"
"ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਜੂਆ ਘਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਾਤਰ, ਬਿਊ ਨੈਸ਼ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਬਾਥ ਨੂੰ ਅੱਜ ਜੋ ਹੈ ਉਹ ਬਣਾਇਆ। ਇਹ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਲਾਰਡਸ ਅਤੇ ਲੇਡੀਜ਼ ਨੂੰ ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ।"
"ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਬਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਘਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਔਰਤ 'ਤੇ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਆਦਮੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਇਨਾਮ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਔਰਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਲਟਕ ਲਿਆ! ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ; ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਲਗਾ ਲਈ। ਕੀ ਇਹ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਪਰਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਵਰਗੀ 'ਸਲੇਟੀ ਔਰਤ' ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।"
"ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ?"
"ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਇਮਾਰਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੁੜੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਜਰਬਾ ਹੋਇਆ ਹੈ?"

"ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਪਿਛਲੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ, ਮਿਸਟਰ ਬੈਰਨ ਫੌਕਸ ਨੇ ਅਕਸਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਕਈ ਗਾਹਕਾਂ ਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼। ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਰ, ਸੈਲਰਾਂ, ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਲਾਉਂਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੋ ਕਿ ਪੁਰਾਣਾ ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਦਾ ਕਮਰਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ।"
"ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਾਂਗਾ," ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਭੂਤ ਹੋਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਭੂਤ ਹੈ, ਸੱਚਮੁੱਚ - ਟਿੱਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ।"
ਮੈਂ ਬਿਲ ਲਾਊਡ ਤੋਂ ਵਿਦਾ ਲੈ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇਖੀ। ਇਹ 5 ਜੁਲਾਈ, 1963 ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਸਟਲ ਦੇ ਵੈਸਟਰਨ ਡੇਲੀ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਛਪੀ ਸੀ। ਰਿਪੋਰਟਰ, ਜੌਨ ਡਲਰ, ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨ ਲਈ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਰੁਕਿਆ।
ਮੈਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੱਬ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਭੂਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ। ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਈ ਠੋਕਰਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਕੋਰੀਡੋਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਪੈਨਲਿੰਗ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਬਿੱਲ ਲਾਊਡ ਨੇ ਟੋਨੀ ਕਾਰਨੇਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਕੈਂਬਰਿਜ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਅਧਿਐਨ ਸਮੂਹ ਦੀ ਮਦਦ ਮੰਗੀ। ਪਰ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮਸਤੀ ਭਰਿਆ ਸਫ਼ਰ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਥੀਏਟਰ ਰਾਇਲ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਟੇਜ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਮੱਧਮ ਹੋ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਘੜੀ ਵੱਜੀ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵਿੱਚਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਸਕਦਾ।
ਜੇਕਰ "ਸਲੇਟੀ ਔਰਤ" ਨੇ ਉੱਪਰਲੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਔਰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਲਟਕ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕੋ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਸਬੂਤ ਕਾਫ਼ੀ ਠੋਸ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪੁਰਾਣੇ ਗੈਰਿਕ'ਸ ਹੈੱਡ ਇਨ ਦੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਭੂਤ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ - ਉਸ ਘੋੜਸਵਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਜਿਸਨੇ ਸਾਰੀ ਗੜਬੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ!
ਸੇਂਟ ਫਰਾਂਸਿਸ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਆਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਲੰਡਨ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਸੜਕ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਬਰਕਸ਼ਾਇਰ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੋਈ, ਮਾਰਲਬਰੋ,

ਚਰਚਿਲਜ਼ ਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਤੋਂ ਪਾਰ, ਕੇਨੇਟ ਦੀ ਵਾਦੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਥੇਮਸ ਨਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗ੍ਰੇਟ ਮਾਰਲੋ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਇੱਥੇ ਟਿਊਡਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਿਸ਼ਮ ਐਬੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਇਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਸਰ ਥਾਮਸ ਹੋਬੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦਾ ਸੀ। ਪਰੰਪਰਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਦਿਨ ਲੰਡਨ ਗਈ, ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਜ਼ਾ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਛਤਾਵੇ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਐਬੇ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਬੇਸਿਨ ਤੈਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਖੂਨ ਧੋਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।
ਹੁਣ ਸਰੀਰਕ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੇਂਦਰ, ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਅਤੇ ਟਿਊਡਰ ਹਾਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਵਾਰਡਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਟੇਲਰ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਚਾਨਕ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਹ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਸਨ। ਸਾਨੂੰ ਬਰਸਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੇਸੀਲੀ ਡੀ ਹਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਘੁੰਮਾਇਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।
ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੰਧ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਭੇਤ ਛੁਪਾਉਂਦੀ ਹੈ: ਲੱਕੜ ਦੇ ਪੈਨਲਿੰਗ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅਜੇ ਵੀ ਅਸਲੀ ਟਿਊਡਰ ਕੰਧ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਲੇਡੀ ਹੋਬੀ ਦਾ ਭੂਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ ਹਵਾਸ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"
"ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਲਗਾਤਾਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਦੇ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਟੇਪਿੰਗ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਕਦੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀਆਂ, ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ 'ਉਹਨਾਂ' ਨੂੰ ਰੁਕਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਰੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਇਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸ਼ੋਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਉਹ ਫਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ ਇਹ ਹੈ."
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ ਹਵਾਸ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਟੇਪਿੰਗ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਕੰਧ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਵੀ

ਢਿੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਫਰਸ਼ ਬੋਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਚੀਕਦਾ ਜਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਹਰਲੀ ਤੋਂ, ਜਿੱਥੇ "ਲੇਡੀ ਪਲੇਸ" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿੰਡਸਰ ਕੈਸਲ ਤੋਂ ਲੰਘੇ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ ਸਹੀ ਹੈ - ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਜੋ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਪਰੰਪਰਾ ਜੋ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਦੇਖਣ ਲਈ ਹੈ।
ਪਰ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਲੰਡਨ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਕਲੱਬ ਵਿਖੇ ਸਾਡੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਗਰਮ, ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬਿਸਤਰੇ ਲੈ ਗਏ।

ਸਟ੍ਰਿਪ-ਟੀਜ਼ ਭੂਤ

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੱਧਯੁਗੀ ਕਿਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਘਰ ਉਹ ਥਾਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਬੇਰਹਿਮ ਜਾਗਰਣ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਯਕੀਨਨ, ਪੂਰੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਭੂਤਰੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਕਾਲ ਕੋਠੜੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ "ਭੂਤ" ਨਾਮਕ ਦੁਖਦਾਈ ਵਰਤਾਰਾ ਅਜੀਬ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਾਪਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਗਾਰਗੋਇਲ ਨੂੰ ਲਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਗਾਰਗੋਇਲ ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੈਰ-ਦੋਸਤਾਨਾ ਸੱਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਜਾਂ ਕਥਾਵਾਚਕ ਜਾਨਵਰ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਭੂਮੀਗਤ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗੋਥਿਕ ਚਰਚਾਂ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਢਲਾਣਾਂ 'ਤੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁੱਖਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਭਟਕਣ 'ਤੇ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਪਰ ਜਿਸ ਗਾਰਗੋਇਲ ਦਾ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਲੰਡਨ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸੋਹੋ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਅਜੇ ਵੀ ਹਰਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ "ਸੋਹੋ!" ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ ਉਹ "ਟੈਲੀ-ਹੋ!" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਜੋ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਲੂੰਬੜੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਹਾਸੇ ਵਿੱਚ ਖੇਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਲੰਡਨ ਵਧਦਾ ਗਿਆ, ਸੋਹੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਬਣ ਗਿਆ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਲੰਡਨ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਟਾਲੀਅਨ, ਸਪੈਨਿਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਨਾਗਰਿਕ। ਇਸ ਸਮੇਂ, ਕਈ ਸੈਲਰ ਕਲੱਬਾਂ ਵਿੱਚ ਸਟ੍ਰਿਪ-ਟੀਜ਼ ਡਾਂਸਰਾਂ ਨੇ ਜਾਇਜ਼ "ਸ਼ਰਾਰਤੀ" ਰਿਵਿਊਜ਼ ਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸ਼ੋਅ ਡੀਨ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਦੋ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹੁੰਦੇ ਸਨ - ਗਾਰਗੋਇਲ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਅਤੇ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਥੀਏਟਰ। ਗਾਰਗੋਇਲ ਦਸ ਵਜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ ਜਿੱਥੇ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਨੇ ਛੱਡਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਛੱਡਣਾ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਸ਼ੋਅ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਜਲੂਸ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਡਿਗਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਨ ਦੇ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੁਦਰਤੀ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਿੱਥੇ ਖਤਮ ਹੋਵੇਗਾ - ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਜ਼ ਦਾ ਇਹ ਦਿਮਾਗੀ ਬੱਚਾ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਮਰੀਕੀ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਗੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿਸਨੇ ਦੁਸ਼ਟ ਲੰਡਨ ਸ਼ਹਿਰ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅੱਪਰ ਰਿਕਨਹੈਮ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸੇ।
ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਬਰੀਨਾ ਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਗਾਰਗੋਇਲ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਬਰੀਨਾ, ਜੋ ਖੁਦ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ, ਇੱਕ ਨਾਈਟ-ਕਲੱਬ ਗਾਇਕਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਈਸਟ ਸਾਈਡ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਭੂਤ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਡਰਾਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
ਗਾਰਗੋਇਲ ਦਾ ਮਾਲਕ ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਸ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਸੀ; ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਸੀ - ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ!
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਲੱਬ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਦੂਜਾ "ਘਰ" ਹੁਣੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ, ਲਾਲ-ਅਪਹੋਲਸਟਰਡ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਰੂਮ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਰਿਸੈਪਸ਼ਨਿਸਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ "ਮੈਂਬਰ" ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਰਕਮ ਦੇ ਕੇ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਦਰਦ ਰਹਿਤ ਉਪਲਬਧ ਸੀ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯੂਨੀਅਨ ਲੀਗ ਕਲੱਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਿਸਟਰ ਜੈਕਬਸ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਗਵਾਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਗੋਰਾ, ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ, ਸੀ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਲਗਭਗ ਹਨੇਰੇ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਜੋ ਕਿ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਹੈ। ਔਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਚੈਰੀ ਫੀਨਿਕਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ।
“ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਅਤੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਥੀਏਟਰ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈ ਸੀ,” ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਪ੍ਰਾਂਤਕ ਲਹਿਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, “ਅਤੇ ਮੈਂ

ਇੱਥੇ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਆ ਗਈ। ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਲਾਈਟਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਗਈ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਡਰੈਸਿੰਗ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਮੈਨੂੰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪਲਟ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਸਾਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਭਿਆਨਕ ਠੰਡਾ ਮਾਹੌਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਬਰਾ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਉੱਪਰਲੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਦੋ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹਨ - ਬਾਰਬਰਾ? ਇਜ਼ਾਬੇਲ? - ਪਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਪੰਨਿਆਂ ਦੀ ਇਹ ਪਲਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਡਰ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਰਹੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਅੰਦਰ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।
"'ਓਹ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਨੈਲੀ ਹੈ।'"
ਪਰੰਪਰਾ ਅਨੁਸਾਰ ਭੂਤ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੌਲਾ, ਹਾਂ, ਪਰ ਹੋਰ ਵੀ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਅਕਸਰ ਛੱਤ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਲਟ ਕਾਫ਼ੀ ਸਖ਼ਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੇਠਾਂ ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ?"
"ਲਗਭਗ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੇ?"
"ਹਾਂ, ਕਈ ਵਾਰ ਗਰਮੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ 'ਕੁਝ' ਲਟਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਧੁੰਦ ਵਾਂਗ। ਮੈਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਚੇਨ ਖੜਕਣ ਵਰਗੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਕੈਬਰੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਖੜਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋਵੇ, ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ! ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਇੱਥੇ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੰਨ ਘੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਣਚਾਹੇ ਚੇਨ ਦੀ ਧੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ, ਪਰ, ਉਹ ਸਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

"ਮੈਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਜੋ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਦਿਨ ਗਾਰਗੋਇਲ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਗਈ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ ਬਾਹਰ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ - ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਫਿੱਕੇ ਲਿਲਾਕ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਕਸਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਬੁਲਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ।"
"ਕਿਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ?" ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਵੱਲੋਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਕੁੜੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਗਈ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਸਹੇਲੀ ਦਾ ਨਾਮ ਟਰੇਸੀ ਯੌਰਕ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ?"
"ਨਹੀਂ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ।"
ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਟੈਰੀ ਬ੍ਰੈਂਟ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਕੋਰੀਓਗ੍ਰਾਫਰ ਅਤੇ ਰੇਵਿਊ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਜੋ ਕਿ ਵੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸਾਵਧਾਨ ਸੀ।
ਟ੍ਰੇਸੀ ਯਾਰਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਘਟਨਾ ਸਮੇਂ ਉਹ ਰਸੋਈ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੀ।
"ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ, ਉਮਰ ਅਣਜਾਣ, ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਪੀਰੀਅਡ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਧੁੰਦ ਸੀ। ਉਹ ਬਸ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਅਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਈ।"
"ਕੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ?"
"ਕਈ ਕੁੜੀਆਂ ਜੋ ਉੱਪਰਲੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਲੱਗ ਹੈ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਇਸ ਤੇਜ਼ ਠੰਡ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ।"
"ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਮਾਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸਾਖ ਸੀ?"
ਟੈਰੀ ਬ੍ਰੈਂਟ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਨਹੀਂ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕੁੜੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਉਹ ਡਰੇ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ?"

"ਖੈਰ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੈਬਰੇ ਕਰਨ ਲਈ ਅੰਦਰ ਆਈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ, ਇਜ਼ਾਬੇਲ ਐਪਲਟਨ, ਉੱਪਰਲੇ ਡ੍ਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ ਆਈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਹਾਸੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ, ਓਹ, ਕੁੜੀਆਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਜਲਦੀ ਆ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਡ੍ਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾਂ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਹੈਲੋ, ਕੁੜੀਆਂ, ਅੱਜ ਸ਼ਾਮ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ?'"
ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ।
"ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੋਨਾ ਮੋੜ ਕੇ ਡ੍ਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮਿਸ ਐਪਲਟਨ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਹਾਸਾ ਉਸਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆ?"
"ਖੈਰ, ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੂਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ। ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 'ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦੀ ਔਰਤ' ਸੀ।"
ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਸ, ਇੱਕ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ, ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਆਦਮੀ ਜੋ ਚੁੱਪਚਾਪ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਹੁਣੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਦਾ ਪਿਛੋਕੜ ਕੀ ਸੀ? ਮਿਸਟਰ ਜੈਕਬਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਸਰੋਤ ਬਣ ਗਏ। "ਕਲੱਬ ਖੁਦ ਯੂਰਪ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨੋਏਲ ਕਾਵਾਰਡ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਵੀਹ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਕਲਾਤਮਕ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।
ਹੇਠਾਂ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਹੈਨਰੀ ਮੈਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਗਾਰਗੋਇਲ ਵਿੱਚ ਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸੰਸਥਾਪਕ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਗੇ।
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਲਗਭਗ ਅੱਠ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਇਆ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀ ਜੈਕਬਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਭੂਤ ਖਰੀਦਣ 'ਤੇ ਵੀ ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਹਾਂ, ਉਸ ਦੇ ਅਗਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰਾਇਲਟੀ ਥੀਏਟਰ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਲੰਡਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਬੰਬਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਸਾਡੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਥੀਏਟਰ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, 'ਗ੍ਰੇ ਲੇਡੀ' ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਖੰਭਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।"

"ਜਿਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਹਾਂ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਸੋਲਾਂ ਬੱਤੀ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਸੀਨਸ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਜੋ ਇੱਕ ਰਾਤ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ, ਨੇ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ੋਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ!"
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਭੂਤ ਉਸਦਾ ਹੈ। "ਨਹੀਂ, ਫਾਇਰ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਇੱਥੇ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸਾਈਕਿਕ ਨਿਊਜ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਸੀਨਸ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਰਾਇਲ ਸਟੈਬਲ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ 'ਸਲੇਟੀ ਔਰਤ' ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਫਿਰ ਉਸ 'ਸਲੇਟੀ ਔਰਤ' ਬਾਰੇ ਕੀ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਤਜਰਬਾ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਹੈ - ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲਾ ਧੋਖੇਬਾਜ਼।"
"ਤੁਸੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਦੋਂ ਹੋਇਆ?"
“ਕਰੀਬ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ,” ਜੈਕਬਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਪਲਾਸਟਰ-ਆਫ-ਪੈਰਿਸ ਦੀ ਕੰਧ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਿਫਟ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਆਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਸਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ ਸਿਵਾਏ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬਟਨ ਦਬਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਯਾਨੀ ਕਿ। ਮੈਂ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਸਵੇਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹੈ। ਲਿਫਟ ਰੁਕ ਗਈ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਹੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ। ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਮੈਂ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹੇ; ਇਹ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਗਜ਼ ਦੂਰ, ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਾਰ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ, ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇਖੀ ਜੋ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਵਰਗੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪੀਰੀਅਡ ਡਰੈੱਸ ਵਜੋਂ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਉੱਚੀ ਕਮਰ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲਾ ਟੋਪੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ - ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਗੁੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਾਂਗ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਘੁੰਮਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਜੋ ਪਹੀਏ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦੀ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼, ਤਿੱਖੀ ਗੰਧ ਸੀ। "ਪਰਫਿਊਮ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਮੇਰੀਆਂ ਨਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਗਾਰਡਨੀਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਭਾਰੀ ਪਰਫਿਊਮ

ਕਮਰਾ ਭਰ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਸਲੇਟੀ ਔਰਤ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਜੋ ਹੁਣ ਲਿਫਟ ਸ਼ਾਫਟ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਈ?"
"ਨਹੀਂ, ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
ਕੀ ਰਾਇਲਟੀ ਥੀਏਟਰ ਦਾ ਭੂਤ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਅਭਿਨੇਤਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਰਹੱਸਮਈ ਭੂਤ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਥਿਸਪੀਅਨ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਥਾਨ ਘੱਟ ਕਰ ਸਕਿਆ।
ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਟ੍ਰਿਪ-ਟੀਜ਼ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਸ਼ੋਅ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ - ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ - ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ!

ਹਾਲ ਪਲੇਸ ਭੂਤ

ਹਾਲ ਪਲੇਸ ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਇੱਕ ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਘਰ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਟਿਊਡਰ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪ੍ਰਚਾਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਵਜੋਂ ਜਾਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਜੋਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸੈਲਾਨੀ ਇਸਦੇ ਸੁੰਦਰ ਮੈਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੂਹਦੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜਨਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ, ਜੇ ਇਹ ਮਿਹਨਤੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਟ੍ਰੈਵਲ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੁਝਾਅ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ 'ਤੇ ਠੋਕਰ ਨਾ ਖਾਂਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੀ, ਇਹ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਸੈਟਿੰਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਮਾਧਿਅਮ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ (ਜਾਂ ਉਹ) ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ; ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲ ਪਲੇਸ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਬੈਕਸਲੇ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕੈਂਟਿਸ਼ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਖੇਤਰ ਬਲੈਕ ਪ੍ਰਿੰਸ, ਐਡਵਰਡ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਥੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਆਧਾਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਲੇਡੀ ਐਟ-ਹਾਲ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਿਰਨ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਦੇਖ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਇੱਕ ਟਾਵਰ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਬੈਕਸਲੇ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੈਨਰ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਟਾਵਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਚੀਕਾਂ ਅਤੇ ਕਰਾਹਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ "ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੀ" ਇੱਕ ਔਰਤ ਵੀ ਦੇਖੀ ਗਈ ਸੀ; ਕਿਤੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ 1931 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕੈਨਨ ਵਿਕਸਟੀਡ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ

ਕੀਤੀਆਂ, 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1950 ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਅਖਬਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਨੇੜਲੇ ਲੇਵਿਸ਼ਮ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਸੋਸਾਇਟੀ ਨੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਹਾਲ ਪਲੇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਭੂਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮਾਮਲਾ ਫਿਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕਾਲਜ ਆਫ਼ ਸਾਈਕਿਕ ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਬ੍ਰਿਗੇਡੀਅਰ ਫਾਇਰਬ੍ਰੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਮਾਨਸਿਕ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸ ਕੋਲ ਟ੍ਰਾਂਸ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਡਗਲਸ ਜੌਨਸਨ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦਿੱਤੀ ਤਾਰੀਖ਼ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਪਸੰਦ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੁਹਿੰਮ ਦੀ ਸਵੇਰ ਤੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਸੰਭਾਵਿਤ ਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਮੈਨਿੰਗ ਰੌਸ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਬੈਕਸਲੇ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀ ਜੌਨਸਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਮਾਰਤਾਂ ਹੁਣ ਸਕੂਲ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 4:00 ਵਜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਮਰਿਆਂ ਅਤੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਨਾ ਪਵੇ।
ਅਸੀਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ ਜੋ ਮੈਨਰ ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਘੇਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੇ ਜੋ ਘਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਹਾਲ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਰੁਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਡਗਲਸ ਜੌਨਸਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ," ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ। "ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਏ, ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਨ?"
"ਖੈਰ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸੀ," ਮਿਸਟਰ ਜੌਹਨਸਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਮ ਸ਼ਾਂਤ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਦਾਅਵਤ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਮੱਠ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਧਾਰਮਿਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।"

"ਕੀ ਇਹ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਭਿਕਸ਼ੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪੱਕਾ ਹੋਵੇ?" ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਬਿਲਕੁਲ ਓਨੇ ਹੀ ਠੋਸ ਜਿੰਨੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਲਜ਼ਰ," ਜੌਹਨਸਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਬੱਸ ਤੁਰਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ?"
"ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੇਖ ਕੇ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ?"
"ਨਹੀਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸਾਧੂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਤੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਪਤਲੇ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਕਸਲੇ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੌਹਨਸਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ। "ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਕਸਲੇ ਦੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ, ਮਿਸਟਰ ਪਾਲ ਮੌਰਿਸ ਹਨ, ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਹੁਣੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।"
ਮੈਂ ਮੌਰਿਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਕੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸੰਗਠਨ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕੇ?"
"ਖੈਰ, ਇਹ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ," ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਭਰੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਇਮਾਰਤ ਖੁਦ ਮੱਠ ਦੇ ਵਿਘਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਪੱਥਰ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੈ। ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੈਪਲ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਭਿਕਸ਼ੂ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ।"
ਅਸੀਂ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਬਾਈਪਾਸ ਕਰਨ ਹੀ ਵਾਲੇ ਸੀ ਕਿ ਜੌਹਨਸਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਟਿਊਡਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ - ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ - ਇੱਕ ਵਿੱਗ ਵਾਲਾ; ਮੋਟਾ, ਕਾਫ਼ੀ ਲਾਲ ਚਿਹਰਾ; ਉਸਨੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ - ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਦਮ ਘੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ - ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਲਗਾ ਲਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਅਪੋਪਲੈਕਸੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਖੀ ਆਦਮੀ, ਮੈਨੂੰ

ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਗਵੇਨ ਵਰਗਾ ਲੱਗਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹਵੇਲੀ ਦਾ ਆਪਣਾ ਦੌਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਪਿਛਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਕਿ ਜੌਹਨਸਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਬਾਅਦ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪੌੜੀਆਂ ਅਟਾਰੀ ਫਰਸ਼ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਅਟਾਰੀ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਅਸਲੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚਾਰ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਮੁਰੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਛੱਤਾਂ ਟਿਊਡਰ ਸਮੇਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਬੀਮਾਂ ਦਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ।
"ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਲਗਾ ਲਈ ਹੈ," ਡਗਲਸ ਜੌਹਨਸਨ ਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੇਤਰਤੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਸ਼ਤੀਰ ਨਾਲ ਲਟਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਟਕਾਇਆ ਹੈ - ਇੱਕ ਨੌਕਰ," ਜੌਹਨਸਨ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹਾਲ ਪਲੇਸ ਦੇ ਅਣਜਾਣ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤੰਗ ਰਸਤਿਆਂ ਰਾਹੀਂ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਆਰਚਵੇਅ ਰਾਹੀਂ, ਅਜੇ ਵੀ ਜਾਗੀਰਦਾਰ ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਹੇਠ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਵਰਗਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਜੌਨਸਨ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਰੁਕ ਗਿਆ। "ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦਾ ਗਾਊਨ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਚਿੱਟਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਨਨ ਦਾ ਪਰਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਨਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਉਦਾਸੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੈ, ਰੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਮਰੋੜ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਜੌਨਸਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ "ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇ," ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ। ਜੌਨਸਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਲੱਗ ਗਈਆਂ।
"ਇਸ ਔਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
"ਹਾਂ। ਚੱਲੋ!" ਮੈਂ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ।
"ਇਹ ਬੱਚਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਜਿਸਦੇ ਪਹਿਲੇ M ਅੱਖਰ ਹੋਣ।

ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ; ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੁਰਦਿਆਂ, ਰੋਂਦਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਮਰੋੜਦਿਆਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।"
“ਆਓ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਹੇਠਾਂ ਚੱਲੀਏ,” ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰੇ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਟਿਊਡਰ ਕਮਰਿਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਜੋ ਹੁਣ ਕਲਾਸਰੂਮਾਂ ਵਜੋਂ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਜੌਨਸਨ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਕਦਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜੰਮ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਕੰਬਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। "'ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ! ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ!' ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। 'ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ?' ਤੁਰਦਾ-ਫਿਰਦਾ।" ਜੌਨਸਨ ਹੁਣ ਝੁਕਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਹੋ ਗਿਆ। “ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਮੰਗਾਂਗੇ।” ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਦੀ ਮੌਨ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੋਈ।
"ਮਿਸਟਰ ਜੌਨਸਨ," ਮੈਂ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ," ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ; ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਸੰਪਰਕ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਸਾਰਾ ਮਾਹੌਲ ਹਲਕਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇੱਥੇ ਹੈ।"
“ਫਿਰ ਸਾਡੀ ਇੱਥੇ ਫੇਰੀ ਦਾ ਕੁਝ ਫਾਇਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ?” ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਜੌਹਨਸਨ ਨੇ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।"
ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ, ਪਾਲ ਮੌਰਿਸ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਇਆ। ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਜਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਔਰਤ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕਿਸਮ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲ ਪਲੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੋਰਾ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਕੁਰਲਾਉਂਦੇ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਲੇਡੀ ਐਟ-ਹਾਲ ਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ, ਜਾਂ ਐਡਵਰਡ, ਬਲੈਕ ਪ੍ਰਿੰਸ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ, ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਔਰਤ ਦੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਨਾਲੋਂ ਬੇਅੰਤ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਜਾਇਜ਼ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਸਕੂਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਦੁਖੀ ਬੱਚੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਟਾਵਰ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ

ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੁੜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲੱਭੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲ ਪਲੇਸ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਿਰਫ਼ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੈ।
ਦੋ ਹੋਰ ਭੂਤਰੇ ਸਥਾਨ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਡਗਲਸ ਜੌਹਨਸਨ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਓਲਡ ਮੈਨਰ ਹੋਟਲ, ਮਿਡਹਰਸਟ, ਸਸੇਕਸ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਘਰ ਜੋ ਕਦੇ ਇੱਕ ਮੈਨਰ ਹਾਊਸ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਅਸਲ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਬੀਮ ਅਤੇ ਕੰਧਾਂ - ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਬੇ ਵਿੰਡੋ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਰਗਾਕਾਰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰੰਪਰਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਭੂਤ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਗੁਪਤ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਨਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਧੀ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਨਵੰਬਰ ਉਸਦਾ ਖਾਸ ਭੂਤਰਾ ਮਹੀਨਾ ਹੈ - ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਇਸ ਸਭ ਬਾਰੇ ਮੈਨੇਜਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੈਕੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਸੀ? . . . ਉਦੋਂ ਮੇਰੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪ੍ਰਾਈਮਰੋਜ਼ ਵਿਦਰਸ ਨਾਲ ਹੋਈ, ਜੋ ਇੱਕ ਨਰਸ ਸੀ, ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨਰ ਹਾਊਸ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਇੱਕ ਭੂਮੀਗਤ ਰਸਤਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਗਈ ਸੀ, "ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਆਮ ਕੁੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਇਹ ਇੱਕ ਨਨ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।"
"ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਛੱਡ ਦਿਓ," ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ।" ਕਲਾਸੀਕਲ ਬੋਰਲੇ ਰੈਕਟਰੀ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਫਿਰ ਤੋਂ। ਮੁੰਡਾ ਭਿਕਸ਼ੂ ਕੁੜੀ ਨਨ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬੈਂਗ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਦਰਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ," ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣੀ, ਸੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਪਿਛਲੇ ਨਵੰਬਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਸ ਨਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।" "ਕੀ ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਪਿਛਲੇ ਨਵੰਬਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹੀ ਸੌ ਬਹੱਠ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ - ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ?"

"ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਡਰ ਗਈ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਕੁੱਤਾ ਵੀ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਨਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਭਿਕਸ਼ੂ ਜਾਂ ਨਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੈਕੀ, ਮੈਨੇਜਰ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ - ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਸ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਘਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਸੋਈ ਦੇ ਉੱਪਰ, ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਮੇਰਾ ਕਮਰਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਇਸਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਸਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਠੀਕ ਹੈ।"
ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸਾਧੂ, ਜਾਂ ਭੂਤ-ਭਗਤੀ ਸਾਧੂ - ਜੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਨਵੰਬਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਕੀ ਸਾਲ ਕਿੱਥੇ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਨ?
ਸ਼ਾਇਦ ਡਗਲਸ ਜੌਨਸਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਓਲਡ ਮੈਨਰ ਹੋਟਲ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਇਮਾਰਤ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦੇ ਲਾਭ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲੰਡਨ ਦਾ ਖੂਨੀ ਟਾਵਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਬੈਕਸਲੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਟਾਵਰ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ ਜਦੋਂ ਸੈਲਾਨੀ ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਗੇ। ਟਾਵਰ ਦੇ ਗਵਰਨਰ, ਕਰਨਲ ਬਟਲਰ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਬੇਨਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਐਚ.ਐਮ. ਟਾਵਰ ਆਫ਼ ਲੰਡਨ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਫੇਰੀ ਲਈ ਸਹੂਲਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਸਾਲ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਟਾਵਰ 'ਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਲਗਭਗ 12,000 ਸੈਲਾਨੀ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ 6:30 ਵਜੇ ਟਾਵਰ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਜਾਂ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨਿਯਮ ਟਾਵਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਮਹਾਰਾਣੀ ਦੇ ਮਹਿਲ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬੰਦ ਸਨ - ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਧੂੰਆਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਅੱਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਹੀ ਮਹਿਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭੂਤਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕਰਨਾ ਅਣਚਾਹੇ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਲਿੰਕਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਭੂਤਰੇ ਵੀ ਹੈ। ਮੈਂ

ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਹਾਂਗਾ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਵੱਈਆ ਇੱਕ ਸਨਮਾਨਜਨਕ ਜਾਂਚ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।
ਟਾਵਰ ਦੇ ਭੂਤ ਇੱਕ ਦੰਤਕਥਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਨ, ਇਹ ਗੱਲ ਉੱਥੇ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਦੇ ਦੋ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਕੈਨ ਕਰਕੇ ਦੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। 1864 ਵਿੱਚ,
60 ਵੀਂ ਰਾਈਫਲਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਜੇ. ਜੀ. ਡੁੰਡਾਸ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਤੋਂ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਚੈਂਬਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਗਾਰਡ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਿੱਥੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਰਾਣੀ ਐਨ ਬੋਲੇਨ ਨੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਪਲ ਬਿਤਾਏ ਸਨ। ਗਾਰਡ ਨੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ - ਉਹ "ਕੁਝ" ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜੋ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਔਰਤ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਂਗ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸਿਪਾਹੀ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿੱਧਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਿਰਫ਼ ਜਨਰਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨੇ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਕੋਰਟ-ਮਾਰਸ਼ਲ ਵਿੱਚ ਲੰਬੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜੋ ਡਿਊਟੀ ਦੌਰਾਨ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਉਹ ਸਖ਼ਤ ਸਮੇਂ ਸਨ।
ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਫਰਵਰੀ, 1957 ਵਿੱਚ, ਟਾਵਰ 'ਤੇ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਇੱਕ ਵੈਲਸ਼ ਗਾਰਡਮੈਨ ਨੇ ਲੇਡੀ ਜੇਨ ਗ੍ਰੇ ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ ਸਾਲਟ ਟਾਵਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਬੈਟਲਮੈਂਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਚਾਰ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਨੌਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਈ ਸੀ। ਟਾਵਰ ਕੰਪਾਊਂਡ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਸੇਂਟ ਪੀਟਰ ਐਡ ਵਿੰਕੁਲਾ ਦੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ, ਪਿਊਜ਼ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ "ਦੂਜਾ ਪਰਛਾਵਾਂ"। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਸਕਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਕਾਟਿਸ਼ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੁਆਦ ਅਤੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਰਗਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਾਰ ਬਰਨਜ਼ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਮੀ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਸਟਵਿਕ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਉਤਰੇ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਆਇਰ ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਪੱਛਮੀ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੇ ਘੱਟ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ, ਬੀਬੀਸੀ ਦੇ ਜੈਕ ਵੇਅਰ ਸਾਡਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਆਏ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਕੰਮ ਸੀ। ਜੈਮੀਸਨ ਕਲਾਰਕ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਬਾਰੇ ਲੰਮੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ; ਸ਼੍ਰੀ ਕਲਾਰਕ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਗਲਾਸਗੋ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਸਪਲਿਟ-ਸਕ੍ਰੀਨ ਅਤੇ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਹੋਰ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਜਾਦੂ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ!
ਪਰ ਅਸੀਂ ਆਇਰ ਸਿਰਫ਼ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਦੁਖੀ ਹੋਣ ਜਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁਹਾਵਣੇ ਸਕਾਟਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸੀ। ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਸਾਡਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਕੁਲਜ਼ੀਨ ਕੈਸਲ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਲੀਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਸਾਸਨਾਚ ਜਾਂ, ਬਦਤਰ, ਇੱਕ ਯੈਂਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਡਰਾਈਵਰ-ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੱਛਮੀ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਤੱਟਵਰਤੀ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕੁਲਜ਼ੀਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਰਸਮੀ ਬਗੀਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਤਰਦੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਉਸ ਚੱਟਾਨ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਲਜ਼ੀਨ ਕੈਸਲ ਆਇਰਸ਼ਾਇਰ ਤੱਟ 'ਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਉੱਠਦਾ ਹੈ।
ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਰੌਬਰਟ ਐਡਮ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ, ਅਰਲਜ਼ ਆਫ਼ ਕੈਸਿਲਿਸ ਅਤੇ ਮਾਰਕੁਇਸ ਆਫ਼ ਏਲਸਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹੀਂ ਦਿਨੀਂ, ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੈਸ਼ਨਲ ਟਰੱਸਟ ਫਾਰ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮੁੱਖ ਟਾਵਰ ਚੱਟਾਨ ਤੋਂ ਚਾਰ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉੱਚਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹੈ ਜੋ ਜਨਰਲ ਆਈਜ਼ਨਹਾਵਰ ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਤੋਂ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਮੇਂ- ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਕਲਜ਼ੀਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ, ਕਮਾਂਡਰ ਜੌਨ ਹਿਕਲੇ ਨੇ ਸਾਡਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਭੂਤ ਨਾ ਰੱਖ ਲਈਏ," ਉਸਨੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਿਕਲੇ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਚਾਹ ਪਿਲਾਈ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਫੇਰੀ ਦਾ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਆਨੰਦ ਆਇਆ। ਨਾ ਤਾਂ ਕਮਾਂਡਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਿਕਲੇ ਨੇ ਇਸ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਆਧੁਨਿਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਦਦਗਾਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੈਲਾਨੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਮਾਰਗਰੇਟ ਪੈਨੀ ਨਾਮਕ ਕਲਜ਼ੀਅਨ ਦਾ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸੈਲਾਨੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ - ਜੇਕਰ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਕਿਸਮਤ ਹੈ।
9 ਅਗਸਤ, 1962 ਦੀ ਐਸੋਸੀਏਟਿਡ ਪ੍ਰੈਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੈਨੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਸੈਲਾਨੀ ਵਾਂਗ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਭੂਤ ਨਾਲ ਹੋਇਆ।
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕਲਜ਼ੀਨ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੈਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ - 'ਅੱਜ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ।'"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੈਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭੂਤ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ।
"ਉਹ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਪੰਜ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ।"
"ਖੈਰ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੰਘਣ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਂਘੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਮੋਟੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਲੰਘਣ ਲਈ ਬਹੁਤੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।'"

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੈਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁੜੀ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਨੂੰ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਕਿਸੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੈਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਸੱਜਾ ਪਾਸਾ ਠੰਡਾ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿਓਂ ਲੰਘ ਗਈ ਸੀ।"
ਕੀ ਉਹ ਕੈਨੇਡੀ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਲਾਈਡ ਦੇ ਫਾਇਰਥ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੁਖਦਾਈ ਅੰਤ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਾਰੀਖ 'ਤੇ ਕਲਜ਼ੀਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ, ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭੂਤਰੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੇ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਖਿੱਚੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਵਸਨੀਕ ਬਾਲਟੀਮੋਰ, ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਤੋਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕੁਲੀਨ ਸਨ। ਸਰ ਐਡਰੀਅਨ ਅਤੇ ਲੇਡੀ ਨਾਓਮੀ ਡਨਬਰ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਬੈਰੋਨੇਟ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮੋਕਰਮ ਪਾਰਕ ਦੀ ਰੈਮਸ਼ੈਕਲ ਅਸਟੇਟ ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹਾ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ 1953 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ।
ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖ਼ਰਾਬ ਲੱਗਿਆ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਆਮਦਨ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਇਸਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਬਹਾਲ ਕਰ ਕੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਮਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ 1953 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਵਿਗਟਾਊਨਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਕਿਰਕਕੋਵਾਨ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਅਮਰੀਕੀ ਭੂਤ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੈਣਗੇ। ਇਹ ਮੋਕਰਮ ਪਾਰਕ ਦੀ "ਵ੍ਹਾਈਟ ਲੇਡੀ" ਸੀ, ਜੋ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੇਡੀ ਜੈਕੋਬੀਨਾ ਡਨਬਾਰ ਦੀ ਛਾਂ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ 1789 ਵਿੱਚ ਛੇਵੀਂ ਬੈਰੋਨੇਟ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਚਿੱਤਰ 1953 ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਮਲਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।
ਐਡਿਨਬਰਗ ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਨੈਸ਼ਨਲ ਗੈਲਰੀ ਹੁਣ ਰੇਬਰਨ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਇਸ ਕੀਮਤੀ ਪੇਂਟਿੰਗ ਦੀ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਦਸਵੇਂ ਬੈਰੋਨੇਟ, ਸਰ ਜੇਮਜ਼ ਡਨਬਰ, ਜੋ 1953 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਏ ਸਨ, ਦੇ ਸੇਵਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਭੂਤ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਲਟੀ ਪਾਈ ਜਾਵੇਗੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਸਿੱਧਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ!
ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਡਨਬਾਰਸ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ, ਐਲਗਿਨ ਫਰੇਜ਼ਰ ਨੇ ਦੋ ਵਾਰ "ਗੋਰੀ ਔਰਤ" ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ।
ਸ਼ਾਇਦ ਕੀਮਤੀ ਪੇਂਟਿੰਗ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਨਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਰਵਾਇਤੀ ਸੁੱਕੇ ਸੜਨ ਕਾਰਨ ਨਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਭੂਤ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੜਬੜੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਮਰੀਕੀ-ਜਨਮੀ ਲੇਡੀ ਡਨਬਰ ਨੂੰ ਭੂਤ ਬਾਰੇ

ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਲਹਿਜ਼ੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਬਕਵਾਸ। ਇਹ ਸਭ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਪਨਾ ਹੈ।"
ਇੱਕ ਭੂਤ ਨੂੰ ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਹਿਣਾ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਹੈ! ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਦੁਆਰਾ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਵੀਕਲੀ ਸਕਾਟਸਮੈਨ ਦਾ ਡੋਨਾਲਡ ਮੈਕਡੋਨਲਡ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈਏ। ਫਿਰ, ਕੇਨੇਥ ਮੈਕਰੇਸ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਹਾਈਲੈਂਡ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਆਏ - ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਲੇਖਕ, ਮੈਕਡੋਨਲਡ ਰੌਬਰਟਸਨ, ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੇ ਭੂਤਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਇੰਡੈਕਸ-ਕਾਰਡ ਫਾਈਲ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹੀ ਕੇਸ ਕਾਫ਼ੀ ਹਾਲੀਆ ਮੂਲ ਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਜਬ ਡਿਗਰੀ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਚੰਗੇ ਕਾਰਨ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀ ਰੌਬਰਟਸਨ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਸਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕੀਤੀ।
ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਅਸੀਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੇ ਇੱਕ ਉਪਨਗਰ, ਰੋਸਲਿਨ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਮਾਧਿਅਮ, ਐਨੀ ਡੋਨਾਲਡਸਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਨਿਕਲੇ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਵਧੀਆ ਬੈਠਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੱਗਰੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਅਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਰਹੱਦੀ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਜਲਦੀ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ, ਜੋ ਕਿ ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜੰਗ ਅਤੇ ਝਗੜੇ ਦਾ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਸਬੰਧ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਅਣ-ਰੋਸ਼ਨ, ਨਿਸ਼ਾਨ ਰਹਿਤ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਘੰਟਿਆਂਬੱਧੀ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਭੇਡਾਂ ਹੀ ਪਹਾੜੀਆਂ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਹਰਮੀਟੇਜ ਕੈਸਲ ਲੈ ਆਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਡੀ ਸੋਲਿਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮੱਧਯੁਗੀ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਵੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਰਹੱਦੀ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ ਬੋਥਵੈੱਲ ਦੇ ਅਰਲ ਨੂੰ 1566 ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ, ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ, ਨੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।
ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ, ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਇੱਕ ਕਾਲ ਕੋਠੜੀ ਦਾ ਮਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਖੇ ਮਰਨ ਲਈ ਧੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹਟਾਏ ਗਏ। ਇਹ ਵਹਿਸ਼ੀ ਰਿਵਾਜ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਆਮ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰਮੀਟੇਜ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਲੱਖਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਖੰਡਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਡੇ ਕਾਰਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਲਾਰਡ ਸੋਲਿਸ, ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂਗਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਕੀਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੇ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਿਆਨਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਇਸ ਕੰਮ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਖੰਡਰ ਹੋਏ ਕਮਰਿਆਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਹੇਠਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਸੋਈ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।
ਜੇ. ਆਰ. ਵਿਲਸਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਮੂਡ ਸੈੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਗਪਾਈਪ ਵਜਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਕੁੱਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਇੱਥੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੁੱਤੇ ਨੇ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਚੀਕਿਆ ਅਤੇ ਹਿੱਲਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।"
ਪਰ ਹੋਰ ਕੁੱਤੇ ਵੀ ਸਨ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਕੁੱਤੇ ਸਨ ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੇ ਹੋਲੀਰੂਡ ਪੈਲੇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ, ਕ੍ਰਾਫਟ-ਐਨ-ਰੀ ਦੇ ਅਜੀਬ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਾਦਾ ਜਿਹਾ ਘਰ ਹੈ। ਇਹ ਘਰ ਕਦੇ ਜੇਮਜ਼, ਮੋਰੇ ਦੇ ਅਰਲ, ਮੈਰੀ ਦੇ ਸੌਤੇਲੇ ਭਰਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੇ ਰੀਜੈਂਟ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ। ਘਰ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਲਾਈਨ ਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਹੋਲੀਰੂਡ ਪੈਲੇਸ ਦੇ ਵਾਰਡਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਿਵਾਸ ਸੀ। ਵਾਰਡਨ ਮੁੱਖ ਗਾਈਡ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਸਾਰੇ ਸੈਲਾਨੀ ਆਵਾਜਾਈ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਸੀ। ਡੇਵਿਡ ਗ੍ਰਾਹਮ, ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦਾ ਵਾਰਡਨ, ਹੁਣ ਨੇੜਲੇ ਪੋਰਟੋਬੇਲੋ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬਾਰਾਂ ਜਣੇ ਇੱਕ ਸੀਨਸ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈਲਨ ਡੰਕਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ, ਕ੍ਰਾਫਟ-ਐਨ-ਰੀਘ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੈਰਾਨ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ: ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਖੁਦ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਦੇ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਆਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ।
ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਗ੍ਰਾਹਮ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੇ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। "ਮੈਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਹਾਂ," ਆਦਮੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ। ਗ੍ਰਾਹਮ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਘਰ ਫ੍ਰੈਂਚ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ!

ਭੂਤ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ

ਭੂਤ ਕੀ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਠਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ gemütlichkeit ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਸੁਹਾਵਣਾ, ਆਸਾਨ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ"। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੈਮਬਰਗ ਵਿੱਚ ਉਡਾਣ ਭਰੀ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ gemütlichkeit ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦੱਖਣੀ ਦੇਸ਼ਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਅਤੇ ਆਸਟਰੀਆ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਰੇਡੀਓ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਮਿਲੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਰਮਨਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਜਨਤਾ ਐਂਗਲੋ-ਸੈਕਸਨ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਛੇਵੇਂ-ਸੰਵੇਦਨਾ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਜਾਣ ਸੀ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖੋਜ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੰਸ ਬੈਂਡਰ ਅਤੇ ਫ੍ਰੀਬਰਗ ਵਿਖੇ ਉਸਦੀ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀਕਲ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿਲੱਖਣ ਸੀ। ਹੈਮਬਰਗ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਏਰਿਕ ਮਾਰੀਆ ਕੋਅਰਨਰ, ਐਕਸਟਰਾਸੈਂਸਰੀ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦਕ, ਅਤੇ ਮਿਲੋ ਰੇਨੇਲਟ, ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ, ਜਿਸਨੂੰ "ਹੈਮਬਰਗ ਦਾ ਦਰਸ਼ਕ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਾਲ ਮਿਲੇ। ਪਰ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਾਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਣਗੇ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਸਟਰੀਆ ਦੇ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਹਾਲਾਤ ਥੋੜੇ ਬਿਹਤਰ ਸਨ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤ ਤੁਰਹਾਨ ਬੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਖੋਜ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੈਨਿਊਬ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਦਿਨ ਹੀ, ਅਸੀਂ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਲਈ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਸਮਾਜ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਾਉਂਟੇਸ ਜ਼ੋਏ ਵਾਸਿਲਕੋ-ਸੇਰੇਕੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਸਟਰੀਆ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰੈਸ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਵਿਰੋਧੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੈਰਾ-ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਅਧਿਐਨਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ

ਯਤਨਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਮੂਲ ਦਾ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਦਦਗਾਰ ਲੱਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਰੇਡੀਓ ਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਜਾਦੂਗਰ ਨੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਕੁਮ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਟੀਵੀ ਦੇ ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਾਲ ਪਿੱਛੇ ਸੀ, ਪਰ ਚੰਗੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸੀ ਅਤੇ ਘੱਟ ਬਜਟ ਅਤੇ ਦਬਾਅ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਹੇਠ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕੈਸਰ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰ 'ਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੱਖਪਾਤ ਜਾਂ ਵਿਗਾੜ ਦੇ ਸਿੱਧਾ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਨਿਭਾਇਆ।
20 ਅਗਸਤ, 1964 ਨੂੰ, ਕੈਸਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੈਮਰਾਮੈਨ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਹੋਟਲ ਤੋਂ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵੱਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਕੇ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਲੜੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪੈਦਲ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਗਏ ਜਿਸਨੂੰ ਅਮਾਲੀਅਨਬਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਣੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ, ਕੈਸਰ ਗੇਟ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਪੁਲਿਸ ਅਫ਼ਸਰ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੈ।
"ਭੂਤ?" ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਖੁਰਕਿਆ। "ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਰਘੌਪਟਮੈਨ, ਜਾਂ ਗਵਰਨਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦੇਈਏ।
ਗਵਰਨਰ ਇੱਕ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾ ਸੱਜਣ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ "ਨਿਊਨਟਿਊਫਲ" ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਨੌਂ ਸ਼ੈਤਾਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਰਕ ਵਰਗਾ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੈਸਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਰਕ-ਕੈਥੋਲਿਕ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇੱਕ ਉੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਕੈਸਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਦੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹਦਿਲੀ ਇੱਕ ਡਰਾਫਟ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਗੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਸੀ।

"ਖੈਰ," ਗਵਰਨਰ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਸਾਲ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਧੜਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਮੁੰਡਿਓ," ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਚੁੱਪਚਾਪ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।"
ਮਿਸਟਰ ਨਿਊਨਟਿਊਫਲ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਸੰਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇੱਕ ਵਿਰਾਮ ਸੀ। "ਓਹ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਸੰਡੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੈ?" ਬਲੈਕ ਫ੍ਰਾਈਡੇ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ! ਪਰ ਫਿਰ ਗਵਰਨਰ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚਮਕ ਉੱਠਿਆ। ਮਿਸਟਰ ਸੰਡੇ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।
ਉਹ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਨਰਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਕਲਰਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਬਾਲਗ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। "ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਇੱਥੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ; ਪਰ ਅਮਾਲੀਅਨਬਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਆਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿੱਥੇ।"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੋਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਪਿੰਨ ਡ੍ਰੌਪ, ਜਾਂ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਸੈਰ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਕੈਸਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ-ਜੁਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਅਤੇ ਉਲਝਣ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿਖਾਈ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕੈਮਰਾਮੈਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਗਵਰਨਰ ਦੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਕਈ ਪੌੜੀਆਂ ਉੱਪਰ-ਉਤਰਦੇ ਹੋਏ, ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਕੱਚੇ ਹਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਗਏ।
"ਮੈਂ ਖੁਦ ਇੱਥੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ," ਗਵਰਨਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸੀ। "ਦਰਅਸਲ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ! ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਘਰ ਹੈ।
ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਮਾਰਟਰਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬਲੈਸਡ ਵਰਜਿਨ ਵੇਦੀ ਜੋ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧਾਤ ਦੇ ਪਰਦੇ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ। ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਚੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਛੋਟੀ ਪੌੜੀ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਬੰਦ ਸੀ।
"ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ?" ਕੈਸਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਹ ਬੈਰੋਨੈਸ ਵੇਸੇਰਾ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹੈ," ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

ਬੈਰੋਨੈਸ ਵੇਸੇਰਾ ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਰੂਡੋਲਫ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦੁਖਾਂਤ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਪਾਤਰ ਸਨ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਘੁਟਾਲਾ ਹੋਇਆ ਜਿਸਨੇ 1880 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਆਸਟਰੀਆ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।
"ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਨੇ ਇਸ ਫਲੈਟ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ," ਐਤਵਾਰ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਹਿਲਾ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਅਤੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਨਕਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਇਹ ਪੌੜੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।"
“ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ!” ਗਵਰਨਰ ਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ।
ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਗਣਰਾਜ ਨੇ ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਵਿੰਗ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। "ਕੀ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
ਐਤਵਾਰ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। “ਇੱਕ ਜੈਗਰ ਨੇ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।” ਇੱਕ ਜੈਗਰ ਇੱਕ ਟਾਇਰੋਲੀਅਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਲਪਾਈਨ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਹੈ। “ਫਿਰ ਗਾਰਡਿਸਟ ਬੇਰਨ ਹੈ,” ਐਤਵਾਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, “ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇੱਥੇ, ਕੁਆਰੀ ਮਰੀਅਮ ਦੀ ਵੇਦੀ ਦੇ ਕੋਲ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।”
"ਇਹ ਸਭ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ - ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ," ਐਤਵਾਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਲਗਭਗ ਅੱਸੀ ਸਾਲ।"
ਰੂਡੋਲਫ ਅਤੇ ਵੇਸੇਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਬੇਸ਼ੱਕ! ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਸੀ, ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਪਨਾਹ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉੱਠ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਫਾਂਸੀ ਸੀ।
ਕੀ ਬੈਰੋਨੈਸ ਵੇਸੇਰਾ ਦਾ ਬੇਚੈਨ ਭੂਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਕੀ ਭੂਤ ਉਸਦਾ ਪਛਤਾਵੇ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮੰਦਿਰ ਦੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੁਖਾਂਤ ਲਈ ਮਾਫੀ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ?
ਐਤਵਾਰ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਤੰਗ ਹੁੰਦੇ ਲਾਂਘੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਰ ਹੇਠਾਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਮੋਟੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਹੈਬਸਬਰਗ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
“ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਡਾ. ਸ਼ੇਫਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼, ਜਿਸਦਾ ਇੱਥੇ ਆਪਣਾ ਦਫ਼ਤਰ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਕੈਪੂਚਿਨ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ।”

"ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰੇਗਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਮਰਾਟਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਲਈ ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਰੱਖੇ ਸਨ। ਇਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੈਪੂਚਿਨ ਮੱਠ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਕੋਈ ਕੈਪੂਚਿਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਕ੍ਰਿਪਟ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਕੈਪੂਚਿਨ ਫਾਦਰ ਇੱਕ ਵਧਦਾ-ਫੁੱਲਦਾ ਸੈਲਾਨੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਹ ਸੈਂਟ ਪ੍ਰਤੀ ਸਿਰ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਤਾਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਮੈਂ ਕੈਸਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਭਰਿਆ ਭਾਵ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਟੀਵੀ ਸਟੂਡੀਓ ਵਾਪਸ ਆਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਫੁਟੇਜ ਬਣਾਈਆਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੇ ਮੇਰਾ ਡਾਇਲਾਗ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ, ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਨਿਊਜ਼ਰੀਲ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਲਗਭਗ ਸੱਤਰ ਮਿਲੀਅਨ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਕਈ ਵਾਰ ਕਈ ਲਿੰਕਾਂ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਰਟਾ ਫਿਸ਼ਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰੀ ਦੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਵਿੱਚ ਐਡਿਥ ਰੀਡਲ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਾਂ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਖਣੀ ਆਸਟਰੀਆ ਵਿੱਚ ਦੋ ਭੂਤਰੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮੇਰੇ ਵਿਆਨਾ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਅਖਬਾਰ, ਵੋਲਕਸਬਲੈਟ, ਨੇ ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਗਾੜੀ ਹੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਕਲਿੱਪਿੰਗ ਭੇਜੀ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸਮਝਾਂ।
ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਵੋਲਕਸਬਲੈਟ ਨੂੰ ਡਾਇਲ ਕੀਤਾ।
"ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ 'ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੰਪਾਦਕ'," ਮੈਂ ਜਰਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰ "ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੰਪਾਦਕ" ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟੇ ਕਲਰਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਖ਼ਬਾਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।
“ਹੈਲੋ,” ਲਾਈਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਿੱਠੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ।

"ਹੈਲੋ, ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ," ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ, ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ?"
"ਹਾਂ, ਹਾਂ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਕੀਤਾ।"
“ਖੈਰ,” ਮੈਂ ਮਿੱਠੇ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਉਹ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ ਲੱਖ ਸ਼ਿਲਿੰਗ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।”
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਹਾਹਾਕਾਰ ਮਚੀ। "ਰੁਕੋ!" ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। "ਆਓ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰੀਏ।"
ਅਗਲੀ ਦੁਪਹਿਰ, ਤੁਰਹਾਨ ਬੇ ਸਾਨੂੰ ਅਖ਼ਬਾਰ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕੀ ਦਫ਼ਤਰ ਲੈ ਗਿਆ, ਨੇੜਲੇ ਕੈਫੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਪੰਦਰਾਂ ਵਜੇ ਮੈਂ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨਿਸਟ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰਡ ਇੱਕ ਨੋਟ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ: "ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ - ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਕੋਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਸੁਣੋਗੇ।"
"S. O. B." ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਵੀ ਤੇਜ਼, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਭੱਜਦਾ ਹੋਇਆ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸੰਪਾਦਕ ਅਤੇ ਹੈਨਸ ਵਾਲਟਰ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ, ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ।
ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਬਣ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲੇਖ ਛਾਪਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸਥਾਰਤ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸੀ। ਕੀ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋਵਾਂਗਾ?
ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਜਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਰ ਵਾਲਟਰ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਉਪਜ, ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੰਕੇਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ। ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਟੀਵੀ ਸਿਰਫ ਦਸ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰੈਸ ਕਈ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ - ਫਿਰ ਵੀ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਵਹਾਰ ਘਰੇਲੂ ਸਕ੍ਰੀਨਾਂ 'ਤੇ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਾਲੇ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਘੱਟ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਟੀਵੀ ਸੈੱਟ ਵੇਚੇ ਗਏ ਹਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਆਪਣੇ ਪੰਜਾਹਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਜਾਂ ਸੱਠਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਔਰਤ ਨਿਕਲੀ, ਕਈ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ, ਅਤੇ ਬੌਧਿਕ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ। ਨੇਕ ਹੰਗਰੀਆਈ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ, ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਮੈਨਰਜ਼ ਚਾਕਲੇਟ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ

ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਡੋਰਨਬਾਕ ਦੇ ਉਪਨਗਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਵਿਲਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬਰਗਨਲੈਂਡ ਸੂਬੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਰਹਾਨ ਬੇ ਨੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਵੱਡੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਚਾਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਟੀਮ ਬਣਾਈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕਈ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਸੀ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ। ਮੈਂ ਐਡਿਥ ਰੀਡਲ ਦੀ ਮਾਧਿਅਮਤਾ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਅਸੀਂ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੇ ਸੀ, ਆਸਟਰੀਆ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ 1919 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਹੰਗਰੀ ਦਾ ਸੂਬਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਲੋਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਰਮਨ ਅਤੇ ਹੰਗਰੀ ਦੋਵੇਂ ਬੋਲਦੇ ਸਨ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮਹਾਂਨਗਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਹਾਈਵੇਅ ਤੋਂ ਵੀਨਰ ਨਿਊਸਟੈਡ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਘੱਟ ਯਾਤਰਾ ਵਾਲੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਬਰਗੇਨਲੈਂਡ, ਜਾਂ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਉਤਰਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ," ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਦੋਂ ਦੇਖਿਆ - ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਮਾਨਸਿਕ ਹੋਣਾ?"
ਚੰਗੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ, ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਜਰਮਨ ਜਾਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਧੂੰਆਂ ਉੱਠਦਾ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਅੱਗ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ - ਕੋਈ ਧੂੰਆਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।" "'ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਜੰਗ ਲੜਾਂਗੇ!' ਮੈਂ ਚੀਕਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਭੱਜਿਆ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਜੰਗ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ!"
"ਸ਼ਾਨਦਾਰ," ਤੁਰਹਾਨ ਬੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।
"ਤੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਘਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੰਬ ਹਮਲਾ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਧੂੰਆਂ ਉੱਠ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਸੜ ਗਿਆ।"
"ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਦੋਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਾ ਹੋਰ ਵੀ ਪੇਂਡੂ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਘੱਟ ਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।

"ਮੈਂ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਹੰਗਰੀਆਈ ਹੁਸਾਰ ਰੈਜੀਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਵਿਆਹ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੋਰਚੇ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਹਾਈਡੇਨਸ਼ਾਫਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ।"
"'ਮੈਨੂੰ ਮੋਰਚੇ 'ਤੇ ਲੜਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ,' ਉਹ ਅਕਸਰ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। 'ਮੈਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ। ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਡਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਹੈ ਧੁੰਦ।"
"ਧੁੰਦ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਹੰਗਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੁਸਾਰ ਅਫ਼ਸਰ ਲਈ ਧੁੰਦ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨਾ ਅਜੀਬ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧੁੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਧੁੰਦ ਉਸ ਲਈ ਡਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਕਿਉਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਖੈਰ, ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਆ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰਡ ਭੇਜਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਤ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚੇ ਬਿਨਾਂ, ਮੈਂ ਦੂਤ ਦੇ ਹਾਲੋ ਵਿੱਚ 'ਸ਼ਾਂਤੀ' ਸ਼ਬਦ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਾਰਡ ਆਪਣੀ ਮੰਗੇਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।"
"ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ - ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਜਿੱਤ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਨਹੀਂ - ਮੈਂ ਕਾਰਡ ਵਾਪਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰਾ ਵਿਚਾਰ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਾਰਡ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਮਿਲ ਗਿਆ
- ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨੋਟਬੰਦੀ ਦੇ ਨਾਲ, 'ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ, 22 ਦਸੰਬਰ।'
“ਮੈਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹਾਈਡੇਨਸ਼ਾਫਟ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਕਈ ਸੌ ਮੀਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਮਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲਾਈਟਾਂ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੀਆਂ; ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਸੁੱਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਦਰਅਸਲ, ਅਜੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵੇਖੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਚਮਕਦਾਰ ਕੇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਅਤੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮੂਹ ਪਛਾਣਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪਲ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੇਰੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿੱਤ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਦਰਸ਼ਣ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੰਗ ਗੁਆ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਪਰ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਮਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ। ਦਰਸ਼ਣ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਸ

ਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਨਿਰੀਖਣ ਸ਼ਕਤੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ; ਸ਼ਾਇਦ ਉਤਸ਼ਾਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ। "ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। 'ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ,' ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੰਗੇਤਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੀ।" "ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਛਾਂਟਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡੈਸਕ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਬਾਰਡਰ ਵਾਲੀ ਚਿੱਠੀ 'ਤੇ ਪਈ। ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਮੰਗੇਤਰ, ਫਰਾਂਸਿਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ, ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ, ਨੇ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਬਾਰਡਰ ਵਾਲਾ ਪੱਤਰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਇਹ ਫਰਾਂਸਿਸ ਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੰਗੇਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਇਤਾਲਵੀ ਮੋਰਚੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਜਾਸੂਸੀ ਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਹਾਜ਼ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਚਾਨਕ ਧੁੰਦ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸੰਘਣੀ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਉਚਾਈ ਨੂੰ ਘੱਟ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ। ਜਹਾਜ਼ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਮਿਲੀ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ!"
"ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ - ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਆਫ਼ਤ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਯੋਗਤਾ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਪਿਛਲੀ ਜੰਗ ਦੌਰਾਨ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਲਾ ਓਨ ਥੀਅਰ ਵਿਖੇ ਸਕੂਲ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਕੂਲ ਬੱਸ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਡਰਾਈਵਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਇਆ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣਿਆ, 'ਰੁਕੋ, ਤੁਰੰਤ ਰੁਕੋ!'
"ਉਹ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ। 'ਕੀ ਤੂੰ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈਂ? ਇਹ ਕੀ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਦਰੱਖਤ ਸੜਕ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਟਕਰਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਬੱਸ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਰੋਕਿਆ ਹੁੰਦਾ।"

"ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਪਿਛਲੀ ਜੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਮਿਸਟਲਬਾਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਰੇਲ ਗੱਡੀਆਂ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਵਾਜਾਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁੱਢਲੀ ਸੀ।"
"ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਸਮੂਹ ਸਨ: ਇੱਕ ਸਾਡੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਪਾਰਟੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸੇ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਆਵਾਜਾਈ ਬੱਸ ਦੁਆਰਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਨ ਹੀ ਵਾਲੇ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਚੀਕਿਆ, 'ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਓ, ਇਹ ਸਾਡੀ ਬੱਸ ਨਹੀਂ ਹੈ।'
“ਸਾਡਾ ਪੂਰਾ ਗਰੁੱਪ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਦੂਜੀ ਧਿਰ, ਜੋ ਉਸ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਾਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਕੇ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਬੱਸ ਸਾਨੂੰ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।'"
"ਕੀ ਇਹ ਕੀਤਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਬੱਸ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣੀ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਬੀਤ ਗਏ ਅਤੇ ਕੋਈ ਬੱਸ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਫਿਰ ਖ਼ਬਰ ਆਈ - ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਬਚ ਗਏ, ਪਰ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੇ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਏ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਫਲੈਸ਼ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਹੋਏ ਹਨ?"
"ਪਿਛਲੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ਾਇਦ ਵੀਹ ਵਾਰ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿੱਥੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਲੋਕ ਵੀ, ਹੈ ਨਾ?"
“ਹਾਂ,” ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। “ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਕੋਲ ਦੁਰਲੱਭ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਜੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਭੇਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਉੱਥੇ ਉਤਾਰੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਮੈਨੂੰ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਪਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪੈਰਿਸ਼ ਘਰ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਥਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੈਰਿਸ਼ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਉਤਾਰੀਆਂ। ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਕਿਤਾਬ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਮਿਲ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਢੇਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜੋੜਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਮੇਰੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ: ਵਾਸ਼ਰੂਮ!”
"ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆ?"
"ਖੈਰ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਘਰ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸੜ ਗਿਆ, ਬਾਥਰੂਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਨ!"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਇਸ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ?" "ਜ਼ਰੂਰ। ਜ਼ਰਾ ਸੋਚੋ ਕਿ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"
ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਰਹੱਦੀ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅੱਜ ਦਾ ਹੰਗਰੀ ਆਸਟਰੀਆ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਗਲਤ ਸੜਕ ਲੈ ਕੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਲੋਹੇ ਦੇ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਨਾ ਤੋੜ ਦੇਈਏ। ਜ਼ਮੀਨ ਹਰੀ ਅਤੇ ਉਪਜਾਊ ਸੀ ਅਤੇ ਸੜਕ ਸੁਹਾਵਣੇ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਲੰਘਦੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਿਲ੍ਹੇ ਜਾਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਲੱਗੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਸੀ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ - ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਧਰਤੀ।
ਸਾਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਫੋਰਚਟਨਸਟਾਈਨ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਹਾਤਾ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸਥਿਤ ਸੀ ਜੋ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੈਂਡਸਕੇਪ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਉੱਠਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ, ਅਸੀਂ ਇਸਦੇ ਮੀਨਾਰ ਸਾਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਤੁਰਹਾਨ ਨੇ ਕਾਰ ਪਾਰਕ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਐਸਟਰਹੈਜ਼ੀ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਹੰਗਰੀ ਅਤੇ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਆਸਟਰੀਆ ਵਿੱਚ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਮਿਊਨਿਸਟਾਂ ਨੇ ਹੰਗਰੀ ਵਿੱਚ ਐਸਟਰਹੈਜ਼ੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਪਰਿਵਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਆਸਟਰੀਆ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਫੋਰਚਟਨਸਟਾਈਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਜੋਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਿਲ੍ਹੇਬੰਦੀਆਂ, ਲੰਬੀਆਂ, ਵਾਲਟਡ ਗੈਲਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕਮਰੇ, ਚਿੱਤਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਲੈਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮੱਧਯੁਗੀ ਅਤੇ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ

ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਇਸਨੂੰ ਮੱਧ ਯੂਰਪ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੈਲਾਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਚੌਦ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਰਕੀ ਯੁੱਧਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਹੱਤਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਕ੍ਰੇਸੈਂਟ ਅਤੇ ਸਟਾਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸਨ।
ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਥੇ ਪੂਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ ਨਿਆਂ ਅਦਾਲਤ ਵੀ ਲੱਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਖਾਈ ਪਾਰ ਕਰਕੇ, ਲੱਕੜ ਦੇ ਪੁਲ ਉੱਤੇ, ਬਾਹਰੀ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ।
"ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਅਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ।
"ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਖੂਹ ਹੈ, ਚਾਰ ਸੌ ਵੀਹ ਫੁੱਟ ਡੂੰਘਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਰਕੀ ਜੰਗੀ ਕੈਦੀਆਂ ਨੇ ਪੁੱਟਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਖੂਹ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਅਜੇ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹਨ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਦਾਂ ਪਤਾ?"
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਖੂਹ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਹਉਕੇ ਭਰਦੇ ਸੁਣੇ ਹਨ।"
ਤੁਰਹਾਨ ਬੇ, ਜੋ ਅੱਧਾ ਤੁਰਕੀ, ਅੱਧਾ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਸੀ, ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਰਾਜਦੂਤ ਵਜੋਂ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਨਾਲ ਹੀ ਚੇਨ ਰਟਲਿੰਗ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ?"
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਇਕੱਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਿਖਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਬਾਕੀ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਮਦਦ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ। ਪਰ ਗਾਈਡ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ।"
ਜੇ ਕੋਈ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਗਾਈਡਡ ਟੂਰ। ਮੈਂ ਸਥਾਨਕ ਗਾਈਡ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਟੂਰ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਟਿਕਟਾਂ ਖਰੀਦਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਚਾਰ ਇਨਸਾਨ, ਅਤੇ ਅੱਠ ਭੂਤ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਂ ਅੱਠ ਭੂਤਾਂ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ।
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਅੰਦਰਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਗਰਮੱਛ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉੱਚਾ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਐਸਟਰਹਾਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਸਨ।

"ਇਹ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਬੁਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ," ਮੈਂ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਿੱਚ ਤੁਰਕਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਪਾਲ ਐਸਟਰਹੈਜ਼ੀ ਦੇ ਸਮਾਰਕ ਤੋਂ ਲੰਘੇ, ਜੋ ਕਿ ਤੁਰਕੀ ਜੰਗੀ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਕੜ ਕੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਬੇਸ-ਰਿਲੀਫਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚਲੇ ਗਏ। ਸਾਡਾ ਗਾਈਡ ਸਾਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਛੱਤ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਜੋ ਝਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਘਾਹ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ। "ਉੱਥੇ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕਦਮ ਪਿੱਛੇ ਹਟਾਏ ਅਤੇ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
“ਹੇਠਾਂ ਕੀ ਹੈ?” ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗਾਈਡ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕਾਲਖ਼ਾਨਾ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚ।
ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਗਏ। ਡੂੰਘੇ ਕਾਲ ਕੋਠੜੀ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਗੇਟ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕਦਮ ਰੋਕ ਲਏ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਹੁਣ ਡੂੰਘੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ।
“ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸਕਰਟਾਂ ਉੱਪਰ ਫੜ ਲਈਆਂ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਛੱਤ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਨਿਕਲੇ ਸੀ, “ਜਿਵੇਂ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।”
ਮੈਂ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲੀ ਕਾਲ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਭਾਵਨਾ ਛਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਮਰਨ ਲਈ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਹ ਕਿਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਸੀ, ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਰੋਸਾਲੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਕਾਲ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਖੁਦ ਮਰ ਸਕੇ।
ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਛਤਾਵੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਭੂਤ ਦੇ ਡਰ ਨਾਲ, ਨੇੜਲੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ, ਰੋਜ਼ਾਲੀ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਇੱਕ ਚੈਪਲ ਬਣਾਇਆ।

"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇੱਕ ਔਰਤ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਕੰਬਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ।" ਗਾਈਡ ਦੇ ਰਾਹ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਐਸਟਰਹੈਜ਼ੀ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਚੈਪਲ ਵਿੱਚ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਚੜ੍ਹ ਗਏ। ਬਾਰਾਂ ਟਿਕਟਾਂ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਲਈ ਕੋਈ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਗੈਲਰੀ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਫੜ ਲਈ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਹੇਠਾਂ, ਚੈਪਲ ਵਿੱਚ ਹੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ।
ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਐਡਿਥ ਰੀਡਲ ਸਿੱਧੀ ਹੋ ਗਈ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਅਸੀਂ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। "ਇਹ ਫਾਂਸੀ ਦਾ ਕਮਰਾ ਹੈ," ਗਾਈਡ ਨੇ ਬੇਝਿਜਕ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਗਾਈਡ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਲੀਟਨਰ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਕੈਦੀਆਂ ਦੇ ਖੂਹ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਗਮਗਾਉਂਦੀ ਅੱਗ ਸੁੱਟ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਡੂੰਘਾਈ ਦਿਖਾਈ। ਅੱਗ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟ ਲੱਗੇ। "ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਤੁਰਕਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਖੂਹ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਈ, ਫਿਰ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ। "ਭਿਆਨਕ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਈ। "ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ।"
ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਰੇ ਗਏ ਤੁਰਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਡੂੰਘੇ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਬਾਹਰ, ਧੁੱਪ ਸੀ ਅਤੇ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਹਾਵਣੀਆਂ ਦੁਪਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਦੱਖਣੀ ਆਸਟਰੀਆ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ਾਲੀ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਚੈਪਲ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੇ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੇ ਬਹੁਤਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਨੇ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸਥਿਤ ਸਵੈ-ਮਹਿਮਾ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ ਨਾਲੋਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਬਰਗਫ੍ਰਾਉ ਦੀ ਦੁਖੀ ਆਤਮਾ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।

ਅਸੀਂ ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਸਾਡੀ ਅਗਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਬਰਨਸਟਾਈਨ, ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਮੀਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੂਰ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਗੱਡੀ ਚਲਾਈ, ਸ਼ਾਂਤ ਛੋਟੇ ਪਿੰਡ ਜਿੱਥੇ ਟੀਵੀ ਦਾ ਕੋਈ ਏਰੀਅਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੇਲ ਪਟੜੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰੇਲਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਮੌਸਮ ਠੰਢਾ ਅਤੇ ਹਨੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ!
ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਕਿਤੇ ਗਲਤ ਮੋੜ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਅਸੀਂ ਸੜਕ ਦੇ ਇੱਕ ਮੋੜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਉੱਭਰਦੇ ਦੇਖਿਆ।
ਫੋਰਚਟਨਸਟਾਈਨ ਜਿੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ, ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਪਰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪਾਰਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਵਰਗੀ ਦਿੱਖ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨੇੜੇ ਹੀ ਸਮੈਰਾਗਡ ਨਾਮਕ ਅਰਧ-ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪੱਥਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜੰਗਲੀ ਪੰਨਾ ਸੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਜਿੰਨਾ ਕੀਮਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਅਤੇ ਸੁਰਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ।
ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਕਿਲ੍ਹਾ ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਅਤੇ ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਰਈਸਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗਾਤਾਰ ਹੱਥ ਬਦਲਦਾ ਰਿਹਾ। 1892 ਤੋਂ ਇਹ ਕਾਉਂਟਸ ਅਲਮਾਸੀ, ਹੰਗਰੀ ਦੇ "ਸ਼ਾਸਕਾਂ" ਜਾਂ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਦਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਣਉਚਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਕਾਉਂਟ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੱਡੇ ਘਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਕੋਰੀਡੋਰ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਲੁਭਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।
11 ਨਵੰਬਰ, 1937 ਨੂੰ, ਕਾਉਂਟ ਅਲਮਾਸੀ, ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਸਿੱਧਾ ਕੱਦ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਸੱਠਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਤਾਬ ਮੰਗੀ। ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤੰਗ, ਲੰਬੇ ਗਲਿਆਰੇ 'ਤੇ ਤੁਰਨਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ।
"ਮੈਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਇੱਕ ਟਾਰਚ [ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ] ਲੈ ਕੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਤੁਰ ਪਿਆ - ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ - ਖੈਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਟਾਰਚ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਔਰਤ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਮੈਡੋਨਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉੱਨੀ ਚੌਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਦੂਰ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਂ ਅਕਸਰ 'ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਔਰਤ' ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ

ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਲਾਸਟਰ ਆਫ਼ ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤ ਲਾਈਨਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੰਦਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਇੱਕ ਹੰਗਰੀਆਈ ਕੁਲੀਨ ਔਰਤ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਹੈੱਡਗੇਅਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪੰਨਾ-ਹਰਾ ਪੱਥਰ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਮੱਧਮ, ਹਰਾ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਗਲ੍ਹ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਮੋੜੇ ਹੋਏ ਸਨ।"
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟ ਜਗਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ," ਕਾਉਂਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਲਾਈਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖ ਸਕਾਂ, ਮੇਰੀ ਟਾਰਚ ਦੀ ਅਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਲਾਈਟ ਉੱਪਰ। ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।"
"ਇਸ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਕੀ ਪਰੰਪਰਾ ਹੈ, ਕਾਉਂਟ ਅਲਮਾਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਖੈਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਔਰਤ, ਕੈਥਰੀਨ ਫਰੈਸ਼ੋਬਾਲਡੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਫਲੋਰੈਂਟਾਈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ - ਦਾਂਤੇ ਦੇ ਇਨਫਰਨੋ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਹੰਗਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹੰਗਰੀਆਈ ਰਈਸ, ਕਾਉਂਟ ਉਜਲੋਕੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਬੋਸਨੀਆ ਦਾ ਆਖਰੀ ਰਾਜਾ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਈਰਖਾਲੂ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਚਾਕੂ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ; ਦੂਜੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਦੱਬ ਕੇ। ਇਹੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਦੀ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਸਾਲ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਨੀਸ ਦਸ ਅਤੇ ਉਨੀਸ ਤੇਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਨੀਸ ਵੀਹ ਇੱਕੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਸਾਲ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਸਟ੍ਰੀਆ-ਹੰਗਰੀ ਮੁਹਿੰਮ ਦੌਰਾਨ ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਵਿਖੇ ਹੰਗਰੀਆਈ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਅਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਔਰਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ! ਫਿਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਨੀਸ ਸੈਂਤੀ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਫਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਕੈਮਰੂਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ? ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਢੁੱਕਦਾ ਹੈ?"
ਕਾਉਂਟ ਅਲਮਾਸੀ ਹੱਸ ਪਿਆ। “ਖੈਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਉਹ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਦੋਸਤ — ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਨੀ ਸੌ

ਸੋਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨੀ ਸੌ ਸੈਂਤੀ ਵਿੱਚ ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕੈਮਰੂਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਖਰੀਦਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਨੀ ਸੌ ਛਿਆਲੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ।
"ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਦੀ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖ (ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ) ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਤਾਲਵੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।"
"ਉੰਨੀ ਸੌ ਚੌਵੰਜਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਭੂਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕੇ। ਭੂਤ ਨੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਸਟਰੀਆ ਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੈ।"
"ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੈਮਰੂਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਇੱਕ ਸੋਚ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਤੁਹਾਡਾ ਭੂਤ ਹੁਣ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਕਾਉਂਟ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਫਰੀਕਾ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਹੈ।"

ਭੂਤ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ

ਭੌਤਿਕ ਚੰਗੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਨੂੰ ਕੌਣ ਕਦੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਜੋੜੇਗਾ? ਪਰ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਉੱਥੇ ਭੂਤ ਵੀ ਦੇਖੇ ਜਾਂ ਸੁਣੇ ਗਏ ਹਨ। ਓਹ, ਸਵਿਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਸੈਲਾਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਵੀ।
ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਘਰ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਲਕਸਮਬਰਗ ਦੂਤਾਵਾਸ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤਾ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ "ਗ੍ਰੀਨ ਲੇਡੀ" ਸੀ ਜੋ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਦੇ ਜਰਮਨ ਅਤੇ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੀ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਫ੍ਰਾਈਬਰਗ ਦੇ ਨੇੜੇ ਓਰੋਨ ਕੈਸਲ ਵਿੱਚ ਡਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਲੂਸਰਨ ਵਿੱਚ, ਐਮਰਬਰੂਕੇ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਉਪਨਗਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ ਹੈ ਜਾਂ ਸੀ।
ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਰਮਨਿਕ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਾਇਦ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਚਰਿੱਤਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੁਝ - ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਂਗਲੋ-ਸੈਕਸਨ ਸਪੈਕਟ੍ਰਲ ਸੰਸਾਰ ਚੁੱਪ ਦੁੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਧੇਰੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ।
ਉਹ ਜੋ ਕਿਤੇ ਵੀ ਭੂਤ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਆਮ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਵਿਸ ਲੋਕ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਲਗਭਗ 1800 ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਸਵਿਸ ਪਹਾੜਾਂ ਅਤੇ ਵਾਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਮੌਤ ਅਤੇ ਤਬਾਹੀ ਅਤੇ ਕੁਕਰਮਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਨ।
ਮੈਂ ਸਵਿਸ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਡਾ. ਹੰਸ ਨੇਗੇਲੀ-ਓਸਜੋਰਡ, ਜੋ ਕਿ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਸਨ, ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਦਿਆਲੂ ਸੀ। ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਇੱਕ ਘਰ ਸੀ

ਜਿਸਦਾ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹੋਣ ਦਾ ਵਧੀਆ ਰਿਕਾਰਡ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ? ਉਹ ਉਸੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਮੋਟਰ ਰਾਹੀਂ ਹੋਂਜਰ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਘਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਲਈ ਮੋਟਰ ਚਲਾਉਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਨੌਂ ਵਜੇ ਸਨ। ਦੋ ਵਾਰ, ਮੇਰਾ ਡਰਾਈਵਰ ਇਸ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦਿਸ਼ਾ ਦੀ ਸਮਝ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਵੱਡਾ, ਵਰਗਾਕਾਰ ਪੇਂਡੂ ਘਰ, ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿੱਛੇ ਅਤੇ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਘਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਇਹ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਟੈਕਸੀ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਗਾਇਬ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਇਹ ਘਰ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਪਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਰਨਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲਾ, ਇਹ ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਦੇ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਟਾਪੂ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਪੈਲਿੰਗ ਵੱਖਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜਤਾ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਭੂਤ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਸਟਾਫ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਹੁਣ ਬਾਹਰ ਘੋਰ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਲਾਲਟੈਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ।
ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ, ਜਿਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਹੇਠਾਂ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਕੁਆਰਟਰ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਸਨ।
ਚਾਲੀਵਿਆਂ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮੋਟੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਮਾਧਿਅਮ ਵਰਗੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦੀ ਸਮਰੱਥ ਆਵਾਜ਼। ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਅਗਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲੈ ਗਈ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਗਈ ਜੋ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਫਰਨੀਚਰ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਕੀ ਹਨ?" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਹਨ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਨੇ ਜਰਮਨ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਇਆ, "ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਉੱਪਰ, ਇੱਕ ਅਟਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਖਿੜਕੀ ਹੈ, ਜੋ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ।"
"ਖਿੜਕੀ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ?" ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਅਸੀਂ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਲੰਘਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹੇ, ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਅਟਾਰੀ ਤੱਕ ਗਿਆ, ਛੱਤ ਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੱਕੜ ਦੇ ਸ਼ਤੀਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ, ਗਿੱਲੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਤਬਾਹੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਖਿੜਕੀ ਦੁਬਾਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਅਚਾਨਕ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰਨ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਚੰਗੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲ, ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਤੋਂ ਕਮਰੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕਈ ਘਰੇਲੂ ਮੈਂਬਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੇ ਅਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ, ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀ ਲੀਜ਼ਲ ਨਾਡੋਮਾ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ, ਇੱਕ ਰਾਤ ਸੌਣ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਅਤੇ ਕੰਧ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਰਾਈਵਰ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਮਬੱਤੀ ਸੀ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁੜੀ ਘਬਰਾ ਗਈ। ਉਹ ਚੀਕ ਪਈ ਅਤੇ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਿਲਿਆ?"
"ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਡੇਢ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੌਕਰਾਣੀ ਜੋ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ, ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਪ੍ਰਤੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਉਸ ਅਜੀਬ ਟੋਪੀ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਨੀ ਸੀ।"
ਇਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਹਾਲਵੇਅ ਦੇ ਪਾਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਜੋ ਰੇਗਰਜ਼ ਦੇ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਰਾਤ ਭਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਲਈ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ

ਸੀ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਰਿਕਾਰਡ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾ ਗਏ ਸਨ। "ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁੱਤਾ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਅਗਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਓ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਏ। ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਜੋਂ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।
"ਇੱਥੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਸੌਂਦੀ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। "ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਨੀ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ। ਇਹੀ ਆਦਮੀ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੇਰੇਟ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
ਭੂਤ ਨੇ ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਵੀ ਅਜੀਬ ਟੋਪ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਅਜੀਬ ਜਾਪਦਾ ਸੀ!
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਦੇ ਅੱਠ ਸਾਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ। ਉਹ ਇੱਕ ਰਾਤ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ। ਪਰ ਮੁੰਡੇ ਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।
"ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਦੇਖਿਆ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਅਜੀਬ ਕਿਸਮ ਦੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਦੱਸਿਆ। ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲੁਕਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਦੋ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ।"
ਹੋਰ ਨੌਕਰਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ, ਉਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦਾ ਆਦਮੀ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹ ਸਵਿਸ ਡੇਸ਼ਲੀ ਕਾਪੇ, ਜਾਂ ਕੰਢੀ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਤੋਂ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਹਸਪਤਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮੀ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਥੇ ਹੀ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, ਛਾਉਣੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜਾਂ ਬਾਹਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਲੜਾਈਆਂ ਅਜੇ ਵੀ ਲੜੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਿਰੀਖਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਿਤ ਟੋਪੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ।
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਖੈਰ, ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਸਿਲਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਆਈ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਗਈ ਜੋ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ, ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਿਆ।"
ਕੀ ਰੇਗਰ ਹਾਊਸ ਦੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਭੂਤ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ? ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਘਰ ਸੀ। ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਨੇ ਸਵਿਸ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਡਾ. ਨੇਗੇਲੀ-ਓਸਜੋਰਡ, ਜੋ ਕਿ ਚਾਲੀਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਜਾਂ ਪੰਜਾਹਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਵੱਡੇ ਬੈਠਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।
"ਡਾ. ਨੇਗੇਲੀ," ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਇਸ ਘਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਹਾਂ," ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਸਾਡੀ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਹੁਣੇ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਲਿਖਿਆ, 'ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ,' ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ, ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਹੋਵੇ।"
"ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਇਸੇ ਪਲ, ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਘੜੀ ਜੋ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਲੱਗੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਦੋ ਮਿੰਟ ਚੱਲੀ, ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਰੁਕ ਗਈ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ।"
“ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਸੀ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ, ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕੰਢੇ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਕਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਦਰਮਿਆਨੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਭੂਤ ਜੋ ਵੀ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਦੁਖੀ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ

ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵੱਲ ਕਿਉਂ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਤਰਕ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ?
“ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਭਾਰੀ ਓਕ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੀ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। “ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਉੱਪਰਲੇ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਵਰਤ ਰਹੇ ਹੋ?”
"ਓਹ, ਉਹ ਕਮਰਾ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਨੇ ਹਲਕੇ ਜਿਹੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਸਵਿਸ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਹਨ।"
"ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਭੂਤ ਲਈ ਸੌਖਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਗਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਬੇਯਕੀਨੀ ਨਾਲ ਹੱਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ।

ਇੱਕ ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ ਦੀ ਡਾਇਰੀ

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸਵਿਸ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਜੀਦਾ, ਵਿਹਾਰਕ ਲੋਕ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਿਨ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਜਾਂ ਰਹੱਸਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਰਮਨਿਕ ਸਵਿਸ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਧੁਨਿਕ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਿਲਿਆ, ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਵੀਨਤਮ ਡਾਇਰੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸਭ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ।
ਪਾਲ ਲਿਊਥੋਲਡ ਚਾਲੀਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਵਧੀਆ ਵਿਦਿਅਕ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਪਰ, ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਦਰਸ਼ਨ ਜਾਂ ਜਾਦੂਗਰੀ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਸਨ - ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ, ਜੋ ਹੁਣ ਸਤਾਰ੍ਹਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਧੀ, ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਲ ਛੋਟੀ ਹੈ।
ਲਿਊਥੋਲਡ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਜੀਵਨ - ਇੱਕ ਸਾਧਾਰਨ ਆਕਾਰ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ, ਤਬੇਲੇ, ਰਕਬਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਦਰਜਨ ਪਸ਼ੂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜੋ ਮਾਸ਼ਵੈਂਡਨ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੰਗ ਗਲੀ 'ਤੇ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਤਬੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ - ਸਾਲ ਦਰ ਸਾਲ ਆਮ ਅਤੇ ਰੁਟੀਨ ਸੀ। ਯਾਨੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਲ 1960 ਘੁੰਮਦਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। 1960 ਦੀ ਠੰਡੀ, ਨਮੀ ਵਾਲੀ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ, ਲਿਊਥੋਲਡ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਸਵਿਸ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵਿਲੱਖਣ ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਕੇਸ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਣ ਗਿਆ।
ਉਸ ਸਮੇਂ "ਪਾਤਰਾਂ ਦੀ ਕਾਸਟ" ਵਿੱਚ ਪਾਲ ਲਿਊਥੋਲਡ, ਅਠਤਾਲੀ ਸਾਲ; ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ, ਸੰਤਾਲੀ ਸਾਲ; ਧੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ, ਦਸ ਸਾਲ; ਪੁੱਤਰ ਪਾਲ, ਤੇਰਾਂ ਸਾਲ; ਅਤੇ ਐਲਫੀ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ, ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ, ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰਕ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ

ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਐਂਜਲੋ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਹੱਥੀਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਵੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਦੌਰਾਨ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਸੀ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ।
ਲਿਊਥੋਲਡ ਹੋਮਸਟੇਡ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਈਚੇਨਬਰਗਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਆਈਚੇਨਬਰਗਰ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਪੈਂਤਾਲੀ ਸਾਲ, ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਨੌਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਚਾਰ ਬੱਚੇ ਸਨ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਲਿਊਥੋਲਡ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਘਰ ਅਤੇ ਤਬੇਲਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਹਿਲਜੁਲ, ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਅਤੇ ਮੁੜ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਏਜੰਸੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਗਈ, ਤਾਂ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਨੋਟਸ ਲੈਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।
12 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਅਤੇ 20 ਅਗਸਤ, 1961 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ "ਇੱਕ ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ ਦੀ ਡਾਇਰੀ" ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 104 ਵੱਖ-ਵੱਖ ਐਂਟਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਉਹ ਸੰਖੇਪ ਸਨ, ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਐਂਟਰੀ 12 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਦੀ ਹੈ:
12 ਨਵੰਬਰ, ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ। ਵੱਡਾ ਧਾਤ ਦਾ ਦੁੱਧ ਵਾਲਾ ਡੱਬਾ ਪੱਛਮ ਵੱਲ 3 ਗਜ਼ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਪੱਥਰ ਸੁੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।
13 ਨਵੰਬਰ, ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ। 18 ਲੀਟਰ ਦੁੱਧ ਵਾਲਾ ਦੁੱਧ ਵਾਲਾ ਡੱਬਾ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਫਿਰ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਰ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।
14 ਨਵੰਬਰ, ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ ਗੁਆਂਢੀ ਆਈਚੇਨਬਰਗਰ ਦਾ ਛੱਤਰੀ ਸਟੈਂਡ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਕ੍ਰੈਪਰ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ, ਬਾਹਰ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।
ਉਸੇ ਦਿਨ, ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ। ਦੋ ਬੂਟ ਤਬੇਲੇ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਲੂਆਂ ਦੇ ਰੈਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਗੁਆਂਢਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਈਚੇਨਬਰਗਰ ਸਾਡੀ ਸੂਰਾਂ ਵਾਲੀ ਬਾਲਟੀ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੱਤਰੀ ਸਟੈਂਡ ਦੇ ਕੋਲ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ! ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਦਸ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਸੂਰਾਂ ਨੂੰ ਖੁਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੂਰਾਂ ਵਾਲੀ ਬਾਲਟੀ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਤਬੇਲੇ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੀ?

ਹੁਣ ਹਰ ਰੋਜ਼, ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਹਿੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਦੇ ਸਮਾਨ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਆਮ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।
ਦੋ ਸਾਈਕਲਾਂ ਦੇ ਟਾਇਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਹਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਸੁਵਿਧਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਵਿਸ ਲੋਕ ਸਾਈਕਲਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮ 6:00 ਜਾਂ 7:00 ਵਜੇ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਛੋਟਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਅਜਨਬੀ ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕੇ, ਯਕੀਨਨ ਅਕਸਰ ਨਹੀਂ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਲਿਊਥੋਲਡ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਪੋਲਟਰਜੀਸਟਿਕ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਨੋਟਸ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਖਣ ਯੋਗ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਗਲੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਸਵਿਸ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨੈੱਟਵਰਕ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਸਚਵਾਂਡੇਨ ਕੇਸ, ਜਾਂ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂਚ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ, ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ, ਉਤਪਾਦਨ ਮੁਖੀ, ਜੈਕਬ ਫਿਸ਼ਰ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਟੀਮ ਭੇਜਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ।
"ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵਿਸ ਸਾਰਥਕਤਾ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
ਅਗਲੀ ਦੁਪਹਿਰ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੋ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨਿਊਜ਼ ਰਿਪੋਰਟਰਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੈਗਨ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਇੱਕ ਕੈਮਰਾ ਸੰਭਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਆਵਾਜ਼ ਉਪਕਰਣ। ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ, ਕੁਝ ਪਹਾੜੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਸਾਨੂੰ ਮਾਸਚਵਾਂਡੇਨ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪਿੰਡ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅਮਰੀਕੀ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲਿਊਥੋਲਡ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਉਪਕਰਣ ਲਗਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਪੌਲ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੇ ਭੂਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਯਾਦਗਾਰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

"ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਹੋਈ ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਖ਼ਤ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣ ਗਈ। ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਸਤਕ ਹੋਈ। ਨੌਕਰਾਣੀ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਦਸਤਕ ਦਾ ਤੀਜਾ ਸੈੱਟ ਆਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਦਸਤਕ ਸੁਣੀ, ਉਹ ਬਾਹਰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ।"
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਸਨੇ ਲੱਕੜ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਗਜ਼ ਲੰਬਾ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਫੁੱਟ ਦੀ ਉਚਾਈ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਂਦਾ ਦੇਖਿਆ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਲੱਕੜ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਜੋ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਲੱਕੜ ਦੀ ਸੋਟੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਆਪਣੇ ਆਪ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸੁੱਟ ਕੇ ਭੱਜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਲੱਕੜ ਦੀ ਸੋਟੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਲੱਕੜ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਟੁਕੜਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਭਾਰ ਸ਼ਾਇਦ ਅੱਧਾ ਪੌਂਡ ਸੀ।
"ਇਹ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਮਿਸਟਰ ਲਿਊਥੋਲਡ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਲੈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਐਂਟਰੀ ਦਿਖਾਈ:
18 ਨਵੰਬਰ, ਸ਼ਾਮ 5:15 ਵਜੇ। ਦੁੱਧ ਦੇ ਡੱਬੇ ਦਾ ਢੱਕਣ ਕੋਠੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਘਾਹ ਵਾਲੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
“ਅਗਲੇ ਦਿਨ,” ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, “ਢੱਕਣ ਫਿਰ ਸੁਆਹ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲਿਆ।” “ਮਨਮੋਹਕ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ। “ਕੀ ਮੈਂ ਕਿਤਾਬ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?” ਐਂਟਰੀਆਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਡਾਕਟਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਕ੍ਰਮਬੱਧ, ਕਲੀਨਿਕਲ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼, ਮਰੀਜ਼ ਅਦਿੱਖ ਸੀ।
19 ਨਵੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ। ਮੈਂ ਸਾਈਡਰ ਪ੍ਰੈਸ ਦੀ ਮੋਟਰ ਨੂੰ ਪਲੱਗ ਇਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਅਚਾਨਕ, ਬਾਰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਬੂਟ ਹੈ। ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲੀ ਬਾਲਟੀ ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਾਈਡਰ ਪ੍ਰੈਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਮੋਟਰ ਦੇ ਫੁੱਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਲੱਗ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕੇਬਲ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਗਜ਼ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚੀ ਗਈ।

ਉਹ ਦਿਨ ਭੂਤ ਲਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਅਸਤ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ 7:30 ਵਜੇ, ਲਿਊਥੋਲਡ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਖਾਣਾ ਖਤਮ ਕਰਕੇ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਜਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡੱਬਾ ਭਰ ਕੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਗਲੇ ਕੀਤੇ ਮੱਕੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕੋਠੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਤਬੇਲੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਐਲਫੀ, ਨੌਕਰਾਣੀ, ਫੀਡ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲੇ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨੂੰ ਧੋਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਨਿਕਲਦਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਬੁਝੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਗਲੇ ਕੀਤੇ ਮੱਕੀ ਦਾ ਡੱਬਾ ਗਾਇਬ ਪਾਇਆ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕੋਠੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਲਟਾ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕੋਲ, ਇੱਕ ਝਾੜੂ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਉਸ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਭਰੀ ਸਵੇਰ ਨਾਲ ਇਸਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਘੜੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ।
"ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਕਰਵਟ ਵਾਲਾ, "ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੁੰਡ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਸਫਾਈ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲਟਕਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।"
"ਨਹੀਂ," ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਘੜੀ ਅਤੇ ਚੇਨ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਲਟਕਾਈ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਦੇ ਡੱਬੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਸ਼ਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਗਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਮੌਕੇ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਵੀ ਸੀ।
ਰਾਤ 9 ਵਜੇ। ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਲੋਕ ਮੌਜੂਦ ਹਨ: ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਕ ਸਟ੍ਰਿਕਲਰ, ਮੈਕਸ ਸਟੱਡਰ ਜੂਨੀਅਰ, ਵਰਨਰ ਸਿਡਲਰ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਨੌਕਰਾਣੀ ਐਲਫੀ, ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਪੌਲ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਦੀ ਨੱਕ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ! ਅਸੀਂ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਐਲੂਮੀਨੀਅਮ ਸ਼ੈਲਫ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਬੜ ਦੇ ਨਿੱਪਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਐਲਫੀ ਨੂੰ ਘਰ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਨੌਕਰਾਣੀ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਚਾਬੀ ਗਾਇਬ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਤੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਅੰਦਰਲੇ ਤਾਲੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੱਕ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਵੱਛੀ ਆ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਲਿਊਥੋਲਡ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ। ਪਰ ਅਜੀਬ ਵਰਤਾਰਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਵਾੜੇ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਸੀਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਦਿਸ਼ਾ ਬਦਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ

ਸਾਹਮਣੇ ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਸੁਣਿਆ। ਨੌਕਰਾਣੀ ਐਲਫੀ ਨੇ ਰੌਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ, ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। 2:00 ਵਜੇ ਤੱਕ, ਸਭ ਕੁਝ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸੁਆਹ ਦਾ ਡੱਬਾ ਦਿਖਾਉਣ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੁੱਧ ਦੀ ਬੋਤਲ ਦਾ ਢੱਕਣ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਲੂ ਦਾ ਡੱਬਾ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਅੱਗੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਆਲੂ ਦੇ ਡੱਬੇ ਦਾ ਢੱਕਣ ਸ਼ਾਇਦ ਵੀਹ ਪੌਂਡ ਭਾਰਾ ਸੀ। ਦੁੱਧ ਦੇ ਡੱਬੇ ਦੇ ਐਲੂਮੀਨੀਅਮ ਦੇ ਢੱਕਣ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਕਾਫ਼ੀ ਤਾਕਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਖਿੱਚਣਾ ਪਿਆ।
ਹੁਣ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਫਿਰ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ।
1 ਦਸੰਬਰ, ਸ਼ਾਮ 6:30 ਵਜੇ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਬੇਲੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹਾਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਰ ਬਾਹਰੋਂ ਇੱਕ ਘਾਹ ਦਾ ਕਾਂਟਾ ਇਸ ਨਾਲ ਟੇਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। "ਬਿੱਲੀ ਲਈ ਪਲੇਟ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। "ਦੁੱਧ ਦੇ ਡੱਬੇ ਦੇ ਕੋਲ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ," ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਕੂੜੇ ਦੇ ਢੇਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਲੇਟ ਲੱਭਦੀ ਹੈ। ਲਾਈਟ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗਦੀ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜਗਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਕੇਸ, ਰੌਕਲੈਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਘੋਸਟ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਬ੍ਰੌਡਵੇ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਦੇ ਘਰ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਵਿਸ ਭੂਤ ਨੇ ਤਬੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟਾਂ ਦੀ ਉਪਯੋਗਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਾਪਰੀ ਹੈ।
2 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 5:15 ਵਜੇ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੁਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਿੱਲੀ ਵਾਲੀ ਪਲੇਟ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੂੜੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕੂੜੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਾਪਸ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਅਚਾਨਕ, ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਦਿਨ ਲਿਊਥੋਲਡਜ਼ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿਚਕਾਰ ਲਿਆਂਦਾ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਟਕਦੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਸੋਟੀ ਦੀ ਖੋਜ ਦੀ ਘਟਨਾ, ਜਿਸਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 10:15 ਵਜੇ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਵਾਪਰੀ।

ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਦੇ ਛੋਟੇ ਕਸਬਿਆਂ ਅਤੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਨਹੀਂ। ਲਿਊਥੋਲਡ ਦੀ ਡਾਇਰੀ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ:
3 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 7:35 ਵਜੇ। ਅਚਾਨਕ ਕੋਠੇ ਦੀ ਲਾਈਟ ਜਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੋਠੇ ਦੇ ਛੱਤੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਾਈਟ ਜਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੋਵੇਂ ਬੱਤੀਆਂ ਬੁਝਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤਬੇਲੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਦਸਤਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਣ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਹਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਕੋਠੇ ਦੀ ਲਾਈਟ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਅਚਾਨਕ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਜਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਖਾਦ ਵੰਡਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਲਾਈਟ ਦੁਬਾਰਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸੜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵਰਨਰ ਫ੍ਰੀ, ਇੱਕ ਟਰੈਕਟਰ ਡਰਾਈਵਰ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
4 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 8 ਵਜੇ। ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਬੱਤੀਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਐਲਫੀ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਹੁਣ 8:30 ਵਜੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, "ਭੂਤ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।" ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਬੱਤੀਆਂ ਜਗ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਚਾਰ ਲਾਈਟਾਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਜਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖੀ ਏਜੰਸੀ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਲਿਊਥੋਲਡਜ਼ ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਦੀ ਲਾਈਟਾਂ ਚਾਲੂ ਕਰਨ ਦੀ ਖੇਡ ਦੁਆਰਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।
"ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਕਿਹਾ," ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ ਕਿ ਲਾਈਟਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਜਗਦੀਆਂ ਰਹਿਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ - ਰੌਸ਼ਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।"
"ਜਿਵੇਂ ਭੂਤ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਪਰ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਿਗੜ ਗਿਆ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਠ ਦਸੰਬਰ ਦੀ ਐਂਟਰੀ ਦਿਖਾਈ।
8 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 7:40 ਵਜੇ ਐਲਫੀ ਮੁਰਗੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੀ ਫੀਡ ਵਾਲਾ ਘੜਾ ਗਾਇਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੋਠੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਜਾਵਟੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਛੇ ਕੱਦੂ, ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਖਰਗੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਘਰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋ ਖਰਗੋਸ਼ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਰਹੇ ਹਨ।

ਖਰਗੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਫੀਡ ਟ੍ਰੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕੈਰੇਜ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੱਡੀ 'ਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ।
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਘਰੇਲੂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਹਾਵੀ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਮਾਮਲਾ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਗਿਆ।
9 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 7:30 ਵਜੇ। ਮੁਰਗੀ ਦੇ ਖਾਣੇ ਵਾਲਾ ਘੜਾ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਿੱਲੀ ਲਈ ਪਲੇਟ ਫਿਰ ਕੂੜੇ ਦੇ ਢੇਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਐਲਫੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘੜੇ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਮੁਰਗੀ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਮੁਰਗੀ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਵੀ ਗਾਇਬ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਮੁਰਗੀ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਰਲੈਪ ਬੈਗ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਉਂਦੀ ਹਾਂ।
ਲਿਊਥੋਲਡਜ਼ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲੱਗੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਉਸ ਭੇਤ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਘੜੇ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖਿੜਕੀ ਦੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਾਈਲੋਨ ਦੀ ਰੱਸੀ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤੀ, ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਘੰਟੀ ਲਗਾ ਕੇ, ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਘੜੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਰਕਤ ਨੂੰ ਸੁਣਨਗੇ।
ਸਵੇਰੇ 9:30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਘੜਾ ਦੋ ਵਾਰ ਦੋਵਾਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਲ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਸਥਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭੀ ਜਾ ਸਕੀ!
ਉਸੇ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚਾਲ ਖੇਡੀ। ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਦੁਪਹਿਰ 2:00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੂਟ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਦੇਖੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ੂਆਂ ਲਈ ਚਾਰ ਰਸੀਦਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਉਸੇ ਸਵੇਰੇ ਇੱਕ ਸ਼ੈਲਫ 'ਤੇ ਉੱਚਾ ਰੱਖਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਨੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਹਿਲਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਸੀ।
10 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 9:30 ਵਜੇ। ਘਾਹ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿੱਚ ਬੱਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਚਾਰੇ ਲਈ ਗੁੰਮ ਹੋਇਆ ਘੜਾ ਅਖੀਰ ਪੁਰਾਣੇ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਕੋਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਮ 6:30 ਵਜੇ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਬੱਤੀ ਜਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਐਲਫੀ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੀ

ਹੈ ਕਿ ਦੁੱਧ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਬੁਰਸ਼ ਗਾਇਬ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਛੱਤਰੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਲਟਕਦੀ ਹੈ! ਐਲਫੀ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਕੋਲ ਇਸਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੁੱਧ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਬੁਰਸ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਚਾਨਕ, ਛੱਤਰੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਈ ਹੈ! ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਬੱਤੀਆਂ ਜਗਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਦੁੱਧ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਬੁਰਸ਼ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਤੁਸੀਂ ਸੋਚੋਗੇ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਐਤਵਾਰ ਵੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਸੂਰਾਂ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣ ਦਾ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਫੀਡ ਬੈਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਫੀਡ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਦੁੱਧ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਬੁਰਸ਼ ਸੀ। ਲਿਊਥੋਲਡ ਆਪਣੇ ਬੁਰਸ਼ ਵਾਪਸ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਸਨ, ਪਰ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਫੀਡ ਵਾਲੇ ਘੜੇ ਦੇ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਭੰਗ ਹੋ ਗਈ। ਜੇ ਇਹ ਸੂਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਹ ਮੁਰਗੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਭੂਤ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ!
"ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਵੇਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ," ਮਿਸਟਰ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਪੌਣੇ ਅੱਠ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬੁਝ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਗ ਪਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ ਘਾਹ ਦੇ ਛੱਤੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖੜਕਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸੇ ਪਲ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਜਗ ਪਈ! ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੱਥੇ ਭੱਜ ਕੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ।"
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸਾਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ, ਐਲਫੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਾਕਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਖੁਦ ਘਰ ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਸੀ।
ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਦੁੱਧ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਕੋਠੇ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਿਲੀ।
ਉਸੇ ਦਿਨ, ਪੌਲ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੂੰ ਫਿਰ ਭੂਤ ਨੇ ਘੇਰ ਲਿਆ। "ਸਵੇਰੇ ਨੌਂ ਪੰਦਰਾਂ ਵਜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਿਆ। ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫਲ-ਸਟੋਰੇਜ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਕੋਈ ਹਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਵਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

"ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਰਹੀ ਸੇਬ ਦੀ ਚਟਣੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਹੋਇਆ?"
“ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ,” ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਯਾਦ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਖਿੜਕੀ ਦੀ ਸੀਲ ਉੱਤੇ ਗਰਮ ਸੇਬਾਂ ਦੀ ਚਟਣੀ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਸ਼ ਰੱਖੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੈਂ ਦੁਪਹਿਰ ਸਾਢੇ ਚਾਰ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਖੇਤਾਂ ਤੋਂ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਘਰ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਪਾਰ, ਪੁਰਾਣੇ ਤਬੇਲੇ ਦੀ ਸੀਲ ਉੱਤੇ ਸੇਬਾਂ ਦੀ ਚਟਣੀ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਸ਼ ਵੇਖੀ। ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਐਲਫੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੇਬਾਂ ਦੀ ਚਟਣੀ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖੀ ਹੈ। ‘ਕਿਉਂ, ਰਸੋਈ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਉੱਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ।’ ਚੁੱਪਚਾਪ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਰਸੋਈ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਦੀ ਸੀਲ ਉੱਤੇ ਵਾਪਸ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਇਹ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ।”
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ "ਚੀਜ਼ਾਂ" ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ। ਲਾਈਟਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਿੱਚਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਜਗਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਸਵਿੱਚ ਇਤਫਾਕਨ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਮੋਢੇ ਦੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਵੱਡੇ, ਕਾਲੇ ਪੋਰਸਿਲੇਨ ਲਾਈਟ ਸਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਜਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਸ਼ਾਮ 7:45 ਵਜੇ, ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਘਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਕੋਠੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਕੋਠੇ ਅਤੇ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗ ਗਈਆਂ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਸੁਣਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਲੰਬੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਈਆਂ।
14 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 6:50 ਵਜੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਇੱਕ ਘੰਟੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਦੂਜੇ ਕੋਠੇ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਵੱਜਦੀ ਰਹੀ। ਪਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਘੰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਉਸਨੇ ਮੁਰਗੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੋਂ ਇਹ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਭਾਂਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਾਈਲੋਨ ਦੀ ਰੱਸੀ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤੀ, ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਘੰਟੀ ਸੀ; ਉਹ ਰੱਸੀ

ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਹਿਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਫਿਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕੀਤਾ। ਦਸ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੋਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਇਸਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਫੁੱਟ ਬਾਹਰ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਘੜੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਇੰਚ ਕੱਟਿਆ ਜਾਂ ਪਾੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਘੜਾ ਖੁਦ ਉਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੇਠਾਂ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ!
ਕਦੇ-ਕਦੇ ਭੂਤ ਮਜਬੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ: ਉਸੇ ਦਿਨ, ਸਵੇਰੇ 8:00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਨੌਕਰਾਣੀ ਐਲਫੀ ਲੱਕੜ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੀ ਬਾਲਟੀ ਲੈ ਕੇ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਖਰਗੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੀ, ਤਾਂ ਤਹਿਖਾਨੇ, ਘਾਹ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਅਤੇ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗ ਗਈਆਂ। ਐਲਫੀ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਲਟੀ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਇਹ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਇਹ ਲੱਕੜ ਦੇ ਢੇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ - ਜਿੱਥੇ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਸੀ!
ਲਿਊਥੋਲਡ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਸਨ:
14 ਦਸੰਬਰ, ਸ਼ਾਮ 5:30 ਵਜੇ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਘਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਛੇ ਸਜਾਵਟੀ ਕੱਦੂ ਲੱਭੇ, ਸਾਰੇ ਰਸਤੇ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਵਾੜੇ ਤੱਕ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਪੇਟ ਬੀਟਰ ਅਤੇ ਬੁਰਸ਼ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਟੰਗਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ!
ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕੁਝ ਹੋਰ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡੇ, ਜਾਂ ਬੂਟ, ਜਾਂ ਦੁੱਧ ਦਾ ਡੱਬਾ। ਲਾਈਟਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਗਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੁਝਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਕੁਝ ਜਾਂ ਕੋਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਹਰ ਕਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ - ਘਰ ਅਤੇ ਕੋਠੇ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਗਲੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਹੜੇ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖੀ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਚੈੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਧ ਦੀ ਗੱਡੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਾਸ਼ਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਕੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖਾਦ ਦਾ ਰੇਕ ਕੋਠੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਵਾਸ਼ਰੂਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਡੱਬੇ ਦਾ ਗੇਟ ਅਣਦੇਖੇ ਹੱਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਰ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ। ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੁਝਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ।

24 ਦਸੰਬਰ, ਦੁਪਹਿਰ 3 ਵਜੇ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਅਰਨੈਸਟ ਗੌਤਸਚੀ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਮ 5:30 ਵਜੇ ਮੈਂ ਗਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਲਾਈਟ ਸਵਿੱਚ 'ਤੇ ਤਰਸਯੋਗ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ! ਮੈਂ ਘਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ, ਪਾਲ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਹਰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਕੋਠੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਠੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਬੰਦ ਹੈ। ਕੁੱਤਾ ਅੰਦਰ ਕਿਵੇਂ ਆਇਆ?
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ, ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ ਨੇ ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਕੁੱਤੇ ਵੱਲ ਮੋੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
25 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 7:30 ਵਜੇ। ਕੁੱਤਾ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਐਲਫੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਹਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਘੁੰਮਦਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।
2 ਫਰਵਰੀ, ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ ਮੈਂ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਛੀ ਡਰ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਫੌਰਨ ਬਾਹਰ ਜਾਓ!" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੋਠੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਿਸਨੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ? ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ।
ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਘਿਣਾਉਣੀ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ। ਉਸੇ ਦਿਨ, 2 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ, ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ:
2 ਫਰਵਰੀ, ਸ਼ਾਮ 6:15 ਵਜੇ ਤਿੰਨ ਸਲੇਡ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਠੇ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਖਾਦ ਦੇ ਟੋਏ ਦੇ ਪਾਰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।
ਲਿਊਥੋਲਡਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਣਦੇਖੇ "ਮਹਿਮਾਨ" ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਲਿਆ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਲਿਓ ਦ ਗੋਸਟ", ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਲਫੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਜਿਸਨੂੰ ਲਿਊਥੋਲਡਜ਼ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-

ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਵਰਤਾਰਾ ਬੇਰੋਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ।
14 ਮਾਰਚ, ਸਵੇਰੇ 6 ਵਜੇ। ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਗਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਸਵੇਰੇ 7:30 ਵਜੇ। ਮੇਰੀ ਚੱਪਲ ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ੈਲਫ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।
29 ਮਾਰਚ, ਸਵੇਰੇ 7:30 ਵਜੇ। ਕੁੱਤਾ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਹਿਸਾਬ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ 7 ਵਜੇ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਐਲਫੀ ਸਕਿਮਡ ਦੁੱਧ ਨੂੰ ਚਾਰ ਬਾਲਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਸਟਾਏ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਰਾਤ 9 ਵਜੇ ਸਾਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚਾਰ ਬਾਲਟੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ।
ਐਲਫੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀਆਂ "ਅਣ-ਬਣਾਈਆਂ" ਜੀਵਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੁਣ ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰ ਮਾਸਚਵਾਂਡੇਨ ਭੂਤ ਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਰੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਗੜਬੜ ਜਾਰੀ ਰਹੀ, ਐਲਫੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਐਲਫੀ।
9 ਅਗਸਤ, ਸਵੇਰ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੂਟ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰਲੇ ਤਲੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਟਾਈ ਪਿੰਨ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਖੁੰਝੀ ਹੋਈ ਸੀ।
10 ਅਗਸਤ, ਸ਼ਾਮ 5:30 ਵਜੇ। ਇੱਕ ਪਿੱਚਫੋਰਕ ਖਣਿਜ ਲੂਣ ਦੇ ਇੱਕ ਥੈਲੇ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ। ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉਹੀ ਕਾਂਟਾ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।
19 ਅਗਸਤ, ਸਵੇਰੇ 4:45 ਵਜੇ। ਇਤਾਲਵੀ ਵਰਕਰ ਐਂਜਲੋ, ਆਪਣੇ ਬੂਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਬੂਟ ਕੋਠੇ ਦੇ ਅੰਦਰ 3 ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਪਿੱਚਫੋਰਕ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।
ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਫਿਰ ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਫਾਰਮ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਫਿਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਘਰ, ਤਬੇਲੇ, ਕੋਠੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਤਾਲਵੀ ਦੇ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਲਫੀ, ਜੋ ਵਿਆਹ ਦੇ ਅਨੰਦ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਿੰਸਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਰਿਆ ਸੀ?"

ਪਾਲ ਲਿਊਥੋਲਡ, ਸੀਨੀਅਰ, ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ। “ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮਾਣ ਇੱਕ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਬੀਮਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਇਟਲੀ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਲਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ, 'ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਹੇਠ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਰੱਖ ਕੇ ਘਰ ਨਾ ਪਹੁੰਚੋ।' ਉਸਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਜੇ ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਵੀ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।'
"ਉਹ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਚੱਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੇਂਟ ਗੋਥਾਰਡ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੇ ਕਿੱਕ ਮਾਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਦੂਜੇ ਸਾਥੀ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਏ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਦੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਗੈਰਾਜ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਸ਼ੀਨ ਠੀਕ ਕਰਵਾਈ, ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਖੁੰਝਾਉਣ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਭਲਾ ਹੁੰਦਾ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਚੱਟਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਸੜਕ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤੁਰੰਤ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।"
"ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸਭ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ," ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ। "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਸੀ। ਕੀ ਕੋਈ ਸਰਗਰਮ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਅਜਿਹੇ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ "ਕਰ" ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ, ਪਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂਗਰ ਹੋਵੇ।
ਘਰ ਜਾਂ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੰਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲਿਊਥੋਲਡ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਜਵਾਨੀ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਣਵਰਤੀਆਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਵਾਪਰਨ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮੇਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਐਲਫੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਉਹ ਊਰਜਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਐਲਫੀ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਬੱਚੇ ਹੀ ਉਪਲਬਧ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਵਰਤਾਰਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਜਿਹੀ ਊਰਜਾ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਣਜਾਣ ਸਪਲਾਇਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦਾ। ਗੜਬੜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੇਸਮਝ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਜੇ ਵੀ ਲੁਕੀ ਹੋਈ, ਬੇਕਾਬੂ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਿਸਟਰ ਲਿਊਥੋਲਡ ਸੱਟਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇਗਾ!

ਜੁਮੇਲ ਮਹਿਲ ਦੇ ਭੂਤ

ਅਸੀਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਪਰਤੇ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਸਹੇਲੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉਹ ਕਬਰ ਅਜੇ ਖੋਲ੍ਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਇਹ ਸਭ 11 ਜਨਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਰਨਲ-ਅਮੈਰੀਕਨ ਵਿੱਚ ਜੋਨ ਹਾਨੌਅਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੁਮੇਲ ਮੈਨਸ਼ਨ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਪੀ.ਐਸ. 164, ਐਜਕੌਂਬ ਐਵੇਨਿਊ ਅਤੇ 164 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਤੋਂ ਫੀਲਡ ਟ੍ਰਿਪ 'ਤੇ ਗਏ ਨੌਜਵਾਨ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਲੰਮੀ, ਸਲੇਟੀ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ, ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਪਿਛਲੇ ਬੁੱਧਵਾਰ ਨੂੰ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ ਆਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਇਹ ਵੇਰਵਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ 'ਤੇ ਢੁਕਦਾ ਹੈ।
ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ?
160 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਅਤੇ ਐਜਕੌਂਬ ਵਿਖੇ ਮੈਂਸ਼ਨ ਦੀ ਕਿਊਰੇਟਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਾ ਬਿੰਗੇ ਕੈਂਪਬੈਲ, ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ।
"ਮੈਂ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਘਰ ਬੰਦ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਸੀ।"
"ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ।"
"ਪਰ ਕਈ ਬੱਚੇ ਜ਼ਿੱਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ।"
“ਇਹ ਸਵੇਰੇ 11 ਵਜੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਘਰ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਜੋ ਕਿ 1765 ਦਾ ਹੈ।

"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਕੋਲ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਆਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 11 ਵਜੇ ਦੂਜੇ ਮਾਲੀ, ਜੌਨ ਡਫੀ, ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਲੰਮੀ ਔਰਤ ਜੋ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੌਲੇ-ਰੱਪੇ ਲਈ ਝਿੜਕਣ ਲਈ ਆਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।"
“ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਔਰਤ - ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ - ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ।
“ਜਿਸ ਔਰਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਮਮੀ ਜੁਮੇਲ ਵਰਗੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ 1832 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਆਰੋਨ ਬੁਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ।
“ਪਰ ਬੱਚੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਖਦੀ ਸੀ।
"ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜਿਸ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਮਮੀ ਜੁਮੇਲ ਅਤੇ ਬੁਰ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਸੀ।"
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਲਈ ਮੈਨਹਟਨ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਪਬਲਿਕ-ਸਕੂਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ। ਸਕੂਲ ਕਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਚਲਾਕ, ਜਾਂ ਇੰਨੇ ਚਲਾਕ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਪੂਰੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੁਮੇਲ ਮੈਨਸ਼ਨ ਲੈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਦਲੀ ਨਹੀਂ ਗਈ। ਔਰਤ ਅਚਾਨਕ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ?" ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ, ਫਿਰ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਲਕੋਨੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇਖੇ?" ਮੈਂ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। “ਨਹੀਂ, ਸਰ,” ਉਸਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਫਿਰ ਕੀ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀ?"
"ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ।"
ਉਹ ਪਹਿਰਾਵਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਮੌਜੂਦ ਹੈ - ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਸਕੂਲੀ ਕੁੜੀਆਂ ਵਿੱਚ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਦੀ ਕਲਾਸ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮਹਿਲ ਦੀ ਕਿਊਰੇਟਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ। ਇਹ ਊਰਜਾਵਾਨ ਔਰਤ ਅਮਰੀਕੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਲਈ ਮਹਿਲ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਨੇ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਇਹ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ?" ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਇੱਥੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ੈਲਫ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਕਿਤਾਬ ਉਤਾਰੀ। "ਵਿਲੀਅਮ ਹੈਨਰੀ ਸ਼ੈਲਟਨ ਦੀ ਰਚਨਾ, ਦ ਜੁਮੇਲ ਮੈਨਸ਼ਨ, ਸਫ਼ੇ ਦੋ ਸੌ ਸੱਤ ਅਤੇ ਦੋ ਸੌ ਅੱਠ ਇੱਥੇ ਦੇਖੇ ਗਏ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਅਜੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਜਰਮਨ ਨਰਸ ਸੀ ਜੋ ਇੱਥੇ ਅਠਾਰਾਂ ਪੈਂਹਠ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ - ਉਸਨੇ ਉਦੋਂ ਵੀ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਮੀ ਜੁਮੇਲ ਦਾ ਭੂਤ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਗਾਰਡ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਾਂ?" ਮੈਂ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਤਾਰੀਖ਼ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਰ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਢਾਂਚੇ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਸਮਝੀ। ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਦਿੱਖ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਜੌਨ ਕੈਂਟ ਟਿਲਟਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:
ਮੈਨਹਟਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਸਥਿਤ, ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਣੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਮੌਰਿਸ-ਜੁਮੇਲ ਮੈਂਸ਼ਨ ਹੈ। ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਐਮਸਟਰਡਮ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਡੱਚਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਾਰਲੇਮ ਹਾਈਟਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਮਾਲਕੀ ਦੌਰਾਨ ਇਸਨੂੰ ਮਾਊਂਟ ਮੌਰਿਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਹਾਈਟਸ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਜਿਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਹਵੇਲੀ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1700 ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਹਾਰਲੇਮ ਦੇ "ਆਮ ਜੰਗਲਾਂ ਦੀ ਅੱਧੀ ਜ਼ਮੀਨ" ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ, ਜਾਨ ਕੀਰਸਨ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਡੱਚ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ।

ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਰੋਜਰ ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ 1765 ਵਿੱਚ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਦਾ ਜਨਮ 1728 ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਕੈਪਟਨਸੀ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਅਮਰੀਕਾ ਆਇਆ ਸੀ।
ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੌਰਿਸ ਪਰਿਵਾਰ, ਆਪਣੇ ਚਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ, ਆਪਣੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਇਨਕਲਾਬ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੱਕ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸਕੁਆਇਰ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਰਗਾ ਘਰੇਲੂ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਕਰਨਲ ਮੌਰਿਸ ਜੰਗ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਢਾਈ ਸਾਲ ਰਿਹਾ। ਅਗਸਤ, 1776 ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਮਾਊਂਟ ਮੌਰਿਸ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਹੀਥ ਅਤੇ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਹਾਰਲੇਮ ਹਾਈਟਸ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਬਣਾਇਆ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਇਸ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਇੱਥੇ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਮੋਰਿਸ ਮੈਨਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਕਲਿੰਟਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ, ਅੰਤਰਾਲਾਂ 'ਤੇ, ਹੇਸੀਅਨਾਂ ਨੂੰ, ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਨਿਊਯਾਰਕ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੌਰਾਨ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।
ਇੱਕ ਸਦੀ ਦੇ ਅਗਲੇ ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸੇ ਦੌਰਾਨ ਇਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਵੇਚਿਆ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਵਿਭਿੰਨ ਕੈਰੀਅਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਦਲਾਅ ਦੇਖੇ ਗਏ। ਕੈਲੂਮੇਟ ਹਾਲ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲ ਕੇ, ਇਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ ਟੈਵਰਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਲਬਾਨੀ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਸਟੇਜ ਕੋਚਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਰੁਕਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਕਿਸਾਨ ਦਾ ਘਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ, ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਦੇ ਕੈਬਨਿਟ ਮੈਂਬਰ, ਜੌਨ ਐਡਮਜ਼, ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਹੈਮਿਲਟਨ, ਹੈਨਰੀ ਨੌਕਸ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ।
ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਆਪਣੀ ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਦਿਨ ਵ੍ਹਾਈਟਹਾਲ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਨੇੜਲੀ ਪੁਰਾਣੀ ਮੌਰਿਸ ਮੈਂਸ਼ਨ ਨਾਲ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ 1810 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲਈ ਇਸਨੂੰ 10,000 ਡਾਲਰ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਟ੍ਰੈਕਟ ਦੀ 35 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਨੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਅਤੇ ਸਜਾਵਟ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸੜ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਜੁਮੇਲਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹਵੇਲੀ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਸੰਘੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਫੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਮਿਸਟਰ ਜੁਮੇਲ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਵਿਆਹ ਅਮੀਰ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧੋਖੇ ਨਾਲ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਸੈਂਟੋ ਡੋਮਿੰਗੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬਾਗ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਉਸਨੂੰ ਬਗਾਵਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਭੱਜਣਾ ਪਿਆ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬ ਵਪਾਰੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਦੌਲਤ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 1832 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਈ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦੂਜਾ ਵਿਆਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤਲਾਕ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋਇਆ। ਮਿਸਟਰ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਮੌਤ 1865 ਵਿੱਚ 93 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ।
ਮੌਰਿਸ-ਜੁਮੇਲ ਮਹਿਲ ਮੱਧ-ਜਾਰਜੀਅਨ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਕਾਲ ਦਾ ਹੈ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਚਾਰ ਥੰਮ ਸਨ, ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਉੱਚੀਆਂ, ਅਤੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੈਡੀਮੈਂਟ ਸੀ।
ਬਾਹਰੀ ਹਿੱਸਾ ਚਿੱਟਾ ਪੇਂਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੁਮੇਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬਸਤੀਵਾਦੀ-ਉੱਤਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫਲੈਂਕਿੰਗ ਸਾਈਡਲਾਈਟਾਂ ਅਤੇ ਅੰਡਾਕਾਰ ਪੱਖੇ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੈ। ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਚੌੜਾ ਕੇਂਦਰੀ ਹਾਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਮਾਨਾਂ ਹਨ, 18 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਅਤੇ 19 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਛੋਟਾ ਪਾਰਲਰ ਜਾਂ ਚਾਹ ਦਾ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਵਾ ਜੁਮੇਲ ਅਤੇ ਆਰੋਨ ਬੁਰ ਦਾ ਵਿਆਹ 1833 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਲਾੜੀ ਅਠੱਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾੜਾ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀਹ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਸੀ।
ਹਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਾਰਜੀਅਨ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਡਿਨਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਹਾਲ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵੱਡਾ ਅੱਠਭੁਜੀ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਹੈ।
ਚੌੜੀ ਪੌੜੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਾਲ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਜੁਮੇਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੋਦ ਲਈ ਧੀ, ਮੈਰੀ ਐਲਿਜ਼ਾ, ਜਿਸਨੇ ਨੈਲਸਨ ਚੇਜ਼ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਦੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਚਿੱਤਰ ਹੈ।
ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜੁਮੇਲਾਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲਾ ਫਰਨੀਚਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਚਾਰ-ਪੋਸਟਰਾਂ ਵਾਲਾ ਬਿਸਤਰਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।
ਪੁਰਾਣੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਸ਼ਾਇਦ ਵਾਧੂ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰਿਆਂ ਵਜੋਂ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਸੋਈ ਦੇ ਨਾਲ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

19 ਜਨਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ, ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਮੂਹ ਬੈਟਸੀ ਜੁਮੇਲ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਹਿਸਟੋਰੀਕਲ ਸੋਸਾਇਟੀ ਅਤੇ ਡੌਟਰਸ ਆਫ਼ ਦ ਅਮੈਰੀਕਨ ਰੈਵੋਲਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰ, ਜਰਨਲ-ਅਮੈਰੀਕਨ ਲੇਖਕ ਨੈਟ ਐਡਮਜ਼, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਏ, ਵਰਲਡ-ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਹੈਰੀ ਅਲਟਸਚੁਲਰ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੈਸੀਕਾ ਰਸਲ ਗੈਵਰ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਸੈਕਟਰੀ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਲੇਖ ਲਿਖ ਰਹੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਏਥੇਲ ਜੁਮੇਲ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਹਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਸਦਾ ਮੋਢਾ ਝੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਾਂਹ ਢਿੱਲੀ ਪੈ ਗਈ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਪਾਸਾ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ!
"ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਐਥਲ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਰੰਗ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਲਈ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਚਾਰ-ਪੋਸਟਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਦੇ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਪਹਿਲੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਹੈ।
"ਮਸਲਾ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ," ਏਥਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਉਲਝੀ ਹੋਈ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। "ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਤਿੰਨ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਬਿਮਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗਲਤੀ ਹੋਈ ਹੈ।" ਅਚਾਨਕ, ਏਥਲ ਨੇ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਕੋਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਿਖਾਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਟਾਰੈਂਟੁਲਾ ਨੇ ਡੰਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਨੌਜਵਾਨ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠਿਆ। ਕੋਈ ਭੂਤ ਉਸਨੂੰ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਪਰਸ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਏਥੇਲ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ। "ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਰਦੀ ਰਹੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਤਾਕਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਮਮੀ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਡਿੱਗ ਪਈ।

"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕਦੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ... ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਚੀਕਿਆ, "ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਉਸ ਤਸਵੀਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਉੱਥੇ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ!" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ, ਕਿਊਰੇਟਰ, ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੈ ਗਈ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। "ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਤਸਵੀਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਬੈਟਸੀ ਜੁਮੇਲ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਤਸਵੀਰ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ।
"ਹੈਨਰੀ... ਅਤੇ ਇੱਕ ਜੋਹਾਨ... ਇੱਥੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ...", ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸੁੰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲੱਗੀ। ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੂੜ੍ਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਿਕਲੀਆਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੁੰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਅੱਧੇ ਸੁੰਨਤਾ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ। ਬਾਕੀ ਸੁਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਮੋਹਿਤ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਕੋਮਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਹੀ ਰੋਕੀ।
"ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਰਿਆ ਸਮਝਦਾ ਹੈਂ..." ਹੁਣ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ, ਮਰਦਾਨਾ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ।
“ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ,” ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਚਲੇ ਜਾਓ," ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਚਲੇ ਜਾਓ!"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮਰਦ ਹੋ ਜਾਂ ਔਰਤ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੌੜਾ ਹਾਸਾ ਆਇਆ।
"ਯਾਰ... ਹਾ!" ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ।"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਸੌਣ ਦਿਓ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੈ?"
ਕੁਝ ਪਲ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਆਵਾਜ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਨਰਮ ਹੋ ਗਈ। "ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?" "ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ।"
"ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹਾਂ।"

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਗਏ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਮੁਸੀਬਤ ਭਰੇ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਅਜੇ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਲੈ ਗਏ?"
ਹੁਣ ਮਾਧਿਅਮ ਦਾ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਭੂਤ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਐਲਬਰਟ ਦੀ ਕਰਿਸਪ, ਅਸਲੀਅਤ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਗਈ, ਜੋ ਕਿ ਏਥਲ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਲਬਰਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੋਹਿਤ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੇ ਕਿ ਭੂਤ ਕੌਣ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਗੋਲ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਈਰਖਾਵਾਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਔਰਤ ਹੈ?"
"ਇੱਕ ਜੋ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਵਾਂਝੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
"ਕਿਉਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ।"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ, ਫਿਰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ: ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੌਕਰਾਣੀ, ਜੋ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਨੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਮੈਂ ਐਲਬਰਟ ਤੋਂ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ। "ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੇਚੈਨ ਔਰਤ ਹੈ?"
"ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ। ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਲਾ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।"
"ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚ?"
ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਪਾਸਾ ਫੜ ਲਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। "ਮੈਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ," ਅਲਬਰਟ ਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰੇਗਾ।"
"ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੀ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ?"

"ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਛੋਟਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੀ ਪੈਣਾ ਸੀ।
ਜਲਦੀ ਹੀ, ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਯਾਦ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜਾਰੀ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ J ਮਿਲਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਰਗੜਿਆ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਮੰਮੀ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਦੋਸ਼ੀ ਜ਼ਮੀਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਖੈਰ," ਕਿਊਰੇਟਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ।"
ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮਾਧਿਅਮ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। "ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਤੋਂ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਮੀ। ਜੁਮੇਲ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਪੱਟੀ ਪਾੜ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਇੰਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੈਟਸੀ ਜੁਮੇਲ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਮਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਣਜਾਣ ਹਨ ਜੋ ਘਰ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਸਾਢੇ ਪੰਜ ਵਜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲ ਪਏ, ਜੋ ਉਸ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਤ ਲਈ ਬੰਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਦੋ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਛਪ ਗਏ। ਇੱਕ, ਕਾਫ਼ੀ ਸਹੀ, ਜਰਨਲ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਜਾਂਚ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੁਣਿਆ, ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸੀ।
ਕਈ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤ ਗਏ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਘੇਰ ਲਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਦਾ ਟੈਲੀਫੋਨ ਆਇਆ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਬਾਈ ਮਈ ਨੂੰ ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਹੈ?" ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਅਤੇ ਸਵਰਗੀ ਸ਼੍ਰੀ ਜੁਮੇਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਕੇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ

ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਕਤਲ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।
ਇਸ ਵਾਰ, ਦ ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼, ਰਿਪੋਰਟਰ ਗ੍ਰੇਸ ਗਲੂਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਈ ਦੀ ਉਸ ਗਰਮ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਨੋਟਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਣੀ ਹਾਂ।
ਕਿੰਗ ਫੀਚਰਜ਼ ਦੇ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਫਰੈਂਕ ਮੈਕਲਰਨ; ਜਰਨਲ ਦੇ ਸਾਹਿਤਕ ਆਲੋਚਕ, ਕਲਾਰਕ ਕਿਨੇਅਰਡ; ਰੀਡਰਜ਼ ਡਾਇਜੈਸਟ ਦੇ ਜੌਨ ਐਲਨ ਅਤੇ ਬੌਬ ਓ'ਬ੍ਰਾਇਨ; ਦ ਵਿਲੇਜਰ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਐਮਲੀਨ ਪੇਜ; ਲੇਖਕ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ ਅਤੇ ਬੇਵਰਲੀ ਬਾਲਿਨ; ਸੀਬੀਐਸ ਦੇ ਐਡ ਜੋਇਸ, ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਹਿਸਟੋਰੀਕਲ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਕਈ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਿਰੀਖਕਾਂ ਵਜੋਂ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ - ਕਿਉਂਕਿ ਮਸ਼ਹੂਰ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ!
ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਤਾਰੀਖ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਉੱਪਰਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਐਡ ਜੋਇਸ ਨੇ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਸੈੱਟ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਏਥਲ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਹੀ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ। ਮੇਰੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਟਾਈਮਜ਼ ਦੀ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਆਪਣੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੱਚੀ ਚਿੰਤਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਗੇ, ਜੋ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸਭ ਸੁਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਚੁੱਪੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ, ਏਥਲ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਰਦ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਦੇ ਵੋਕਲ ਕੋਰਡਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ "ਆਉਂਦਾ ਹੈ"।
"ਜੀ ਸੁਇਸ ਸਟੀਫਨ" ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂਂਂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਦੇ ਹੋ?"
ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਰਾਹਿਆ, "ਡਾਕਟਰ! ਡਾਕਟਰ! ਡਾਕਟਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
ਹੁਣ ਆਵਾਜ਼ ਦ੍ਰਿੜ ਅਤੇ ਜ਼ਿੱਦੀ ਸੀ। "ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਾਂ... ਮੈਨੂੰ ਦੂਰ ਨਾ ਲੈ ਜਾਓ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ।"

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ?"
"ਮੈਨੂੰ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ... ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਦੇਖੋ!"
"ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਮਰ ਗਈ ਹੈ।"
"ਪਰ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਾਂ!" ਮੋਹਿਤ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਰੀ ਰਹੀ।
"ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਪਾਰ ਵੀ ਕਰ ਗਏ ਹੋ।"
"ਨਹੀਂ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜੇ ਮਰਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੱਟ ਲੱਗੀ?" ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਭੂਤ ਨੇ ਇੱਕ ਕੌੜੀ ਹਾਓਕੀ ਮਾਰੀ। "ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ - ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ।" “ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ 'ਮਰ ਗਏ ਹੋ,'” ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ। "ਉਸਨੇ ਇਹ ਲੈ ਲਿਆ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਲੈ ਲਿਆ - ਉਹ ਔਰਤ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ। ਚਲੇ ਜਾਓ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਹਾਂ।"
"ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ... ਉਹ ਆਰੋਨ...।"
"ਆਰੋਨ? ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ?"
"ਉਸ ਸਟ੍ਰੰਪੇਟ... ਉਸਨੂੰ ਫੜੋ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ।"
"ਇਹ ਕਦੋਂ ਹੋਇਆ?"
"ਠੰਡ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਮੂਰਖ!"
"ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ?"
"ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਮੇਰਾ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਹੈ."
"ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ?"
"ਪਿਚਫੋਰਕ... ਵੈਗਨ... ਘਾਹ...।"
"ਕੀ ਇਹ ਹਾਦਸਾ ਸੀ, ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?"
"ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।"
"ਤੂੰ ਪਿੱਚਫੋਰਕ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ?"
"ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਵੱਲ ਦੇਖੋ..." "ਉਸ ਪਿੱਚਫੋਰਕ ਬਾਰੇ ਕੀ?" ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ।

"ਪਰਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ... ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਦਿਓ। ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।"
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਡਾਕਟਰ ਸੀ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਜ਼ਖ਼ਮ 'ਤੇ ਪੱਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ?"
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਕਬਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ!"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿਆਂ?"
"ਭਗਵਾਨ ਤੁਹਾਡਾ ਭਲਾ ਕਰੇ!"
"ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਉਸਨੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਭੂਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ? ਸੌ ਸਾਲ!"
"ਸੌ ਸਾਲ!"
ਮਾਧਿਅਮ, ਅਜੇ ਵੀ ਮੋਹਿਤ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ: "ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹਾਂ!" "ਇਸ ਘਰੋਂ ਚਲੇ ਜਾਓ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਓ।"
"ਮੈਰੀ, ਮੈਰੀ...!"
ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਨਾਮ ਮੈਰੀ ਸੀ, ਇਹ ਤੱਥ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
“ਜਾਓ ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਨਾਲ ਜੁੜੋ!” ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਐਲਬਰਟ, ਕੰਟਰੋਲ, ਨਾਖੁਸ਼ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜੁਮੇਲ ਦਾ ਭੂਤ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਸ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ, ਜਾਂ ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਸ਼ੱਕੀ ਭਾਵ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ: "ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?"
“ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹਾਂ, ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ,” ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ।"

"ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੋਲਜ਼ਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਭਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਾਮ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੋ।"
"ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾਂਗਾ! ਇਹ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ।"
ਹੁਣ ਉਸ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਮੋਹਿਤ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਅਸਲੀ ਗੁੱਸਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪਛਾਣ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਘਿਣਾਉਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ ਅਤੇ ਠੰਡੇ ਸੁਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, "ਮੈਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹਾਂ! ਮੇਰਾ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿਓ!"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਬੈਟਸੀ ਜੁਮੇਲ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਤੋਂ ਤਲਾਕ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀਆਂ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ, "ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਲਈ ਰਸਤਾ ਬਣਾਓ!"
"ਕੀ ਤੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਤੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ?"
“ਕਮੀਨੇ!” ਇੱਕ ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ ਆਇਆ।
"ਤੁਸੀਂ ਸੌ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹੋ, ਮੈਡਮ," ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਤੂੰ ਕਪਤਾਨ ਦੇ ਕੈਬਿਨ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੀ ਹੋਈ ਲਹਿਰ ਵਾਂਗ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈਂ," ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਗੁਪਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਜੁਮੇਲ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਉਸਦੇ ਪਸੰਦੀਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ - ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ।
"ਤੂੰ ਮੇਰੀਆਂ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਮੂਰਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈਂ," ਉਸਨੇ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਦੋਸ਼ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ।
"ਮੈਂ ਮਦਦ ਲਈ ਫੋਨ ਕਰਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਲਿਸ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ!" ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਂ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹਾਂ!"
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇ ਸੀ?"
"ਚੂਹੇ ਜੋ ਰੀਂਗਦੇ ਹਨ... ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਵੱਢਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ?"
"ਤੁਸੀਂ ਦੋ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮਦਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" "ਯੂਸੁਫ਼ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਘਰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਤੀ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ..."
"ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ!"
"ਚਲੇ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖੋਗੇ।"
"ਸਿਰਫ਼ ਗੱਡੀ ਦਾ ਕਰੈਸਟ! ਮੈਂ ਬੱਸ ਇਹੀ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਆਦਮੀ ਸੀ।"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਜੁਮੇਲ ਪ੍ਰਤੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਅਖੀਰ ਉਸਨੂੰ ਜੁਮੇਲ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਅਜ਼ਮਾਇਆ...
"ਜਾਓ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੋ। ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
"ਉਹ ਬੁਰਾ ਹੈ, ਬੁਰਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਨਾਲ ਜੁੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਰੀ।"
"ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਪੁਕਾਰੋ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਆ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ।"
"ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਰੀ ਤੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ।"
ਮੈਂ ਕੰਟਰੋਲਰ ਐਲਬਰਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆ ਕੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇ, ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਡਮ ਦਾ ਮਨ ਬਦਲ ਗਿਆ: "ਇਹ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਾਂਗਾ।"
"ਇਹ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ!"
ਸੰਘਰਸ਼ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਕੌਣ ਸੀ।
"ਉਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ," ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ। "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹੋ।" "ਅਲਵਿਦਾ।"
ਮੈਂ ਐਲਬਰਟ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ। "ਉਹ ਹੁਣ ਠੀਕ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦਾ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀਆਂ ਵੋਕਲ ਕੋਰਡਾਂ 'ਤੇ ਪੱਕਾ ਕੰਟਰੋਲ ਹੋ ਗਿਆ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

"ਕੀ ਉਹ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਇਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਕੌਣ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?"
"ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਮੰਦ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ।"
"ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਉਹ ਹੁਣ ਬਿਹਤਰ ਦਿਮਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ।"
"ਕੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ? ਇਹ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਕੌਣ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ?"
"ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰੋਵੀਡੈਂਸ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਨੇ ਬੈਟਸੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਿਭਾਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ। ਬ੍ਰਾਊਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਵੀ ਸੀ। "ਕੀ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਨੇ ਜੁਮੇਲ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ?"
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਬੁਰ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਜੁਮੇਲ ਕੋਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿੱਤ ਸੀ।"
"ਉਸ ਡਾਕਟਰ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ? ਕੀ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪਤਾ ਹੈ?"
"ਖੂਨ ਵਹਿਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ।"
"ਕੀ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਇਸ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ?"
"ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ। ਉਸ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।" ਫਿਰ ਮੈਂ ਕੰਟਰੋਲ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਫਿਰ ਖੁਦ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀ ਉਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ।
ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਮੌਤ 1832 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਪਹਿਲੀਆਂ ਭੂਤਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ 1865 ਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ: ਕੀ ਉਸਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਈ? ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਦਮ ਘੁੱਟਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਸਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ?
ਮੈਂ ਦੋ ਡਾਕਟਰਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸਹਿਮਤ ਸਨ। ਇੱਕ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚੇਗਾ; ਦੂਜੇ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ।

ਮੈਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੋਟ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਕਬਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਮੇਰੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਰੀ ਝੰਡੀ ਮਿਲ ਗਈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਟਾਰਨੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੁੱਖ ਮੈਡੀਕਲ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਡਾ. ਹੈਲਪਰਨ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਓਲਡ ਸੇਂਟ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਦੇ ਚਰਚ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਨਾਮਾਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕਬਰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਨਵੀਂ ਕਬਰ ਖੋਦਣਾ ਸੌਖਾ ਹੈ!

ਨਿਊਯਾਰਕ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ

ਮੈਨਹਟਨ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਉਪਨਗਰਾਂ ਦੇ ਪਾਰਕਵੇਅ 'ਤੇ ਉਸੇ ਨਿਯਮਤਤਾ ਨਾਲ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਮਿਡਵੈਸਟਰਨ ਫਾਰਮਹਾਊਸਾਂ ਜਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਜਾਗੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬਵੇਅ ਅਤੇ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਵਾਲੀਆਂ ਬੱਸਾਂ ਦਾ ਭੂਤਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮਾੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਈਥੇਰਿਕ ਦਿਮਾਗ 'ਤੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਹਨ, ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।
ਵੈਸਟ ਅੱਸੀ-ਸੱਤਵੀਂ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਭੂਰੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲੀਅਮ ਡੀਗੇਲਡਰਨ ਆਪਣੇ ਪਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸੱਸ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਬਲਾਕ ਦੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਘਰ 1894 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਭਾਰੀ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ 1925 ਤੱਕ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮਿਸਟਰ ਜੁਡ, ਜਿਸਦੇ ਬਾਅਦ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਡੀਗੇਲਡਰਨ ਪਰਿਵਾਰ ਆਇਆ। ਡੀਗੇਲਡਰਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਰਮ ਦੇ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਨੂੰਹ ਨੂੰ ਛੇਵੀਂ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਛੂਤਾ ਸੀ। 1962 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀਗੇਲਡਰਨ, ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਨੇ ਘਰ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵੱਲ ਪਿੱਠ ਕਰ ਲਈ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਅਟੱਲ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋ।

"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੀ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਨਹਿਰੇ ਗੁੱਤ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਕੋਈ ਵੀ ਆਧੁਨਿਕ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
"ਉਹ ਉੱਥੇ ਖੜੀ ਸੀ, ਬੇਚੈਨ, ਲੱਕੜ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ। ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਿਆ ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਰਮ?" ਮੈਂ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। "ਦੇਖ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ! ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਬਿਨਾਂ ਗੱਲ ਕੀਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੁਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਹਵਾ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ, ਸਰ?" ਮੈਂ ਪਤੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?" “ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ,” ਉਸਨੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ—ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।” ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਤ ਹਨ, ਵੈਸਟ ਸਾਈਡ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਦੇ ਭੂਤ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੋਜ਼ ਮਾਰਗੋਲੀਜ਼ ਉਦੋਂ ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਬਰੁਕਲਿਨ ਦੇ ਸਨਾਈਡਰ ਐਵੇਨਿਊ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਣਾਇਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟੇ ਘਰ ਸਨ। ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਘਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਗੋਲੀਜ਼ ਦੀ ਛੱਤ ਠੀਕ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਮਿਆਂ ਨੇ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਲੀ ਛੇਕ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਗੋਲੀਜ਼ ਕਾਫ਼ੀ ਨਾਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ

ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੰਮ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਬੈਠੀ, ਆਪਣੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਛੇਕਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ।
“ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ?” ਮੈਂ ਉਸ ਸ਼ਰਧ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਘਟਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ।
"ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਸੁਣੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਅੰਦਰ ਆਓ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ - ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੇਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ, ਪਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਦੇਖਿਆ - ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵਾਂ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਚੱਲਿਆ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਮੇਰਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਆਦਮੀ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਛੱਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ।"
"ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉੱਥੇ ਸੀ। ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਲੱਖਾਂ ਮੀਲ ਦੂਰ ਜਾਪਿਆ। ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਦੁਖਦਾਈ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤੁਰੰਤ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।"
1964 ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਮੈਨਹਟਨ ਦੇ ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਵਿਲੇਜ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਚਾਰਲਸ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦਿਓ। ਬੈਰੀ ਗੌਂਟ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਫੈਸ਼ਨ ਡਿਜ਼ਾਈਨਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰ ਸੀ ਪਰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਚਾਰਲਸ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭੂਤ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਸਨ।
ਸਾਡੀ ਸਾਂਝੀ ਦੋਸਤ, ਲੇਖਕ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਉਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।
ਇਹ 1964 ਦੀ ਹੈਲੋਵੀਨ ਰਾਤ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਭੂਤਰੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ, ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਔਰਤ-ਡੈਣ, ਦੇ ਨਾਲ ਉਤਰੇ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਵੀ ਸੀ। ਅੱਗ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜਾਂ ਨੂੰ ਚੱਟ ਰਹੀ ਸੀ, ਹਵਾ ਬਾਹਰ ਪਿਛਲੇ

ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਚੀਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਸੇਸਿਲ ਬੀ. ਡੀਮਿਲ ਨੇ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਲਈ ਮਾਹੌਲ ਹੋਰ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਸਤੰਬਰ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਸੀ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਜਦੋਂ ਬੈਰੀ ਗੌਂਟ ਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਐਡਰੀਆਨਾ ਡੀ ਸੋਲਾ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਮੈਕਸੀਕਨ ਔਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਈ ਸੀ। ਪਰ ਤੀਜੀ ਜਾਂ ਚੌਥੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚ ਫੁੱਟਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੋਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਰੋਣ ਦੀ ਆਦਤ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਦੁੱਖ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।"
"ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਗ ਪਈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਦੁਬਾਰਾ, ਉਸਨੂੰ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਕੇ ਰੋਣਾ ਪਿਆ।"
"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਾ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੀ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।" "ਤੇਰੇ ਬਾਰੇ ਕੀ, ਬੈਰੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਦੋਂ ਦੇਖਿਆ?"
ਬੈਰੀ ਗੌਂਟ ਆਪਣੇ ਵੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਜਾਂ ਅਖੀਰਲੇ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹਿਸਟਰਿਕਸ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਇੱਕ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ - ਮੇਰੀ ਸਹੇਲੀ ਮਿਸ ਡੀ ਸੋਲਾ ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵੀ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੈਂ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਜਾਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕਿਸਮ ਦੀ ਧੁੰਦ ਦੇਖੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਝੰਜੋੜ ਕੇ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਿਸ ਬਾਇਰਡ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਐਡਰੀਆਨਾ ਦੇ ਇੱਥੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।"
"ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹੈ ਨਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
"ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਮੈਂ ਦਸ ਵਜੇ ਤੋਂ ਚਾਰ ਵਜੇ ਤੱਕ ਉੱਠਿਆ, ਯਕੀਨਨ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂਦਾ ਸੀ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗੇ ਬਿਨਾਂ। ਪਰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ।"

ਨਾ ਤਾਂ ਬੈਰੀ ਗੌਂਟ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ। ਬੈਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਤੋਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ, ਜਾਮਨੀ ਸਟੋਕਿੰਗਜ਼ ਅਤੇ ਕੇਪ ਨਾਲ ਆਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿੱਥੇ ਬੈਰੀ ਨੇ ਧੁੰਦਲੇ ਬੱਦਲ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
“ਕਿਸੇ ਨੇ ਇੱਥੇ ਮੁਰਗੀਆਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ,” ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸੁੰਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਰ ਵੇਲੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਥਿੜਕਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜੋ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। "ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਬੋਇਡ ਹੈ! ਬੋ-ਓ-ਯ-ਡ।"
ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਪਸੰਦ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਸਿਬਿਲ ਬਹੁਤ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਹੈ।
"ਮੁਰਗੇ, ਮੁਰਗੇ - ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਮੁਰਗੇ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹਨ।"
"ਇਹ ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਖਦੀ ਹੈ?"
"ਉਸਨੇ ਸੂਤੀ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉੱਚੀ ਗਰਦਨ, ਲੰਬੀਆਂ ਬਾਹਾਂ।" "ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?"
"ਉਹ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
"ਕਿਉਂ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਘਰ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਮਰ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੁਰਗੇ ਹਨ। ਉਹ ਕੁਝ ਲੱਭ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਉਹ ਇੱਥੇ ਗੁਆਚ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਕੁੜੀ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਔਸਟਾ। ਆ-ਉਸ-ਤਾ। ਅਯ-ਉ-ਸਤਾ।"
ਮੈਂ ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਧੱਕਿਆਂ ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰੇ, ਫਿਰ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਲੱਭ ਰਹੀ ਹੈ।
"ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਝਿਜਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇਸਦਾ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਹੈ।"
"ਇਹ ਸਭ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ?"
"ਅਠਾਰਾਂ ਛਿਆਸੀ।"
"ਕੀ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਘਰ ਕਿਸਦਾ ਸੀ?"

"ਯ-ਯ-ਯ-ਯ-ਯ। ਯ-ਯ-ਯ-ਯ-ਯ-ਯ-ਯ।"
ਉਹ ਮਾਧਿਅਮ ਇੱਕ ਨਾਮ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਸੀ?"
"ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਅਨੂਸੀ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ," ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਉਹ ਇੰਨੀ ਦੁਖੀ ਕਿਉਂ ਹੈ?"
"ਕਾਗਜ਼ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਓ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਦੁਖਦਾਈ ਯਾਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਨਾ ਖਿੱਚੇ ਜਾਣ ਲਈ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਆਰੇ ਪਰਦੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੁਹਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਓ।"
ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਨੂੰ ਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਸੁੰਨਸਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਠੰਡੀ ਅਕਤੂਬਰ ਦੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਆਲ ਹੈਲੋ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਸਵੇਰ ਦੀ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਗਈ।
ਪਰ ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਬੈਰੀ ਜਾਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਤਰੰਗੀ ਪੀਂਘ ਵਰਗੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ ਜਿਸਦੀ ਕੋਈ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਰੇਡੀਓ ਸਟੇਸ਼ਨ WINS ਤੋਂ ਇੱਕ ਫੋਨ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਟਿਕਾਣਾ ਪਤਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਬੈਰੀ ਗੌਂਟ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੁਲਾਇਆ - ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਦੂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ - ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਚਾਰਲਸ ਸਟਰੀਟ ਪਲੇਸ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ। ਸਾਡੇ ਤੋਂ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ, ਮਿਸਟਰ ਗੌਂਟ, ਸਿਬਿਲ ਅਤੇ ਵੈਸਟਿੰਗਹਾਊਸ ਦੇ ਬੋਸਟਨ ਦੇ ਸਕੁਆਇਰ ਰਸ਼ਨੇਲ, ਸਟੈਨ ਬਰਨਾਰਡ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਰਨਾਰਡ, ਪਾਲ ਰੋਹਰਰ, ਐਮ.ਸੀ. ਅਤੇ "ਸੰਪਰਕ" ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂ। ਇਹ ਦਸੰਬਰ, 1964 ਦੀ ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁਰਾਣੀ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬਲ ਰਹੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਬੈਰੀ ਗੌਂਟ ਤੋਂ ਉਸ ਧੁੰਦਲੇ ਆਕਾਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧੁੰਦਲੇ ਬੱਦਲ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ ਹਾਲ ਆਫ਼ ਰਿਕਾਰਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਾਰੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪਾਰਸਲਾਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਲਾਈਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਈ ਖੰਡਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਘੋਖ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਚਾਰਲਸ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ

ਘਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬੋਇਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸੀ! 1827 ਵਿੱਚ ਸੈਮੂਅਲ ਬੋਇਡ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪਾਰਸਲ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਘਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, 1850 ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਟੀ. ਬੋਇਡ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ 1861 ਵਿੱਚ ਘਰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ।
"ਸਾਨੂੰ ਸੀਨ ਵਿੱਚ ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਲ, ਅਠਾਰ੍ਹਵੀਂ ਵਿੱਚ ਬੋਇਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਮੁਰਗੀਆਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਅਠਾਰ੍ਹਵੀਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਲੀਅਮ ਬੋਇਡ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਮੈਰੀ ਬੋਇਡ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਨੁਸੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੋਸਲਿਨ [ਉਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਮਸਲਿਨ] ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਐਮਾ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅਠਾਰ੍ਹਵੀਂ ਵਿੱਚ ਮੈਰੀ ਬੋਇਡ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ।"
“ਮਨਮੋਹਕ,” ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਸਭ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਖ਼ਬਰਾਂ ਸਨ।
ਸਾਡੀ ਪਿਛਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬੈਰੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਮਿਸ ਬਾਇਰਡ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਬੈਰੀ ਗੌਂਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਸਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। "ਮੈਂ ਭਾਰੀ ਸਾਹ ਸੁਣਿਆ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, "ਪਰ ਮੈਂ ਬਸ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਬੈਰੀ ਨੂੰ ਜ਼ੁਕਾਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਸੁੰਨ ਕਰਨ ਦਾ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਦਾ ਕਿ ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।
ਕੁਝ ਹੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਿਬਿਲ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸੁਭਾਅ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ, ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਚਲੇ ਜਾਓ!" ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ!"
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਬੌਇਡ। ਮਿਸ ਬੌਇਡ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ?"
"ਮੈਰੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬੋਇਡ।" ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ। "ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"
ਆਵਾਜ਼ ਲਗਭਗ ਰੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। "ਕਾਗਜ਼ ਲੱਭੋ। ਮੇਰਾ ਘਰ।" "ਪੇਪਰ ਕਿਸਨੇ ਲਿਖਿਆ?"

"ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ."
"ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਬਿਲੀ। ਬਿਲੀ ਬੋਇਡ।"
"ਕਾਗਜ਼ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ! ਮੁਸਲੀ ਨੇ ਘਰ ਲੈ ਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਦੇਣੇ ਸਨ।"
"ਮੁਸਲੀ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ?"
"ਇਥੇ."
"ਉਹ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਲਈ ਕੀ ਕਰਦਾ ਸੀ?"
"ਉਸਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦੀਆਂ - ਘਰ, ਜ਼ਮੀਨ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ?"
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਗਜ਼। ਕਾਰੋਬਾਰ।"
"ਉਸਦਾ ਦਫ਼ਤਰ ਕਿੱਥੇ ਸੀ?"
"ਇਸ ਗਲੀ ਵਿੱਚ। ਨੰਬਰ 37।"
ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਅਗਲਾ ਘਰ। ਕਿੰਨਾ ਸੌਖਾ! ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ, ਕਈ ਵਾਰ।
"ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ..."
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਕੋਈ ਭੈਣਾਂ ਜਾਂ ਭਰਾ ਸਨ?"
"ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਰ ਗਏ ਹਨ। ਜੇਨ—ਜੇਨ ਮਰ ਗਈ।"
"ਕੀ ਉਹ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ?"
"ਹਾਂ।"
"ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਨਾਮ?"
"ਸਟੀਫਨ ਮਸਲਿਨ।"
"ਫਿਰ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸੀ?"
"ਮੇਰਾ ਘਰ," ਉਹ ਚੀਕੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ।
"ਫਿਰ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਲਿਆ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਭਣੋਈਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਕੀ ਸੀ?" "ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦੀ।"
"ਉਹ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਔਰਤ ਕੌਣ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ?"
ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਹਾਸਾ। "ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ।"
"ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੌਣ ਲਿਆਇਆ?"
"ਮੁਏਸਲੀ।"

"ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਇੱਕ ਦੋਸਤ।"
"ਉਸਦਾ ਨਾਮ?"
"ਅਲੈਕਸੀ।"
"ਉਸਦਾ ਕੀ ਪੇਸ਼ਾ ਸੀ?"
ਮੇਰਾ ਜਵਾਬ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਹਾਸਾ ਸੀ। ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਪੇਪਰ ਮਿਲ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ?"
"ਇੱਥੇ ਰਹੋ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਮਿਲ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਘਰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। "ਜਾਓ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਜਾਓ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। "ਅੱਸੀ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ। ਉਹ ਠੀਕ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅੱਸੀ ਸਾਲ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਸਫ਼ਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਤੁਰੰਤ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਪਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ: ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੈਰੀ ਬੋਇਡ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ, ਮਿਸ ਬੋਇਡ, ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਮੈਰੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬੋਇਡ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ। ਰਿਕਾਰਡ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਖੋਜੇ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੈਰੀ ਈ. ਬੋਇਡ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ। ਪਰ ਨਾ ਤਾਂ ਸਿਬਿਲ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ, ਦੂਜੇ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਸੀ!
"ਵਿਲੀਅਮ ਬੋਇਡ ਬਲਾਕ 611 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ - ਇਹੀ ਘਰ ਹੈ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਬੋਇਡ ਦਾ ਨੰਬਰ 612 ਸੀ, ਅਗਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ! ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਅਠਾਰਾਂ ਛਿਆਸੀ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਇੱਥੋਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਉਸਦੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਹੈ।"
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਔਰਤ ਬਾਰੇ—" ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ ਜਿਸਦਾ ਭੂਤ ਮਜ਼ਾਕ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਸੀ। "ਵਿਲੀਅਮ ਬੋਇਡ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਜ਼ਾਬੇਲਾ ਹੈਵੀਲੈਂਡ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤੀ ਕੇਸ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਉਹ ਔਰਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਠਾਰਹੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਇਜ਼ਾਬੇਲਾ ਇਸ ਘਰ 'ਤੇ ਪੱਕਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ।"

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲੇ, ਅਸੀਂ ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਬੈਰੀ ਗੌਂਟ ਨੂੰ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿਮਰਤਾ ਭਰਿਆ ਇਸ਼ਾਰਾ ਸੀ। ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਰਗੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਬਿਲੀ, ਨਾਲ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀਆਂ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਤਲਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?

ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਉਪਸੰਹਾਰ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਸਫ਼ਰ ਤੈਅ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ - ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ। ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੱਚੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ?
ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜੀਵਨ ਮਾਨਸਿਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਕਬਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੈ।
ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ - ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਸਦੀਵੀ ਹੈ। ਨੈਤਿਕ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ, ਸਾਰੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪੌਦਿਆਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਰਦੇ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਬਿਹਤਰ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਫਿਰ, ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਕ ਠਹਿਰਨ ਦੇ ਇਸ ਜੋੜ ਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ, ਨੈਤਿਕ, ਜਿੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ? ਜੇ ਕੋਈ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ।
ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਫਿੱਟ ਬੈਠਾਂ?
ਜੇਕਰ ਬੁਆਏਜ਼ ਅਪਸਟੇਅਰਜ਼ ਕੋਲ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਲਿਆਵਾਂਗਾ ਜੋ ਸੁਣਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਕਹਾਣੀ

ਦੱਸਣਾ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬੋਲਣ ਦੇਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਵਿਕਰੀ ਤਕਨੀਕ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ।
ਮਾਸ ਮੀਡੀਆ, ਕਿਤਾਬਾਂ, ਅਖ਼ਬਾਰ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ ਮੇਰੇ ਔਜ਼ਾਰ ਹਨ।
ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਮੇਰੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖੋ।
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਣਦੇਖੇ ਬਾਰੇ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਇੱਥੋਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਤੱਕ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ ਹੈ।
ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ